

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

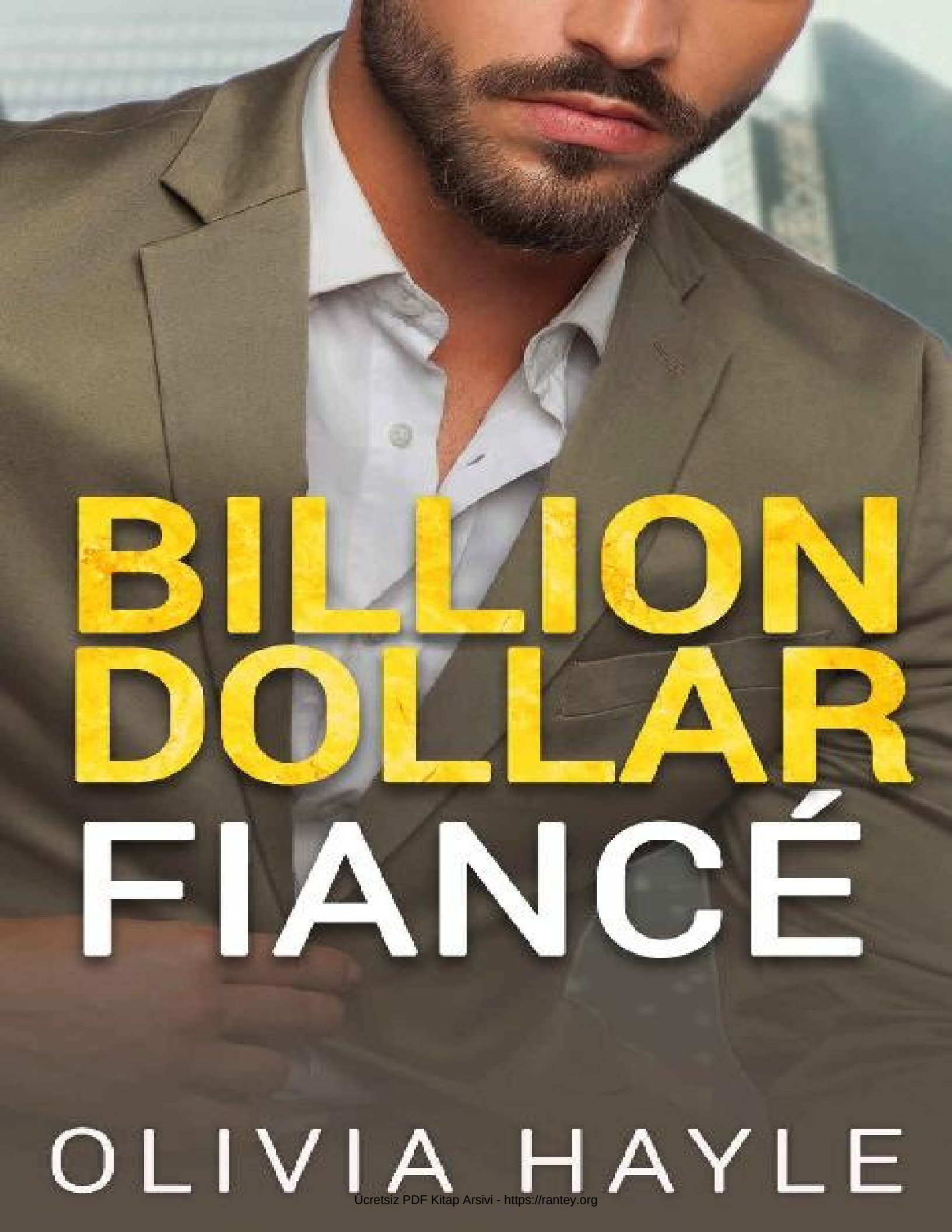
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BILLION DOLLAR FIANCÉ

OLIVIA HAYLE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

İÇİNDEKİLER

Başlık Sayfası

1. Madison
2. Liam
3. Madison
4. Madison
5. Liam
6. Madison
7. Madison
8. Madison
9. Liam
10. Madison
11. Madison
12. Liam
13. Liam
14. Madison
15. Madison
16. Liam
17. Madison
18. Madison
19. Liam
20. Madison
21. Liam
22. Madison
23. Madison
24. Liam
25. Madison
26. Madison

Sonsöz

[Seattle Milyarderleri Serisi](#)

[Olivia'nın Diğer Kitapları](#)

[Olivia Hakkında](#)

TELİF HAKKI © 2021 OLIVIA HAYLE

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, makalelerde veya incelemelerde yer alan kısa alıntılar dışında, yayıncının önceden izni olmaksızın dağıtılamaz veya iletilemez.

Bu kitapta tasvir edilen tüm karakterler ve olaylar tamamen hayal ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek olay veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Aşağıdaki hikaye olgun temalar, sert dil ve müstehcen sahneler içermektedir ve olgun okuyuculara yöneliktir.

Kapak: Sarah Armitage Tasarım

Düzenleme: Stephanie Parent

www.oliviahayle.com

**BILLION
DOLLAR
FIANCÉ**

"Hepimiz olduğumuz gibi davranırız."

- *Patrick Rothfuss*

MADISON

Aldatan eski sevgiliniz sizi izlerken, beş dakikadan kısa bir sürede seksen somon füme pişirmeyi hiç denediniz mi?

Tavsiye edeceğim bir şey değil ama rekabetçi yönümü aşırı hızlandırmıyorsa ne olayım. Jason mutfağın diğer tarafında duruyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş ışık hızıyla hareket edişimi izliyor.

Son somon pufunu tam zamanında bitiriyorum; kapı açılıyor ve partiye karışan misafirlerin sesi içeri süzülüyor.

Başardım.

Zaferimle Jason'a bakmıyorum, çünkü ben otuz yaşında, haysiyetli bir kadını, ama buna çok yakın.

"Bu sizin için," diyorum yanıma dönen garsona. Tabağı ustaca bir hareketle tek kolunun üzerinde yukarı kaldırıyor ve kapıdan çıkıp gözden kayboluyor.

Sonra Jason'a bir göz attım. Bana sırtını dönmüş, kasaları kaldırıyordu. Bu ikram etkinliğindeki rolü neyse ki sona erdi.

İyi kurtuldun, bebeğim.

Alma, atmak zorunda kaldığım şekilsiz puflardan birine uzandı. Sadece bir tane vardı. "Benimki," dedi bana, ikimiz de Jason'ın ikimize de veda etmeden arka kapıdan çıkıp kayboluşunu izliyorduk. "On dolarına bahse girerim ki araba yoluna varamadan bahçede kaybolur."

Homurdanıyorum. "On beş."

"Senden etkilendim." Alma başını sallıyor, dev mutfak adasının etrafında dolaşıyor. "Bunu daha önce de söyledim ama hâlâ etkileniyorum."

"Başka seçeneğiniz olmadığında etkileyici olmak kolaydır," diyorum.

Bana bir *bakış* fırlatıyor, bukleleri başının üstünde bir topuz halinde kilitlenmiş. "Bunu küçümseme Maddie. Ona patronluk taslıyorsun, *ondan* bahsetmiyorum bile ve bunu kabullenmelisin."

Gülümsemem yasak değil. "Pekâlâ. Ben bir patronum."

"İşte ruh bu. Ve bir gün sen de *gerçek* bir patron olacaksın."

Sırıtişım genişliyor. "En kısa zamanda."

Ve Jason'ı haftada en az bir kez görmek zorunda olduğum için o gün çok yakında gelemez. Vardiyalarımız nadiren çıkışıyor, ondan kaçmak için çoğu yemek vardiyasını ben alıyorum ve o da nadiren restoran dışında çalışmaya tenezzül ediyor.

Ama bir gün kendi evim olacak.

Alma elini kaldırıyor. "Sous-chef, işte burada." "İlk işe aldığım kişi sen olacaksın."

"Bunlar senin mi?" diye soruyor, hazırladığım bruschetta'yı işaret ederek. Ekmekler taze kızartılmış, domates karışımı çoktan hazırlanmıştı; her şey biz parti için müşterinin evine varmadan önce hazırlanmıştı.

"Evet," diyorum, her birine bir miktar balzamik ekleyerek. "Marco onları beğendi." "Beğendi mi?"

Ona sırtıyorum. "O kelimeyi gerçekten kullandı."

"Vay canına." Başını sallıyor, kendi tabağını hazırlıyor. "Ondan büyük övgü." "En yüksek." En iyi şefimiz ve patronumuz hangi tabakların o olacak servis-hakkında lezzet profiller ve baharatlar ve Ağızda bıraktığı his. Bu Yıldızlarla ödüllendirilen bir titizlik.

Michelin olanlar.

Bu yüzden mutfacı benim dairem büyüklüğünde olan Cole Porter gibi insanlara yemek vermek için düzenli olarak kiralanıyor. Alma ve ben buraya ilk kez gelmiyoruz ama beni etkilemekten asla vazgeçmiyor.

Jason'la aramız bozuldu diye işi bırakamamamın sebebi de bu. Jason garson kızla yattı diye Marco Rossi ile çalışma ve ondan bir şeyler öğrenme fırsatını tepmek mi?

Hayır, hâlâ öğrenmem gereken şeyler ve ödemem gereken faturalar varken olmaz. İşe alınmak için kıcımlı yırtmışken olmaz.

Washington Aşçılık Enstitüsü'nde burs almaya çalışırken değil.

Alma ve ben bir sonraki ordövr setini pratik hareketlerle tabağa koyuyoruz - üzerinde bir parça havyar olan yengeç kekleri. En iyi birlikte çalışırız, birbirimizin istasyonlarını sezgisel olarak biliriz. Cole ve Skye Porter'ın yüz kırk misafirinin hepsinin yiyecek bir şeyler bulmasını sağlamak için beş ila on dakikalık aralıklarla tabaklara yiyecekleri servis ediyoruz.

Saçlarım saç bandımdan kurtuluyor ve küfrederek ellerimi yıkamak için lavaboya yöneliyorum. "Kâkül kestirdiğime inanamıyorum," diyorum Alma'ya. "Bu bir hataydı."

"Bir değişikliğe ihtiyacın vardı ve bunun yükünü saçların çekti. Tekrar uzar - en azından sarhoş dövmesi yaptırmadın."

"Küçük merhametler, sanırım." Saçımı düzeltip yerine koyuyorum - örgü hala sağlam- ve ellerimi tekrar yıkıyorum. Bu gece nemlendirici sürmem gerekecek.

"Neden bu kadar çok marinara sosumuz var?" Kapağı yerine koydum ve tencereyi iki kolumla kaldırdım. "Bizim için kim paketledi?"

Alma homurdanıyor. "Yeni işe alınanlardan biri."

"Tanrım." Mutfağın ortasında durmak için geri çekildim. "Kaseyle mi servis edelim? Ne düşünüyordu ki? Bunu minibüse götüreceğim."

"Lütfen yap," diyor Alma. "Oh, dikkat et, tam yanındasın-"

Arka kapı açıldı. Tam zamanında dönüp bir dizi izlenim alıyorum, *uzun adam kıyafeti* ve sonra çarpışıyoruz.

Kapak gevşedi. Yerçekimine meydan okuyan sos gökyüzüne doğru uçuyor ve her yere sıcıyor, tencere ellerimin arasından kayarak yere düşüyor.

"Aman Tanrım, çok üzgünüm."

Adam bir zamanlar tertemiz olan gömleğindeki devasa kırmızı lekeye bakıyor.

Kalın, bal-kahverengi saçları, boyuna rağmen yüzünü gözden gizliyor.

"Bunu sizin için hemen temizleyebiliriz," diye söz veriyorum, ancak *nasıl* yapacağıma dair bir fikrim yok.

O da aynı şeyi düşünüyor gibi, çünkü alçak sesle, eğlenmiş gibi bir ses çıkarıyor. "Denediğini görmek isterim."

Yutkunuyorum, bir adım geri çekiliyorum. "Tekrar özür dilerim efendim. Kuru temizleme masrafları tabii ki bana ait."

Biri marinara sosuna bulanmış ellerini uzatıyor.

"Tamam!" Artık neredeyse boş olan tencereyi mutfak adasına bırakıyorum -en azından çok fazla marinara sosu sorunu çözülmüş oluyor- kağıt havlulara uzanıyorum. Alma arkamda, yerdeki dağınıklığın üzerine havlu sermeye başlamıştı bile.

"Al bakalım." Sanki bir çocukmuş gibi elini silmeye başladım. Hızlı bir bakış, öfke ve eğlence arasında gidip gelen yeşil gözleri ortaya çıkarıyor. Tanıdık bir ağız.

Tanıdık bir
çene. Tanıdık
bir yüz.

Kesinlikle olamaz... değil mi?

Bir zamanlar komşum olan çocuk -şimdi bir erkek- bu mu? On altı yaşında memleketimden taşındığından beri onunla konuşmadım.

Liam Carter'ın gözleri açılıyor ve öfkeyle sildiğim parmaklarım benimkilerin etrafında kıvrılıyor. "O zaman neden bu kadar tanıdık geliyorsun?"

Beni tanımadı mı?

Bir adım geri atıyorum ve avuçlarımdaki ani terlemeyi durdurmak için ellerimi önlüğümün üzerinde düzeltiyorum. Bir zamanlar çok iyi arkadaş olmuş olabiliriz ama o burada bir misafir, ben ise bir yemek şirketiyim.

Çok pahalı bir gömleği mahveden biri.

"Yıllar önce birbirimizi tanıyorduk. Komşuyduk." Liam'ın gözlerinde tanıma parıltısı belirdi. "*Madison Webb*?"

Başımı salladım. "Bedenen."

Gülümsüyor, yanağındaki gamze ortaya çıkıyor. Onda böyle bir şey olduğunu neredeyse unutmuştum. "Maddie... bu olamaz!"

"Neden olmasın? Fairfield'ı terk edebilecek tek kişi sen değilsin, biliyorsun," diyorum, daha fazla kağıt havluya uzanarak. "Al. Gömleğin için."

Liam'ın dudakları bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Sanırım gömlek için gemi kalktı."

Sesi de farklı. O gitmeden önce sesi azalmıştı ama hiç *böyle* derin, erkeksi bir ses olmamıştı. Hatırladığımdan daha uzun boylu. Omuzlarının duruşunda ve çenesinin gücünde olacağı adamın vaadi her zaman vardı, ama önümde bunun gerçekleştiğini görmek tamamen farklı bir şey.

"Korkarım öyle olabilir, evet."

Liam gözlerini benden ayırmadan takım elbise ceketini silkiyor ve mutfak sandalyelerinden birine asıyor. Sonra elleri gömleğinin düğmelerine gidiyor. Gözlerimiz kilitleniyor ve aramızdaki boşluğu sessizlik dolduruyor. Elleri hareket etmeyi bırakmıyor ve çok geçmeden gömleği marinara sosu lekeli tüm ihtişamıyla geniş gövdesinden sarkıyor.

Gözlerini yüzünden ayırma Maddie, diyorum kendime. Otuz bir yaşındaki Liam Carter'ın artık eskisi gibi sırık gibi bir genç olmadığı gerçeğine değil.

bir zamanlar biliniyordu.

Gömleğini silkerek çıkarıyor ve top yapmaya başlıyor. Kollarındaki kaslar esniyor ve Tanrım, dalgalı karnından aşağıya doğru küçük bir kıl izi var.

Liam'a dair kafamdaki imgeyi -bisikletlerimizle tepeden aşağıya doğru benimle yarışırken yüzünde beliren boş dişli gülümsemeyi- karşımda duran adamla bağdaştıramıyorum.

Anlaşılmıyor. "Çöp kutusu mu?"

Yutkunuyorum. "Şurada. Bunun için sana borçluyum."

Gömleği fırlatıp atıyor. "Biliyor musun, seninle tekrar karşılaştığımda bu kadar sos olacağını beklemiyordum. Biraz sos, elbette. Ama bu kadar çok değil."

Arkamızda Alma kıkırdıyor.

"Çok iyi bir sos," diyorum aptal gibi.

"Nefis kokuyor." Tezgâha yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Yani yemek şirketi olarak mı çalışıyorsun?"

"Ben bir aşçıyım, evet. Çalıştığım restoran genellikle Bay Porter'ın olayları."

Ötedeki yemek odasına açılan kapıya, hayatın ve misafirlerin çağırdığı yere doğru bakıyor. "Ethan burada olduğunu biliyor mu?"

"Ethan burada mı?" Liam'ın ağabeyini de yıllardır görmemiştim, ikisi de Fairfield'dan taşındığından beri.

Liam'ın gülümsemesi kıvrılıyor ve yüz hatlarını sıradan bir çekiciliğe dönüştürüyor. "Yani bu bir hayır demek."

"Bu bir hayır."

Gözleri vücudumda geziniyor ama üzerimde ne bir kokteyl elbisesi ne de bir gece elbisesi var. Kot pantolon ve önü yakut kırmızısı bir şef ceketi. Marinaranın içimdeki tişörte kadar sızdığını hissedebiliyorum.

"Bir şef. Aslında beni şaşırtmadı."

"Hayır mı?"

"Annenle yemek yapmayı hep sevmişsindir."

"Peki ya sen?" Sanki o orada gömleksiz durmuyormuş ve ben de müşterimin misafirini pahalı soslarla yıkamamışım gibi soruyorum. "Sen neden buradasın?"

"Cole ile birlikte çalışıyorum." Doğru. Tabii ya.

Beni işe alan milyarderle birlikte *çalışıyor*. Neden şaşırdım ki? Carter'lar Fairfield'ı terk ettiklerinde, mütevazı başlangıçlarını da geride bıraktılar.

Liam ve benim tanıdık sokaklarda bisiklet sürdüğümüz, bitişik arka bahçelerimizin hükmettiğimiz krallıklar olduğu günler çoktan geride kaldı.

"Nutkun tutuldu mu Maddie? Bu kesinlikle bir ilk. Seni susturmanın çok zor olduğunu hatırlıyorum."

Ağzım bir karış açık kalıyor ve Liam bu ifadeye gülüyor - eski aşinalığın bir anlık görüntüsü. "Ve sen de her zamanki gibi kibirlisin," diyorum ona.

Başını eğiyor. "Korkarım daha çok."

"Yanlış yönde mi evrimleşti?"

"Oh, ama ben buna doğru olanı derdim."

Arkamda bir kapı açılıyor. Liam'ın gözleri benimkilerden az önce içeri giren kişiye kaydı.

"Mutfağında neden yarı çıplak olduğunuzu sorardım ama iyi bir açıklama alacağımdan emin değilim."

Lanet olsun.

Liam sırtarak Cole Porter'a sanki şehrin en etkili iş adamlarından biri değilmiş gibi cevap veriyor. "Bir küvet marinara sosunun içine daldım. Bu arada çok lezzetliydi. Yemekçileriniz işlerini biliyor."

Cole Porter teslim olmuş bir ifade ve özel dikim bir takım elbise giyiyor. "Kesinlikle öyle. Sanırım yedek bir gömleğe ihtiyacınız var?"

"Eğer varsa."

Bay Porter gözlerini devirir. "Eğer varsa. Merdivenlerden yukarı ve sağa. Size göstereyim."

Liam'ın bakışları tekrar bana kayıyor, dudaklarında çarpık bir gülümseme. "Bunun için üzgünüm."

"Hayır, özür dilerim."

Elinde ceket, bronzlaşmış sırtının altındaki kasları kıpırdarken merdivenlerden yukarı kayboluyor.

Bay Porter ayağını basamağa koyarak duraksıyor. "Onun için özür dilerim," diyor, sanki burada haksızlığa uğrayan taraf *benmişim* gibi.

"Hiç sorun değil, efendim."

"Lütfen Marco'ya bu gece kendini aştığını söyle. Bruschetta mı?" İki parmağını dudaklarına götürüp gülümsüyor. "Lezzetli."

Gülümsemem genişliyor. "Oh, bunu duymak hoşuna gidecek, efendim."

LIAM

"Sheila," diyorum, ellerimi evrensel *sakinleşme* işareti olarak havaya kaldırarak.

"Bunu tartışmak isterdim ama şimdi olmaz."

Gözlerini deviriyor. "Beni bir daha aramaman için sana fırsat *vermeyeceğim*."

"Yapacağımı hiç söylemedim," diyorum kendimi tutamayarak. "Harika vakit geçirdik ama haftalar oldu."

"Beni ödemem gereken büyük bir oda servisi faturasıyla bıraktın." Bırakmış mıydım?

Hay sikeyim. "Özür dilerim," diyerek takım elbise ceketimin iç cebine uzandım. Biraz daha gecikirsem toplantıma geç kalacağım. Cüzdanımı çıkarıyorum. "Ne kadardı? İki katını veririm. Bunu faiz ödemesi olarak kabul edin."

Sheila omuzlarını geriye atıyor ve paket kahvesinden arta kalanları doğrudan bana doğrultuyor. Hayatım boyunca tenis oynamış olmam bana hızlı refleksler kazandırmıştı ama bunu beklemiyordum, bu yüzden sadece yüzümü çevirecek zamanım oldu.

Ilık kahve gömüğümde sızıyor. "Ne oluyor be?"

"Senin paranı istemiyorum," diye tükürüyor ve yüksek topuklu çizmeleriyle benden uzaklaşıyor. "Cehenneme git, Liam."

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum, ütülü gömüğüme bakarken. Beyazdan kirli beyaza dönmüş ve iç mimarların sürekli bahsettiği o iç açıcı renk tonuna hiç benzemiyor. Takım elbisemin ceketini silkip çıkardım, böylece ceketimin de kahve lekesine bulaşma zilletinden kurtulmasını sağladım.

Takım elbiseli bir adam yanımdan geçerken kıkırdıyor, ama izleyenleri görmezden geliyorum.

Ve hepsinin canı cehenneme, şimdi geç kalacağım, çünkü kariyerimin en büyük toplantısına Fransız presinde yüzmüş gibi görünen bir gömlekle girmeyeceğim.

Seattle'ın Finans Bölgesi'ne hızlı bir yolculuk yaptım ve eski tişörtümü lekesiz bir tişörtle değiştirip dönüş yolunda bir çöp kutusuna attım. Lekeli gömlekleri atmak son zamanlarda talihsiz bir alışkanlık haline geldi.

Saatime bakmak bana bilmem gereken her şeyi söylüyor. On beş dakika geç kaldım.

Öfkemi katlayıp içime atıyorum ve yüksek binaya girerken sakın kontrolümden başka bir şey göstermiyorum. Walker Steel'in toplantıyı kabul etmesi beni şok etmişti; kötü bir ruh hali yüzünden bunu mahvetmeye niyetim yoktu.

Hayır, ben işler boka sardığında aradıkları adamım. Dow Jones bir saat içinde beş yüz puan düştüğünde ve diğer tüccarlar akıllarını kaybettiklerinde. Bir broker korkunç bir karar verdiğinde ve üst düzey bir müşteri öğrenmeden önce kayıpları telafi etmemiz gerektiğinde.

Para kazanmak en iyi yaptığım şey. Bu sıfırları ve birleri beslemek, onları ikiye katlamak ve sonra tekrar ikiye katlamak.

Yine de beni yanlış anlamayın. İnsanlarla da aram iyidir - ki bu beni Wall Street'teki en genç kıdemli brokerlardan biri yapmıştı.

İkili konuşma mı? Üç katına çıkardım.

Tatlı dil mi? O kadar iyi ki dişlerin çürüyecek.

"Bay Carter," dedi benden birkaç yaş genç bir adam, başını sallayarak. "Size toplantı odasına kadar eşlik edeyim."

Albert Walker'ın en üst katta bir ofisi var ama o ofisi hiç kullanmıyor. Walker Steel işlerini tesislerde yürütüyor ve geleneksel pazarlardan ve büyük şehir kongrelerinden kaçınmasıyla ünlü.

Başka bir deyişle, benim gibi erkeklerden kaçınıyor.

Asansörden çıktığımda beni kızıl saçlı, orta yaşlı bir adam karşılıyor. "Dennis Walker."

"Liam Carter," diyorum, el sıkışırken elim onun elinin üzerinde sımsıkı duruyor.

Onunki de benimkinin etrafında aynı sertlikte, ama yüzü varsayılan mod olarak kaşlarını çatmış gibi görünüyor. "Gelebilmene sevindim."

"Hayatta kaçırmazdım."

Önce o bırakır. "Babam Cole Porter'a nezaketen bu görüşmeyi kabul etti."

"Farkındayım," diyorum. "Bu fırsat için minnettarız."

"Henüz bir tane olup olmayacağına karar vermedik." Sesinin tonuna bakılırsa, oyunu *hayır* sütununa yazıyorum.

Bu yüzden zor bir satış olacak. Benim favorim.

Albert Walker biz içeri girerken masasının arkasından kalkıyor. Yaşlı adam tıpkı gördüğüm resimlerdeki gibi görünüyor, iki beden büyük görünen bir takım elbise, bıyık ve şahin gibi keskin gözler. Walker Steel'in dışarıdan yatırım almadan bu kadar uzun süre ayakta kalabilmesi için öyle olmaları gerekirdi.

"Vay, vay," diyor elini masasına doğru uzatarak. "Ben de gelmeyecek misin diye merak ediyordum."

"Özür dilerim," diyorum, elim sıkı. "Bir önceki toplantımda alıkonuldum." Albert'ın dudakları bıyığının altından titriyor. "Hmm," diyor. "Otursana, o zaman, sunumunuzu dinleyelim."

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Doğrudan işe mi? Sen benim gönlümdeki adamsın."

"Bundan çok şüpheliyim," diyor, "belki bu konu hariç."

Deri kaplı sandalyede arkama yaslanıyorum ve Sheila'ya duyduğum öfkeyi zihnimin depolarının derinliklerine itiyorum.

Teslim etme zamanı, Liam.

"Porter, Park and Carter, yüzü olmayan bir yönetim kurulu tarafından yönetilen bir yatırım şirketi değildir. Bizim *gücümüz* aslında yönetim kurulumuz ve onun üç asil üyesinin iş deneyimidir."

Albert başını sallar, kendini eğlenceli bir şeye hazırlıyormuş gibi sandalyesinde arkasına yaslanır. Başka hiçbir yatırım şirketinin Walker Steel'de hisse sahibi olmasına izin verilmedi. Kardeşim ve yeni ortakları bu konuya ilgi duyduklarını ifade ettiklerinde, bunu başaracak kişinin ben olmam gerektiğini biliyordum.

Ama teklifimizi ciddiye alıyor gibi görünmüyor.

"E-posta üzerinden yaptığımız konuşmalarda, size taahhütlerimizin bir eşeliğini gönderdim. Genellikle hissedarlara tanınan bazı haklardan feragat etmeye hazırız."

Albert'in eli sandalyesinin oymalı kolçaklarına doğru kıvrılıyor. "Ve yatırımdan esas olarak siz mi sorumlu olacaksınız? Sizinle iletişim kuracak mıyız?"

"Doğru," diyorum. "Porter, Park ve Carter'ın yöneticisi ve CEO vekili olarak tüm portföyümüzü denetliyorum."

Hem de çok iyi bir portföydü. Ama cevabım Walker'ı etkilemiş benzemiyordu; kaşlarını çatarken bıyıkları daha da aşağı indi. "İşte," dedi, "beni yanlış yönlendiren tek şey bu."

"Nasıl yani?"

"Sizin oturduğunuz koltuğa kaç tane Wall Street bankacısının oturduğunu biliyor musunuz? Kendilerinin farklı olduğunu, şirketlerinin farklı olduğunu, onların parasını kabul ederek satmadığımızı iddia ediyorlar. Sadece kısa yoldan para kazanabileceklerini düşündükleri için bize para atıyorlar."

Lanet olsun.

Bacaklarımı önümde uzatarak rahat bir görüntü çiziyorum. "Daha önce tanıştığınız bankacılar adına konuşamam," diyorum, "ama benim farklı olduğuma eminim."

Albert'ın kaşı kalkıyor. "Öyle mi? Çünkü siciliniz aksini gösteriyor gibi görünüyor."

Ne?

Sevgili okuyucu, benim sicilim mükemmeldir.

"Önceki bankamda bir yatırım fonunu tek başına yöneten en genç yatırım bankacısıyım," diyorum. "Son yedi yıldır endeksi yüzde yetmişten fazla aştım. Bir önceki bankamda en iyi varlık yöneticisiydim."

."

"Sus," diyor Albert, sanki asi bir çocukmuşum gibi elini masanın üzerinde gezdirerek. Gözlerim kısılıyor. "Para kazanabileceğinin farkındayım. Öyle olmasaydı Cole Porter seni işe almazdı. Ama mesele şu ki, bu şirketle bağlantılı bir Wall Street bankacısı istemiyorum. Hissedar toplantılarında senin fikirlerini duymak istemiyorum. Nasıl yaşadığınızı biliyorum, siz büyük bankalardan gelen genç adamlar. Paranızı neye harcadığınızı. Walker Steel'de bunların hiçbirisi olmayacak. Biz bir aile şirketiyiz."

Saçımı tel tel yolmak bu konuşmadan daha rahat olabilir. Nasıl oluyor da akranlarım tarafından belirlenen en düşük standartla yargılanıyorum?

"Ben Washington'lıyım. Buradan sadece birkaç saat uzakta büyüdüm."

"Ve New York'taki büyük bankalar için çalışmaya başladığından beri buraya neredeyse hiç gelmedin." Albert gür bir kaşını kaldırıyor. "Dahası, o playboy yaşam tarzının bu şirketle bağlantılı olmasını istemiyorum."

Kaşlarımı çatmam yerini şaşkınlığa bırakmış olmalı, çünkü Albert kıkırdıyor. Dennis masanın etrafından dolaşıp duvara yaslandı, her iki Walker da

sanki cevap belliymiş gibi bana bakıyor.

Bu satışı yapmayacağım.

"Playboy yaşam tarzı mı?" Ben soruyorum. Özel zamanımı nasıl geçirdiğimi nereden bilebilirler ki?

Dennis, "Wall Street bankacıları böyle şeylerle tanınır," dedi. "Cole Porter'la olan bağlantınız nedeniyle hakkınızda daha iyi şeyler düşünmek istiyorduk ama bu sabah binanın dışında gördüğüm küçük gösteri beni aksi yönde ikna etti."

Batan bir farkındalık. "Ah. Kahve olayından mı bahsediyorsun?"

Albert gülümsemiyor. "Aynen öyle," diyor. "Dediğim gibi, biz bir aile şirketiyiz Bay Carter. Bir şeyler inşa ediyoruz. Bir şeyler satıyoruz. Müşterilerimizi ve çalışanlarımızı önemsiyoruz ve belirli değerlere göre faaliyet gösteriyoruz. Şirketimize yatırım yapmayı düşünen herkes, her kim olursa olsun, yüksek bir çıtayı aşmak zorunda."

Bunu başaramıyorum.

Ve başarısız olmaktan daha çok nefret ettiğim bir şey yok.

Başımı sallıyorum, yumruğumu kolçağa vuruyorum. *Hızlı düşün, Liam.*

"Anlıyorum Bay Walker. Porter, Park ve Carter da aynı prensibi izlemeye çalışıyor. Uzun ömürlü olacak şirketlere, devrim yaratabilecek sektörlere yatırım fırsatları aramak. Benden hoşlanmayabilirsiniz ama yönetim kurulunun bu değerlere sadık kalacağına güvenebilirsiniz." Omuzlarımı geriye iterek bakışlarıyla doğrudan buluşuyorum. "Kendime gelince, haklısın, Wall Street'te çalıştım. Bu işte iyiydim. Ama bir süre sonra sevmediğim bir yaşam tarzıyla çevrelenmek bana fazla gelmeye başladı. Bu yüzden buraya, evime, ailemin yanına döndüm. Ve bu sabahki olaya gelince..." Başımı sallıyorum, sanki her şey büyük bir yanlış anlaşılma gibi. Sanki ben ıslah olmuş ve pişmanlık duyan bir Wall Street bankacısıymışım gibi. "Çok talihsiz. Kadına hiç tanışmadığınızı söylemeye çalıştım ama sinirini benden çıkarmaya kararlı görünüyordu. Kahve ve gömleğim ikincil hasar oldu."

Dennis kollarını göğsünde kavuşturmuş, saçmalamaya hazır görünüyor. Yüzündeki ifadeye bakılırsa, en sevdiği eğlencenin bu olması beni şaşırtmazdı. "Uygun bir açıklama," diyor.

"Sadece doğru olduğu için." Yalanlar dudaklarımdan dökülmeye devam ederken saklayacak bir şeyim yokmuş gibi ellerimi iki yana açıyorum. "Kararlı bir ilişkim var. Nişanlım burada, Seattle'da çalışıyor."

Albert'ın gözleri yumuşar. "Öyle mi?" "Evet."

"Adı ne?" Dennis soruyor.

"Madison," diye cevap veriyorum. Bu isim çok açıkmiş gibi dilimden dökülüyor, ki bir yalanı inandırıcı kılmanın tek yolu da budur.

Ama isim seçimi beni şaşırttı.

"Porter, Park ve Carter gibi ben de kalmak için buradayım," diye devam ediyorum. "Değerlerimizin örtüştüğüne kesinlikle inanıyorum, ancak tereddütlerinize saygı duyuyorum. Walker Steel temkinli olmadan bu kadar uzun süre hayatta kalamaz."

"Kesinlikle yapmadık," diyor Albert. "Bak, Cole Porter ve Ethan Carter seni işe aldı ve bu senin için geçerli olan tek şey. Gösteriyi sen yönetiyor olabilirsin ama bu onların parası ve bu beni daha sakinleştiriyor." Dişlerimi gıcırdatma dürtüsüne karşı savaşıyorum. Birinin gölgesi altında yaşamaktan

bıktığımı sanıyordum. "Yanıldığını kanıtlamam için bana bir şans ver," diyorum. "Eğer yatırım yapmamayı tercih e d e r s e n , bu senin için iyi olur. saygı duyuyorum, kırgınlık yok."

Tekrar kaşlarını kaldırıyor. "Sende ne var bilmiyorum, Carter, ama... şöyle yapacağız. Bugünden itibaren bir hafta boyunca akşam yemeğinde Dennis ve bana katıl. Ayrıntıları ofisinize e-posta ile göndereceğim."

"Memnuniyetle." El sıkışmak için masanın üzerine uzandım ve Albert'ın etli yumruğu tekrar benimkine dolandı.

"Eşler hazır," diye ekliyor. "Ya da senin durumunda nişanlın. Lütfen Madison'ı da getirin."

Elim onun elinin etrafında daha da sıkılaşıyor. "Oh, yapacağım."

MADISON

Sebze doğramak tanınmış bir spor değil, ama öyle olmalı ve aksini düşünen bir şef arkadaşla hiç karşılaşmadım. Bıçağımın altındaki havuçlar, pırasalar ve kabakların hepsi benim öfkeli tempoma teslim oluyor.

Bıçağım benim bir parçam ve artık ruh halimi çok iyi biliyor. Tezgâhın diğer tarafında Alma yorum yapmıyor ama onun da doğrama hızı artmış durumda. Bu hafta Marco's'ta öğle yemeği ekibinin bir parçasıyız, yani yemek işi yok ama akşam yemeği servisi de yok.

Bu da Jason'dan beş gün daha kaçabileceğim anlamına geliyor. Bu oyunda profesyonelleşiyorum, Waldo Nerede'nin tersi gibi.

"Son başvuru tarihi ne zaman?" Alma omzunun üzerinden şefin ofisine bakarak soruyor. Ama Marco oradayken hep derin düşüncelere dalıyor, ayrıca ömür boyu mutfakta çalıştıktan sonra kulakları da pek iyi duymuyor.

"Yarın," diyorum.

"Lütfen bana seninkinin hazır olduğunu söyle."

"Hazırdan da öte." Jason'ın gözünü diktiği aşçılık bursuna başvurmaya karar verdiğimden beri haftalardır hazırды. O zamanlar, bu onun aldatma yöntemlerine karşı bir intikam gibi gelmişti.

Şimdi bir şef olarak kendi aşçılık kariyerimi başlatmak için bir basamak gibi hissediyorum.

Alma, "Bir sonraki tura geçmen için sabırsızlanıyorum," diyor. "Ya da bunu açıkladığında Jason'ın yüzündeki ifadeyi."

Benim sırtışıım da geniş, doğradığım pırasalara dönük. "Fikir bu," diyorum. "Başaramazsam utanç verici olacak ama."

Alma bıçağını aynı anda hem küçümseyici hem de tehlikeli bir hareketle sallayarak, "Asla bilmeyecek," diyor. "Ona asla söylemeyeceğimden eminim. Nasıl öğrenecek ki?"

Omuz silkiyorum. Seattle'da aşçı camiası küçüktür ve çoğumuz birbirimizi en azından ismen tanırız. "Umarım yapmaz."

Doğranmış sebzeleri dev stok tavaına dökerken yan yana duruyoruz. Bu akşamki akşam yemeği servisi için hazırlıyoruz, bir sonraki tur şefler risotto yapmak için kullanacak.

"Tahmin et ne oldu," diyor Alma, sesi alçalarak. "Cole Porter'ın partisindeki gizemli arkadaşını Google'da arattım."

"Alma, sen-"

"Kardeşinin ne iş yaptığını biliyor musun?"

"Evet," diyorum, çünkü kim istemez ki? Ailem grup e-postalarımıza haber makalelerinin resimlerini gönderip duruyordu. Neredeyse benimle olduğu kadar Ethan'la da gurur duyuyorlardı, yan komşumuz olan çocuğun bu kadar başarılı olmasından.

"Ve sen onları *tanıyor* musun?" Alma suyu karıştırarak soruyor. Saatlerce kaynamaya hazır. "Madison, senin küçük bir sahil kasabasında büyüdüğünü sanıyordum!"

"Gördüm ama küçük sahil kasabalarının bile komşuları vardır. Ayrıca Liam'ı on altı yaşından beri görmedim." Başımı sallıyorum. "Uzun zaman önceydi."

"Yakışıklı biri," diyor. "Evli olduğumu biliyorum ama yine de bakabilirim."

Ellerimi omzuma astığım havluya siliyorum ve doğrama tahtalarımızı temizlemek için hareket ediyorum. "O da bizden farklı bir dünyada yaşıyor. Onun somon pufları *yediği*, bizim ise yaptığımız bir dünyada."

Yorumumu görmezden gelerek homurdanıyor. "Belki de ona çarpman bir işaretti."

"Bir işaret mi? Ben işaretlere inanmam."

"Evet, biliyorum Bayan Kendi Şansını Kendin Yarat. Ama sanırım işler yoluna giriyor." Alma ellerini kalçalarına koydu. "Aşçılık bursu, hayatındaki yeni ateşli adam..."

"Hayal gücün seni bir yerlere götürüyor." Ama şef gömleğimin üst düğmesini açmak için uzandığımda sırtıyorum. Mutfağın kapısı açıldı ve bir garson kız kafasını içeri uzattı. "Maddie?"

"Evet?"

"Bir ziyaretçiniz var." "Neyim var?"

Omuz silkiyor, gülümsemesi genişliyor. "Burada Madison Webb'i soran takım elbiseli bir adam var. Size borcunu ödemek için aradığını ve bunun ne anlama geldiğini bildiğinizi söyledi."

Gözlerim fincan tabağı büyüklüğünde olmalı, çünkü göz kırpmıyor. "Ona bir bardak şarap verdim ve beklemesini söyledim."

"Teşekkür ederim." Liam burada mı? Tam da vardiyam biterken mi?

"Gördün mü?" Alma diyor ki. "Sana her şeyin iyiye gittiğini söylemiştim. Şimdi oraya git ve kendi şansını kendin yarat."

Koyu renk saçlarımı örgüden kurtarmak soyunma odasında beş dakikamı alıyor. Çıkardığımda da pek iyi olmuyor çünkü dalgalı ve dağınık. Kaküllerim de işbirliği yapmıyor, ama onları yüzümün iki yanına doğru taramaya ve geri kalanını at kuyruğu şeklinde düzeltmeye çalışıyorum.

Liam uzun bir vardiyadan sonra beni terletiyor ve bundan hoşlanmak zorunda kalacak. Mutfaktan çıkıp restorana giriyorum. Aylarca burada çalıştıktan sonra Marco's evim gibi hissettiriyor, bej ve mavi dekor sakınleştirici

Duyularım.

Liam'ı hemen gördüm.

Bir sandalyede kendi koltuğuymuş gibi arkasına yaslanmış, bir kolunu yanındakinin üzerine atmış, yüzü telefonuna dönük.

Masadaki şarap kadehi yarıya kadar boşalmış görünüyor.

Boğazımı temizliyorum. Başını kaldırıp bakıyor, büyüleyici gülümsemesi hazır. "Ah, Madison. Geldiğin için teşekkür ederim."

"Buraya sen geldin," diye belirttim.

Gülümsemesi kıvrılıyor. "Ben de öyle yaptım. Gel, otur. İçecek bir şey ister misin?"

"Saat öğleden sonra üç," diyorum onun karşısındaki koltuğa kayarak. "Yani hayır."

"Gördüğüm kadarıyla hâlâ yargılayıcı."

Kaşlarım kalkıyor, o da gülüyor ve sandalyesinde tekrar geriye yaslanıyor. "İşte hatırladığım Maddie bu," diyor. "Her zaman çabuk ısırırdın. Zevk almadığın bir meydan okuma yoktu."

Bir bacağımı diğerinin üzerine atıyorum, keşke bugün işe giderken başka bir şey giyseydim, eski kapüşonlu tişörtüm dışında bir şey. "Hatırladığım Liam olduğundan emin değilim," diyorum başımı eğerek. "Seni hiç takım elbiseyle gördüğümü sanmıyorum, şimdi ise sadece bir takım elbise giyiyorsun."

"Yükseltme yaptım," diyor.

"Beni burada nasıl buldun?"

"Yemek şirketinin adını öğrenmek için Cole ile konuştum," diyor, sanki bu sıradan bir şeymiş gibi. Sanırım onun için öyle. "Marco's'u arayıp ne zaman çalıştığını sormak kolaydı."

Kaşlarım saç çizgime kadar gelmiş olmalı, çünkü homurdanıyor. "Sadece biraz sıradan dedektiflik işi."

Hiçbir şey sıradan gelmiyordu. Keşke bir içki sipariş etseydim de ellerimle bir şeyler yapabilseydim. Onları kucağımda birleştirdim. "Cumartesi günü sadece numaramı isteyebilecek biri için çok fazla iş gibi görünüyor."

Liam başını sallıyor, bal rengi saçlarından kalın bir tutam alnına düşüyor. "Haklısın. Görünüşe göre kararlarımdan pişmanlık duymak benim kaderim."

"Bu kulağa uğursuz geliyor," diyorum. "Bana öyle geliyor ki Fairfield'dan taşındığınızdan beri kendiniz için iyi şeyler yaptınız."

Kare çenesi geriliyor ama sesinde rahatlıktan başka bir şey yok. "Yeterince iyi," diyor. "Artık iş için Seattle'a döndüm."

"Ve yatırım bankacılığında çalışıyorsun?" "Şaşırmış gibisin. Neden?"

Dudağımı ısırdım. Bunca yıllık sessizlikten sonra Liam ve benim nerede durduğumuzu söylemek mümkün değil. Bir zamanlar olduğumuz çocuklar değiliz ve karşımdaki uzun adamda onun eski halinden izler bulmak zor. Gülümsemesi daha önce hiç bu kadar çekici olmamıştı.

"Şey," diye başlıyorum, "çocukların heves ederek büyüdüğü bir meslek değil, biliyorsun. Gerçi sen her zaman matematiğe düşkündün. Matematik sporcularını şampiyonalara götürüyordun falan."

Homurdanıyor. "Bunu neredeyse unutuyordum."

"Doğru ya. Seni son gördüğümde oradaydın."

Liam parmaklarını masaya vuruyor. "Seni son gördüğümde saçlarını pembeye boyamıştın ve en sevdiğin grup Green Day'di."

"Hatırlatmayın bana." Başımı ellerimin arasına aldım. "Benim en kötü dönemim." "Ve on dört yıl boyunca," diyor, "bu senin sıkışıp kalmış imajın." "Tanrı'ya şükür sana başka bir tane verdim o zaman," diyorum.

Bir tanesi çok büyük kapüşonlu ve makyajsız.

Gülümsemesi genişliyor. "İkisini de seviyorum ama bunu tercih ederim."

Evet, içecek bir şeyler almalıydım. Ellerim kucağımda işe yaramaz hissediyorum, boğazım kuru.

"Neden uğradın?" Elimi saçlarımda gezdirerek soruyorum. Evet, çoğu hâlâ at kuyruğunda. "Bir iyilik isteyeceğini söylemiştin. Dediğim gibi, gömleğin parasını seve seve öderim."

Liam homurdanıyor. "Bu yüzden burada değilim." "Oh?"

Restorana şöyle bir göz gezdiriyor, diğer masalar konuşmaları mırıltıdan öteye geçemeyecek kadar uzakta. "Bu iyilik benim çağırmaya hakkım olandan çok daha büyük."

"Eğer içeriden bilgi sızdırma ya da kokainle bir ilgisi varsa, ben yokum."

Liam tam da umduğum gibi şaşkın bir kahkaha attı. "Tüm klişeleri tek bir cümlede anlattın. Etkilendim, Maddie."

"Tanıdığım tek yatırım bankacısı sensin," diyorum gülümseyerek. "Bu yüzden yanıldığımı kanıtlaman gerekecek."

"Bu kolay olacak. Senden bunların ikisini de yapmanı istemiyorum."

Alnımdaki teri siliyormuş gibi yapıyorum. "Tanrı'ya şükür. Seni ihbar edip etmemek gibi ahlaki bir soruya hazırlıklı değildim."

"En azından bunu senden esirgeyeceğim." Liam'ın gülümsemesi duraksıyor ama hafif. Saat beşteki gölgesine rağmen yüzünde bir zamanlar tanıdığım çocuğu görmem için yeterli. "Burada çalışmaktan hoşlanıyor musun?"

"Marco's Seattle'daki en iyi restoranlardan biri. Kesinlikle öyle."

"Mükemmel," diyor Liam ama ses tonu pek de öyle değil gibi. Şarabından bir yudum alıyor ve sandalyeye yaslanıyor. "Açıkça söyleyeceğim."

"Lütfen yap." Zihnim ne isteyebileceğini anlamaya çalışırken aşırı hızda çalışıyor. Daha küçük bir parçam ise eski günlerin hatırına gelmediği için hayal kırıklığına uğradı.

"Bir iş anlaşması yapmaya çalışıyorum," diyor Liam. "Daha... aile dostu ya da değer odaklı görünmek için bir kız arkadaşım olduğunu söylemiş olabilirim. Daha doğrusu bir nişanlım."

Gülümsemem inanılır gibi değil. "Şaka yapıyorsun."

"Keşke olsaydım," diyor. "Düşünebildiğim en iyi şey buydu."

"Yanıldığını kanıtladıklarında ne diyeceksin?"

"Şey, mesele de bu." Başını bana doğru eğdi. "Umarım gerçeği asla öğrenmek zorunda kalmazlar."

Ağzım açılıyor ama bir şey çıkmıyor. Düşündüğüm şeyi ima ediyor olamaz... öyle değil mi?

"Nutkum tutuldu," diye yorum yapıyor. "Cevabını merakla beklemiyor olsaydım, kına yakardım."

Koltuğunun ucunda sallanıyormuş gibi görünmüyor. Bir elinde şarap kadehi, diğer elini yanındaki sandalyenin arkalığına atmış olan Liam, kontrol kendisindeymiş gibi görünüyor. Sanki her zaman kontrol kendisindeymiş gibi, sanki giydiği takım elbisenin kendisine göre dikilmesini rica etmiş gibi.

"Yani... nişanlımı gibi davranmamı mı istiyorsun? Bir şekilde bu anlaşmayı yapmana yardım etmek için mi?"

"Bu doğru," diyor Liam. "Sadece daha fazla görünmem için..." "Sevilebilir mi?" Ben soruyorum.

Geniş gülümsemesi geri döndü, ama hesaplanmış bir kenarı var. İş görüşmelerine alışkın olmalı. "Aynen öyle."

"Ve aklına gelen ilk kadın ben miydim?"

Liam'ın gözleri utançtan kararmış gibi görünüyor. "Nişanlımın adını sordular ve aklıma ilk gelen seninki oldu."

Ona göz kırpıyorum, ne diyeceğimi bilemiyorum.

Ama Liam öyle değil. Gülümsemesi çarpıklaşıyor, bakışları Marco'nun neredeyse boşluğunda geziniyor. Öğle ve akşam yemeği arasında, hepimizin şakayla karışık alacakaranlık dediği saatte.

"Sizi telaşlandırmak istemem," diyor, "ama şef ceketi giymiş bir adam sanki silahlı olmak istemiş gibi bize bakıyor."

Bir göz attığımda Jason'ın elini mutfak kapısına dayadığını görüyorum. Koyu renk saçları beyzbol şapkasının altında toplanmış.

Benden Liam'a bakıyor, ağzının kenarları ekşi bir şey tatmış gibi aşağı doğru dönüyor.

Liam'a en neşeli, en geniş gülümsememi veriyorum, sanki hayatta tek istediğim oymuş gibi. "Ben varım," diyorum ve masanın öbür ucuna uzanıp elimi onun elinin üzerine koyuyorum.

"Öyle misin?" Teni yumuşak ve sıcak. Elimi çeviriyor ve parmaklarımızı birbirine geçiriyor. "Bunun şuradaki adamla bir ilgisi olduğunu varsayıyorum."

Önemsiz bir şey ama harika hissettiriyor. "Olabilir," diyorum. "Bana ihtiyaç duyduğun etkinliklerde nişanlını oynarım, eğer sen de burada, restoranda birkaç kez erkek arkadaşımı oynarsan."

"Kıskandırmak istediğin biri mi?"

"Eski sevgilim, evet."

"Vay canına," diyor Liam, mutfak kapısına doğru bir bakış atıyor ama Jason çoktan gitmiş. "Ve birlikte mi çalışıyorsunuz?"

"Kaçınılmaz," dedim. İş yerinde biriyle ilişkiye girdiğimde riskleri biliyordum ve yine de yaptım.

Liam'ın bakışları elime dönüyor ve onu avucunun içinde çeviriyor. Parmakları elimde gezinirken kendimi nefesimi tutarken buluyorum. "Sanırım geriye yapılacak tek bir şey kaldı," diyor.

"O da ne?"

"Sana bir yüzük almalıyız."

MADISON

"Bu şekilde yüzük alışverişine çıkamam," diyorum kapüşonumu çekiştirerek. "Kıyafet yönetmeliğini ihlal ettiğim için hemen dışarı atılırım."

"Mağazaların kıyafet yönetmeliği yoktur," diyor Liam, Marco'nun ön kapısını benim için açık tutarken.

"Elbette var, sadece yazılı değiller."

"Yüzüğün gibi" diyor. "Pırlanta kesim mi? Prenses mi? Bu küçük maskaralık süresince ne istersen alabilirsin."

"Ne tür bir nişan yüzüğü istediğimi hiç düşünmedim."

Liam bana bakıyor. "Sen yapmadın mı? Bütün kadınların bunu yaptığını sanıyordum." "Evet, tüm kadınlar. Çünkü biz homojen bir grubuz."

"Yeterince makul," diyor sokağa doğru başını sallayarak. "Hadi Maddie. Aklımda bir dükkân var."

"Sık sık nişan yüzüğü almaya mı gidiyorsun?" Ellerimi kapüşonumun ceplerine sokuyorum, sanki bu normal bir arkadaşla normal bir yürüyüşmüş gibi.

Sanki 1.80 boyunda, özel dikim takım elbiseli, eski bir arkadaştan dönme sahte bir nişanlı değilmiş gibi.

Belki de bu yüzden her şeyi bu kadar sakın karşılıyorum. Her an bu saçma rüya paramparça olabilir.

"O kadar sık değil," diyor Liam, sesinde aynı alaycı cazibe. "Sen benim ilkim olacaksın."

"Onur duyudum," diyorum. "Bana daha fazla bilgi vermen gerekecek Liam."

"Ben açık bir kitabım. Bana her şeyi sorabilirsin." "Neden benim adımı söyledin?"

"Ah." Caddenin karşısına bakıyor ve bizi yaya geçidine yönlendiriyor. "Keşke buna bir cevabım olsaydı. Sadece seninle birkaç gün önce tanıştığım için olduğunu varsayabilirim."

"Porters'da." "Bu doğru."

"Böyle partilere sık sık gidiyor musun?"

"Oldukça fazla, evet. Benim işimde çok fazla ağ kurmak var."

"Yatırımcıların tüm zamanlarını bilgisayar başında, günlük işlem yaparak geçirdiklerini sanıyordum."

Kıkırdıyor, sesi derin ve erkeksi. Zihnim anılarımdaki Liam'ın *bu* adam olduğunu, ikisinin aynı kişi olduğunu bir türlü kavrayamıyor.

"Yeni başladıklarında belki. Ama benim seviyemde değiller."

"Oh, üzgünüm, Bay Kodaman."

Bir sosisli sandviç standının etrafında yürürken Liam'ın eli belimde geziniyor. "Geleceğin Bayan Kodaman'ı olarak bu seni memnun etmeli," diye yorum yapıyor.

"O partilerden bazılarına seninle birlikte gitmem beklenecek mi?"

"Belki birkaç tane," diyor. "Bu işin nereye varacağını bilmiyorum. Bu bir sürpriz olabilir, ama ben kulaktan kulağa oynuyorum."

"Genelde sahte nişanlar yapmaz mısınız?"

"Sadece iki yılda bir," diye kestirip atıyor, "ve her zaman Broadway dışında." Elimde olmadan sırtıyorum. "Bu çok saçma."

"Kesinlikle," diye kabul ediyor. "Bir yatırım anlaşmasını güvence altına almak için yaptığım en aptalca şey olarak tarihe geçebilir."

"Ama yine de bunu yapmaya kararlısınız?"

"Bir şeyin aptalca bir fikir olması beni daha önce hiç durdurmamıştı," diyor köşeyi döndüğümüzde.

"Hatırlıyorum. Fairfield tarihindeki en kötü uçurum dalgıcıydın." "En iyisiydim," diye düzeltti.

"Çünkü en kötü riskleri sen aldın."

"Birinin yapması gerekiyordu," diyor. "Bundan bir hafta sonra Cumartesi günü yemeğe gidiyoruz."

"Kiminle?"

"Güvenilir olduğuma ikna etmeye çalıştığım iki adam ve onların eşleriyle."

"Ya biz?"

"Ve biz."

Durumun karmaşıklığı üzerime çöküyor ve bir elimi Liam'ın koluna koyuyorum. "Onlarla konuşacak mıyız?"

"Evet, akşam yemeğinde bu *varsayılıyor*."

"Pratik yapmalıyız," diyorum. "Senin hakkında her şeyi bilmem gerek." "Her şeyi mi?" Liam soruyor. "Bu kulağa... aşırı geliyor."

"Her şey," diye tekrarlıyorum.

"Bize diğerinin ne tür bir şampuan kullandığını sormayacaklar" diyor. "Bu bir 90'lar romantik komedisi değil ve biz de göçmenlik bürosu görevlilerini kandırmaya çalışmıyoruz."

"Yine de inandırıcı davranmak zorundayız." Aklımdan geçenleri, yani kendimi bir şekilde Liam Carter gibi bir adamın evlenme teklif edeceği türden bir kadına dönüştürmem gerektiğini söylemiyorum.

Ancak bunun belirtilmemesi daha iyi görünüyor.

Liam bir elini kuyumcunun elmas şeklindeki kapı koluna koyarak, "Sanırım bu ifadedeki anahtar kelime *harekete* geçmekti," diyor. "Ve biz de ilk denememizi yapmak üzereyiz. Önden buyur Maddie."

Onun yanından geçip aydınlık mağazaya giriyorum ve girişteki güvenlik görevlisine başımla selam veriyorum. İki görevli içeri girdiğimizi görmek için bize bakıyor. Biri bize parlak bir merhaba derken, diğerinin bakışları kıyafetlerime kayıyor.

Gördün mü? Liam'a söylemek istiyorum. *Böyle yerlerde kıyafet kuralları vardır!*

Ama Liam elini belime koyar koymaz dikkatleri ona yöneliyor. "Hanımlar," diyor. "Önceden arayıp randevu almadığımız için üzgünüm ama bir konsültasyona ihtiyacımız var."

"Sorun değil Bay Carter," diyor yaşlı olan, saçlarını zarif bir Fransız kıvrımıyla toplamış. "Bugün ne arıyorsunuz?"

Bay Carter, değil mi? Buranın sık müşterisi mi? Zihnim, artık düzinelerce alabileceği elmaslarla kaplı güzel kadınların görüntüleriyle doluyor. Görüntüyü uzaklaştırıyorum.

Liam bana baktı. "Bir nişan yüzüğü."

"Oh! Tebrikler! Willa, lütfen müşterilerimize içecek bir şeyler getir. Ne alırdınız? Bir kadeh şampanya?"

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama Liam daha hızlı davranıyor. "Şampanya harika olur."

"Hemen geliyor. Şimdi, bu iki tezgâh en geniş ürün yelpazesine sahip," diyor yüzük sıralarına gülümseyerek. "Her şeyimiz var ve bulamadığınız bir şey varsa, ısmarlama konusunda yetenekliyiz."

"Bu olmayacak-"

"Bunu aklımızda tutacağız," diyor Liam.

"Siz ikiniz bir göz atın ve size hitap eden bir şey olup olmadığına bakın. Unutmayın, her bant ayarlanabilir veya farklı bir malzemeden yapılabilir. Altın, beyaz altın, platin."

Sergilenen onca zenginlik, sıra sıra dizilmiş elmaslar ve safirler başımı döndürüyor.

"Teşekkür ederim," diyorum ve genç görevlinin bize uzattığı şampanya kadehine uzanıyorum.

Bu noktada, bunu kullanabilirim ve sadece öğleden sonra olması umurumda değil.

Liam'ın eli belimde duruyor. Dokunuşu sıradan, sanki bunu her zaman yapıyormuşuz gibi. "Hangisini seviyorsun?" diye soruyor. Kolonya ve kahve kokusu çarpıyor yüzüme, lezzetli ve erkeksi.

Gözlerimi kırıştırıyorum, bir av çantasındaki ödüller gibi özenle dizilmiş elmaslara odaklanıyorum. Gözlerim platin bir bant üzerindeki mütevazı bir elmasa takılıyor. "Buna ne dersin?"

Görevli tek kelime etmeden çantanın kilidini açıyor ve denemem için bana uzatıyor. Büyük ama parmağımda yeterince iyi kayıyor.

"Belki," diyor Liam ama sesinde hoşnutsuzluk açıkça belli oluyor.

Bunu giyecek olan sen değilsin dostum. "Beğendim," diyorum.

Parmakları sırtımın alt kısmındaki oluğa giriyor.

"Ama tatlım," diyor, görevlinin duyamayacağı şekilde eğilerek, "evlenme teklif ettiğim bir kadın bu kadar küçük bir şey giymez. Gerçekçi görünmez."

Ona bir kaşımı kaldırıyorum ve görevli bize yer açmak için uzaklaşıyor. "Yani bu senin iyi görünmenle mi ilgili?"

"Bu ikimizin de iyi görünmesiyle ilgili," diye karşı çıkıyor. "Peki ya bu?"

Golf topu büyüklüğünde pırlantalı bir nişan yüzüğünü işaret ediyor.

"Bunu takarsam parmağımı kırarım."

Homurdanıyor. "Tabii ki kırmayacaksın."

"En azından bir burkulma. Gerilmiş bir bağ." "Peki ya bu?"

Daha iyi ama elmas hâlâ akıl almaz büyüklükte. "Bunu takmam için bana gerçekten vermek istiyor musun? Düşüreğimden korkmuyor musun?"

"Sigortayı ben ödeyeceğim," diyor. "Ee? Ne düşünüyorsun?"

"Bence yanlış yoldasın," diyorum, yüz yüze gelecek şekilde dönerek. Aslında nişanlı olmadığım birine olacağımdan daha yakınız, ama rol yaptığımıza göre...

Liam'ın eli belimde sıkılaşıyor. "Evet?"

"Değer odaklı olduğunuzu kanıtlamak istiyorsunuz. Aile odaklı olduğunuzu. Değil mi?"

"Doğru," diye yankılanıyor.

"Bu insanları tanımıyorum ama uzaydan görülebilen bir elmasa sahip olmamdan etkilenmeyeceklerini tahmin ediyorum."

Sanki mantıklı konuşuyormuşum da hoşuna gitmiyormuş gibi kaşlarını çatıyor.

"O zaman yarı yolda buluşalım," diyor çantaya bakarak. "Arada bir şey seç tatlım."

Ne kadar yakın durduğumuzun farkında olarak tezgâhın üzerine eğildim. İşe yarayacak bir tane bulana kadar bir dakikamı alıyor. Platin bir bant üzerinde parlak bir halesi olan zümrüt kesim bir elmas.

Çok büyük değil. Küçük de değil.

"Mükemmel seçim," diyor görevli, çantadan çıkararak. "Bir de üzerinde görelim..."

Kapüşonumun kirli kolunu yukarı itmek ve onun uhrevi yüzüğü parmağıma geçirmesini izlemek hayatımın en gerçeküstü deneyimlerinden biriydi.

Onun cilalı tırnakları benim kısa kesilmiş ve cilasız tırnaklarımla tam bir tezat oluşturuyor.

Mutfakta başka hiçbir şey işe

yaramaz. "Şuna bak," diye

mırıldanıyor. "Mükemmel."

Liam'ın sesi kararlı. "Onu alacağız."

"Elbette efendim. Ölçüleri doğru alayım..."

Parmağımla oynarken Liam'a bir *bakış* attım. Ne kadar pahalı olduğunu bilmediğimiz bir bakış.

Anlamamış gibi görünüyor, kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. *Ne var tatlım?*

Kasiyerin yanında durup fiyatı duyduğumda, hayretler içinde kalıyorum. Küçük bir ülkenin GSMH'si kadar. *Giyip* dolaşabileceğim bir şey değil. Bir kasaya kilitlenip anahtarı atılması gereken bir şey.

Liam öğle yemeğini öder gibi kredi kartını uzatıyor. Gerçekten ne kadar para kazanıyor? Yatırım bankacılığı

Müstehecen. Ama Liam? Birlikte büyüdüğüm Liam mı?

Elimizde küçük kadife bir kutuyla kuyumcudan çıkarken, onun artık tanıdığım çocuk olmadığını kendime itiraf etmek zorunda kalıyorum.

Sokağa çıktığımızda telefonu çalıyor. Liam cevap vermeden önce saatine bakıyor, mağazada sergilediği büyüleyici gülümseme silinip gitmiş.

"Carter," diyor.

Kendi işleriyle ilgilenerek yanımızdan geçen insanlara bakıyorum ve cebimdeki yüzüğün ağırlığının kurşun yaktığını hissediyorum.

Her ihtimale karşı elimi üzerine koyuyorum, sanki hırsız orduları gelmek üzereymiş gibi. Anlayabilirler mi? Elmas koklayan köpekler var mı?

Liam nefesini dışarı üfler. "Kısa pozisyon al. Yeterli sermayemiz var. Diğer pozisyonlarımızdan birkaçını da kaldıraç olarak kullanın."

Bakışlarım yoldan geçenlerden Liam'a kayıyor. Konuşurken çenesindeki keskin kesik. Kulağa farklı bir dil gibi gelen kelimeler.

Cebimdeki dev elmas.

Telefonu kapattığında gülmek için dudağımı ısıyorum. "Bir sorun mu var?" diye soruyor.

"Şu halimize bak," diyorum elimi ondan kendime doğru çekerek. "Bu işin yürümesine imkân yok."

Kaşlarını çatıyor, kaşlarındaki çatıklık geri geliyor. "Neden olmasın?"

"Benimle nişanlı olduğuna kim inanır ki? Ya da tam tersine?"

Liam, "Restorandaki eski sevgilin buna inanmış görünüyordu," diye belirtiyor. "Az önce mağazadaki bayanlar da öyle."

"Satış yapmak istediler."

"Hala inanıyorlardı. Bunu söyleyebilirim." Sesinde benim küçük ayak parmağımda hissettiğimden daha fazla güven var, bu yüzden tuttuğum nefesi bırakıyorum.

"Sadece seni uyarıyorum," diyorum.

"Böylece rol yapma konusunda daha iyi bir iş çıkaracağız." Liam tekrar telefonuna bakıyor. "Her şey yoluna girecek."

O bir mesaja ya da e-postaya cevap verirken ben orada öylece kalakalıyorum, öğleden sonra güneşi bal rengi kalın saçlarında parıldıyor.

"Ve şimdi kendi kendime konuşuyorum," diyorum. "Çok hoş. Liam, konuşmamız gereken şeyler var."

"Var mı?" Parmakları telefonun üzerinde geziniyor ve sonra onu tekrar takım elbise ceketinin iç cebine sokuyor, yüzünde büyüleyici bir gülümseme belirliyor. "Can kulağıyla dinliyorum."

"Bir başlangıç hikayesine
ihtiyacımız var." "Başlangıç
hikayesi mi?"

"Nasıl tanıştık?" Dürtüyorum. "Bana nerede evlenme teklif
ettin?" "Bunların hiçbirini sormayacaklar."

"Bu insanlarla daha önce ne sıklıkla karşılaştınız? Önünde rol
yapacağımız kişilerle?"

Liam'ın gözleri benimkilere kayıyor. "Bir kez."

"Bir kez mi? O zaman kesinlikle nasıl tanıştığımızı soracaklar. Bu
yeterince yaygın bir buz kırıcı."

Zaten dolu olan ajandasına bir yenisi daha eklenmiş gibi iç geçiriyor.

"Tamam, bir şeyler buluruz. Hadi, oturalım."

Köşedeki küçük bir kafenin önünde duruyor ama ben başımı sallıyorum.

"Burada olmaz.

Bırakın yolu ben göstereyim."

Beş dakika sonra Finans Bölgesi'ndeki yüksek binaların arasına sıkışmış
küçük bir meydanda ağaçların gölgesinde oturuyoruz.

"Burası çok daha iyi," diyorum ona bir menü uzatarak. "Buradaki
aşçılardan biriyle aynı okula gittim."

Liam homurdanarak seçtiklerine bakıyor. "Sen yemeği hep sevdim."

"Herkes yemeği sever," diye düzeltiyorum. "Ben de yapmayı
seviyorum."

Elindeki menüyü masaya geri atıyor ve arkasına yaslanıp gözlerini bana
dikiyor. "Gerçeğe olabildiğince yakın duruyoruz."

"Başlangıç hikayemiz için mi?"

"Evet. Aynı kasabada büyüdük, bağlantıyı kaybettik ama bir süre önce
şehirde yeniden bir araya geldik."

"Ne kadar geriye?"

Bir elini çenesinde gezdiriyor ve bana bakıyor. "Bu çok zor."

"Öyle mi?"

"Dışarıda sevgililerimle çekilmiş fotoğraflarım olabilir, bu yüzden bunu
kontrol etmeye karar verirlerse, uzun süredir birlikte olamayız."

Ona başımı sallıyorum ama menüme bakarken kalp atışlarım hızlanıyor.
Artık onun hayatı hakkında hiçbir şey bilmiyorum, o da benimki hakkında
hiçbir şey bilmiyor.

Yabancıların kıyısında dolaşan, sevgiliymişiz gibi davranmaya çalışan
eski dostlarız.

"Bu yüzden mi bir nişanlıya ihtiyacın var? Bir playboy olarak imajını
temizlemek için mi?"

"En azından onlar böyle görüyor."

Derin bir nefes alıyorum. "Biz fırtınalı bir romantizmiz o zaman."
"Tekrar karşılaştık ve kıvılcımlar uçuştı," diyor. "Yemek hikâyesine sadık kalalım. İşe yarıyor."

"Farklı bir zaman çizelgesiyle mi?"

"Evet... iki ay önce tanıştık," diyor. "Bu iyi olmalı." Kaşlarını havaya kalktı. "Ve şimdiden nişanlandık mı?"

"Kasırğa," diyor garsona işaret ederek. "Bir sade kahve." "Bana da buzlu latte lütfen."

Liam bana bir kaşını kaldırıyor. "Gördün mü? Şimdiden bir şeyler öğreniyoruz."

Artık kahve siparişinizi

biliyorum." "Nasıl teklif ettin?"

Bir el sallıyor. "Gülünç olmadığı sürece fark etmez." "Dev televizyon ekranları yok mu?"

"Hiç yok." Takım elbise ceketinin düğmesini açıyor ve bileğindeki ağır saate bakıyor. "Nasıl evlenme teklif etmemi istersin?"

"Sadece ikimiz," diyorum yutkunarak. "Aile ya da arkadaş yok. Fairfield'da, okyanusa bakıyoruz."

Liam bana bakıyor ve bir süre sonra konuşuyor. "Pekâlâ," diyor sonunda. "Ben de böyle teklif ettim."

"Ben de hemen evet dedim." Siyah kadife kutuyu aramızdaki masaya koydum ve silahlı bir el bombası dikkatiyle tuttum. "Gelecek Cumartesi akşam yemeği için buluşana kadar bunu saklamaya ne dersin?"

"Restoranda giymek istemiyor musun? Eski sevgilinin gözleri bu şekilde dolsun mu?"

"Bir tavada kaybederim daha iyi."

Liam'ın ağzı karışıyor ve kutuyu takım elbisesinin içine sokuyor. "Onu güvende tutacağım."

"Teşekkürler."

Elini uzatıyor. "Bana telefonunu ver, ben de numaramı ekleyeyim. Soruların olduğunda ya da hikâyemizle ilgili düzeltilmesi gereken başka bir şey olduğunda beni arayabilir ya da mesaj atabilirsin."

"Tamam." Elini uzatıp onun çalışmasını izliyorum. "Nerede yaşıyorsun?"

"Şehirde bir daire kiraladım. Henüz bir şey satın almaya değip değmeyeceğine karar vermedim."

"Çünkü kalıp kalmayacağından emin değilsin?" "Evet."

"Ama ben senin kardeşin için çalıştığını sanıyordum?"

Sesinde ne olduğunu anlayamadığım hafif bir tını var. "Kurucu ortağı olduğu bir yatırım şirketini yönetiyorum," diyor. "Cole Porter ve Nicholas Park ile birlikte."

"Bu yüzden o partideydin." "Bu yüzden o partideydim," diye kabul ediyor.

Başımı salladım. "Mesleğinizle ilgili anladığım hemen hemen hiçbir şey yok."

Liam homurdanıyor. "İnan bana, hislerimiz karşılıklı. Bir şeyin nasıl alevlendirileceği hakkında en ufak bir fikrim yok."

"Bir tavada alkol ve biraz ateş. Bir şey değil."

Gülümsemesinde gerçek bir eğlence var. "Yemek yapmaya karar verirsem bunu aklımda tutacağım."

"Önce yangın alarminizin açık olduğundan emin olun."

Gülümsemesi genişliyor. "Restoranda hizmetime ihtiyacınız olduğunda bana haber verin."

"Yemek pişirmek için mi?"

"Hayır," diye homurdanıyor, "eski sevgilin üzerinde sihrimi konuşurmak için."

Kapüşonumun yakasını çekiştiriyorum. "Bu sadece onu... ona kendi ilacından biraz vermek ve benimle konuşmaya çalışmasını engellemek için."

"Amaç ne olursa olsun, ben varım," diyor Liam. "Ne yaptı ki?"

Garson kahvelerimizi getirdi ve bana düşüncelerimi toparlamak için uygun bir bahane verdi. Jason'ın ihaneti ve benim de içinde bulunduğum o sahne hâlâ yanaklarımı utançtan kızartıyor. Jason'ın burnumun dibinde garson kızlardan biriyle yatması karşısında ne kadar zavallı hissettiğimi bilmek için Liam'a ihtiyacım yok.

Buzlu kahveme uzanırken "Ayrı düştük," diyorum. "Yani plan benim kendim olmam ve başlangıç hikâyemizin gerçeğin değiştirilmiş bir versiyonu olması mı?"

"Küçük yalanlar büyük yalanlardan daha kolaydır," diye onaylıyor Liam, yaşamak için yalan söyleyen birinin rahatlığıyla.

İçkimden bir yudum alıyorum. "Tamam."

"Gelecek hafta için detayları öğrendiğimde sizi arayacağım. Nerede yaşıyorsun? Seni alırım."

"Şehrin hemen dışında. Size adresi gönderebilirim."

"Güzel." Kahvesinin son damlasını da içiyor ve garsona hesabı getirmesini işaret ediyor. "Üzgünüm Maddie, ama işe dönmem gerekiyor."

"Tabii ki. Anlıyorum."

"Marco'da beyaz şövalye olmamı istediğinizde bana haber vermeyi unutmayın." Hesabı imzalayıp garsona geri veriyor ve ona bir bakış bile atmıyor. "Bu bana gelecek hafta güzel bir restorana gideceğimizi hatırlattı. Giyecek bir şeyin var mı?"

Tişörtüme bakıyorum ve tekrar ona dönüyorum. "Tabii ki biliyorum. *Her zaman* böyle dolaşmıyorum."

Ayağa kalkıyor, memnuniyetle gülümsüyor. "Öyle olsa bile çok güzel görünürdün," diyor ve bunun bir yalan olduğundan eminim. "Yakında konuşuruz."

"Yakında görüşürüz," diye yankılıyorum, meydandan çıkıp Şehrin takım elbiseli bedenler yığını içinde kaybolmasını ve mekânın hırsıyla bütünleşmesini izliyorum.

Bu işin sonunun iyi bitmesi mümkün değil ama sandalyede arkama yaslanıp önümüzdeki haftayı düşünürken... kesin olarak bildiğim tek şey eğlenceli ve beklenmedik olacağı.

Liam'la vakit geçirmek her zaman öyleydi.

LIAM

Araba, en fazla dört katlı tuğla bir orta binanın önünde durdu. Madison'a dışarıda olduğumu bildiren bir mesaj attım.

Pencereden dışarı bakarken içimi bir tedirginlik kaplıyor. Sihirbazlık numaraları arasında bu, şimdiye kadar denediğim en cüretkâr numara olabilir.

Şapkadan nişanlı çıkarmak.

Bir sonraki seferde onu tekrar yok ediyor.

Eğer bu işe yararsa, ona şapka takan eski sevgilisinin önünde onun ribaundu gibi davranmaktan çok daha fazlasını borçlu olacağım.

Dikkatimi tekrar telefonuma veriyorum -ABD piyasası kapandığında bir başkası açılıyor- ve birkaç hesabımı izliyorum. Şoför boğazını temizleyene kadar kafamı kaldırmadım.

Maddie bir çift düz ayakkabı ve vücudunu saran siyah bir elbiseyle merdivenlerden iniyor. Uzun kollu ve dizlerine kadar iniyor ama vücuda oturduğu geçen günkü kapüşonlu sweatshirt'ünde olmayan her şeye sahip.

O artık çocukluğumdan hatırladığım kız değil.

O yetişkin bir kadın ve bu belli oluyor. Dergilerin kapağını süsleyecek türden günahkâr derecede ateşli bir kadın değil. Beni yanlış anlamayın, çok seksi. Ama abartısız türden. Bir erkeğe, bu kadının size tavsiye verebilecek, yatakta nelerden hoşlandığını söylemekten çekinmeyecek bir kadın olduğunu söyleyen kadın. Bu, komşu kızı havası ve ben bunu olması gerekenden çok daha cazip buluyorum.

Ona kapıyı açtım. "Harika görünüyorsun."

"Bir kapüşonludan daha iyi," diyor - onu Yılın Understatement'ı için yarışa sokuyor - ve arabaya kayıyor.

Bir hışımla emniyet kemerini takıyor, saçlarının zarif siyahlığı öne doğru sallanıyor. Kâküllerini daha önce fark etmiş miydim? Fark ettiğimi sanmıyorum.

"Bu ilginç olacak." "Gergin mi?"

Bana bakıyor ve gözlerindeki parıltı, onunla ilgili başka hiçbir şeyin olmadığı yerde tanıdık geliyor. Mahallemizdeki tepeden aşağı bisiklet yarışı için bana meydan okumadan önce gördüğüm türden sert bir kararlılık.

Bana bakan gözler artık uzun, rimelli kirpiklerle çerçevelenmiş olsa bile, değişen diğer tüm şeylere rağmen bu değişmedi.

"Sen kabul etmezsen ben de kabul etmem," diye meydan okuyor. "Ve asla etmeyeceğim."

"O yüzden ben de yapmayacağım." Bana muzaffer bir sırıtış atıyor ve elini uzatıyor. "Sol parmağımı çok boş hissediyorum."

Takım elbisemin cebine uzanarak, "Bakın kim biraz mücevher takmaya geliyor," diyorum.

"Karaktere bürünmeme yardımcı olacağını düşünüyorum," diyor. "Sizinle nişanlanacak biri gibi düşünmeye çalışıyorum."

Homurdanıyorum. "Peki benimle nişanlı biri nasıl düşünür?"

"İşte mesele de bu. Henüz bilmiyorum. Hâlâ üzerinde çalışıyorum."

"Sadece kendin ol," diyorum yüzüğü parmağına geçirirken. Ölçüleri sayesinde parmağına tam oturdu. Loş ışıktaki parıltıyı ikimiz de sessizce izliyoruz.

Elini geri çekiyor. "Sadece kendim mi olacağım?"

"Evet," diyorum ama tavsiyemin doğru olup olmadığından emin değilim. "Belki biraz daha az..."

"Biraz daha az ne?"

"Fikir sahibi mi? Benim hatırladığım Maddie'nin her konuda fikirleri vardı."

Gözlerini deviriyor, on yaşındaki haline o kadar benziyor ki sırtıtmak istiyorum. "Birimizin yapması gerekiyordu."

"Ah." Bir elimi göğsüme götürdüm. "Evlenme teklifimin arifesinde."

Maddie bacak bacak üstüne atıyor ve gözlerim kendi isteğiyle aşağıya kayıyor. Fark ettiyse de yorum yapmıyor, gözleri yüzükte.

"Daha önce hiç böyle bir şey takmamıştım," diyor. "Gerçekten bir kadının o dev yüzüğü isteyeceğini mi düşündün? İlk gösterdiğin yüzüğü?"

Homurdanıyorum. "Evet."

Sesi inanmazmış gibi geliyor. "Çıktığın kadınlar bunu *ister* mi?"

"Hâlâ karaktere bürünmeye mi çalışıyorsun?"

"Kafamı toparlamaya çalışıyorum." Yüzüğüne bakıyor, sadece platin kordonu görünecek şekilde parmağının etrafında döndürüyor. "Buluşacağımız insanlar hakkında internette araştırma yaptım."

"Ev ödevini yapmışsın," diyorum.

"En azından denedim. İsimlerini ve neye benzediklerini bilmek, konu konuşmaya geldiğinde bana bir avantaj sağlamaz. Çelik hakkında ne kadar az şey bildiğimi açıklamamı istemiyorsanız, sanırım sessiz kalacağım."

"Orada otur ve güzel görün," diyorum ona, "ben de mutlu olacağım."

Yine gözlerini deviriyor. "Biliyorum, biliyorum, benim işim seni iyi göstermek."

Sırıyorum. "Sahte bir kız arkadaş, gerçek bir kız arkadaştan çok daha kolay görünüyor. Bunu yıllar önce yapmalıydım."

"Evet, neden yapmadın?" diye alay ediyor. "Tasarruf edebileceğin onca zamanı düşünsene."

"Kaybedilmiş bir fırsat." Gözlerim deri koltukta aramızda duran eline ve parmağındaki yüzüğe takılıyor. Bütün hafta boyunca bir an bile düşünmemiştim ama yüzüğü onda görmek farklıydı.

Uzanıyorum ve parmaklarımı onunkilere doluyorum. Madison bana baktı. "Ne?"

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Bu gece dokunmamız gerekebilir. Orada burada birkaç örnek, gerçekçi görünmesi için yeterli."

Parmakları parmaklarımın altında yumuşuyor ama bakışları yumuşamıyor. "Geçen gün belimdeki elin gibi."

"Bunun gibi, evet."

Maddie başını sallıyor, gözlerinde şimdiye kadar gördüğüm tüm meydan okumalar var, sadece birkaç dakika önce kıvılcımlanan aynı kor.

"Ben rolümü oynayacağım," diyor. "Senin de kendi rolünü oynaman için tarih ve saatim var."

"Hmm," diyorum. Eli benimkinin altında sıcak ve yumuşak. "Peki bu ne zaman?"

"Yarın işten sonra bir şeyler içeceğiz," diyor. "Herkes orada olacak, hem mutfak personeli hem de garsonlar."

"Eski sevgilin de dahil."

"Eski sevgilim de dahil" diyor, sesi kısık.

Elini sıkıyorum. "Anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirmek için orada olacağım."

Araba kayarak zararsız bir apartmanın önünde durdu. Şoföre teşekkür edip kapıyı açıyorum ama buranın tabelası bile yok. "Bu doğru olamaz," diyorum. "Walker bana adresi gönderdi ama bu bir restoran."

Madison'ın sesi yüksek. "Burası *herhangi bir* restoran değil! Renault's, Marco'dan sonra şehrin en iyilerinden biri." Işıltılı bakışları benimkilere kayıyor. "Biliyor musun, bekleme listeleri efsanevi. Bu yemeğe ne zaman karar verdiniz?"

"Geçen hafta." Ona kolumu uzattım. "Ama kimse Albert Walker'a hayır diyemez."

Ben bile, diye ekliyorum kendime, yoksa burada sahte bir nişanlıyla olmazdım.

Madison beni binanın etrafında dolaştırıyor ve bodrumun göze çarpmayan bir girişinde duruyor.

"Burada mı?"

"Evet," diyor ve sesindeki heyecandan hiçbir şey anlaşılmıyor. "Bodrumda."

Kapıdan içeri adım atmak farklı bir dünyaya girmek gibi. Zemin arnavut kaldırımını, gerçi bunu nasıl başarmışlar bilmiyorum. Loş aydınlatma, köşede usulca çalan kemancı gibi küçük mekâna rustik bir çekicilik katıyor.

Walker'lar ve eşleri -bu isimle bir rock grubu kurmalılar- zaten buradalar. Albert ve Dennis biz geldiğimizde ayakta, birincisi gülümsüyor, ikincisi ise kaşlarını çatıyor. Görünüşe göre bu sefer elma ağaçtan çok uzağa yuvarlanmış.

"Carter," diyor Albert, masanın üzerinden bir el uzatarak. Onunkini sıkıca kavıyorum, diğer elim hâlâ Maddie'nin sırtında duruyor.

"Liam, lütfen," diyorum. "Dennis, seni tekrar görmek güzel." "Ben de öyle."

"Bu Rita, karım ve Beth, gelinim." Ellerini masadaki iki kadına doğru uzatıyor, ikisi de bana oğlundan çok daha dostça gülümsüyor.

"Sizinle tanışmak bir zevk," diyorum Maddie için sandalyeyi çekerek. "Bu benim nişanlım, Madison."

Maddie'nin sesi yumuşak ve gülümsüyor. "Bu gece beni davet ettiğiniz için teşekkür ederim."

Albert, "Tabii ki öyle, tatlım," diyor. "Potansiyel iş ortaklarımızı tanımayı severiz ve buna *onların* ortakları da dahildir."

"Kimse onları daha iyi tanıyamaz," diye ekliyor Rita, topuz yaptığı saçları o kadar sert ki, saçını salladığında hareket etmiyor. Ama gülümsemesi tamamen sıcak.

Maddie menüsünü açıyor, korku hikâyelerindeki masa oyunları gibi menünün içine çekiliyor, dünyası başına yıkılıyor. Bunun ne zaman olduğunu görebiliyorum, onun yanında oturuyorum. Bir sonraki soru tam kafasının üzerinden geçiyor.

Maddie'nin hangi alanda çalıştığını soran Dennis'e, "O bir gurme," diye cevap veriyorum. Bir kolumu sandalyesinin arkasına dolayarak ona sahiplendiğimi gösteriyorum. "Aslında bir şef. Genelde benim yerime sipariş vermesine izin veriyorum, böylesi daha heyecanlı oluyor."

Tamamen doğaçlama, ama kalabalığı memnun ediyor. Albert başını sallar ve menüsüne bakar. "Belki ben de aynısını yaparım ve yemeğimi genç hanımın seçmesine izin veririm," diyor. "Kendimi maceracı hissediyorum."

"Otuz yıldır ilk kez böyle bir şey oluyor," diye takılıyor Rita.

Maddie kaçırıldığı şakaya gülümseyerek menüsünden başını kaldırıyor.

Albert ona "Bu akşam yemeğimi sen seçeceksin," diyor. "Buradaki adamınız bana sizin bir gurme olduğunuzu söyledi ve ben de onun ve kendi damak tadınıza gösterdiğiniz muamelenin aynısını istiyorum."

Rita kendi menüsünü yere bırakarak, "Ne olacak ki?" diyor. "Neden ben de aynısından almıyorum?"

Maddie iki kez göz kırpmıyor ve bana yanaklarını süpüren uzun kirpiklerini gösteriyor.

Birlikte oynayalım, yalvarırım.

Ama dua etmeme gerek yok, çünkü gülümsemesi zahmetsiz. Çok mutlu. "Gerçekten mi?" diye soruyor, sanki bir ödül kazanmış gibi.

"Elbette," diye kabul ediyor Albert.

"Benimkini seçeceğini zaten biliyorsun," diyorum, kendi menüm hâlâ açılmamış bir şekilde masanın üzerinde duruyor. Ona çarpık bir gülümseme veriyorum. "Neyi sevdiğimi biliyorsun, tatlım."

Nefesi bir kez kesiliyor ama adımlarını bozmuyor.

"Pekâlâ." Sesi acemi birliğin ilk günündeki takım çavuşununkine benziyor. "Liam hariç, bana hızlı ve kolay olanı söyleyin. Vejetaryen misiniz? Herhangi bir diyet kısıtlamanız var mı?"

"Hayır ve hayır," diye yanıtlıyor Albert. "Walker ailesinde zayıf kimse yoktur."

Dennis elindeki menüyü bırakarak, "Sanırım biftek alacağım," dedi. Karısının gülümsemesi genişlerken bile kaşları çatılmıştı.

"Beni de say," diyor. Ne

kadar uyumlular.

Beş dakika sonra Maddie bize birer meze, ara sıcak ve tatlı sipariş etti ve garsonla sanki farklı bir dilde konuşuyormuş gibi konuştu. Hangi setin benim için olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, ama biraz garip balık ya da hoşuma gitmeyen bir mantar yemek, hileyi sürdürmek için küçük bir bedel gibi geliyor.

Kumarım yemek geldiğinde işe yarıyor. Trüf mantarı, peynir ve makarna kokusu havada yoğun bir şekilde asılı duruyor. "Muhteşem," diyor Rita. "Sen önermeseydin bunu sipariş etmezdim canım."

"Renault'nun sosu meşhurdur. Onu seçmek zorundaydım."

"Bunu nereden buldun?" Albert keten bir peçeteyle bıyıklarını silerken bana soruyor. "Bir yatırım bankacısıyla yakınlaşmak için fazla iyi görünüyor."

Masanın altında Madison'ın bacağı benimkine çarptı. Bunun onun "*sana söylemiştim*" versiyonu olduğunu anlamak için ona bakmama gerek yok. Başlangıç hikayesini sordular ve daha gecenin yarısına bile gelmedik.

Sandalyemde arkama yaslanıyorum, sanki iyi bir hikâyeye hazırlanıyormuşum gibi. "Onunla bankacı olmadan önce tanıştım," diyorum. "Aksi takdirde bana asla zaman ayırmazdı."

Maddie güler. "İşin sırrı bu."

Rita şarap kadehini bırakıyor. "Demek uzun zamandır birliktesiniz?"

"Hiç de değil, aslında." Maddie bana bakıyor ve gözlerinde bir yaz çayırının çağırdığı sıcaklık var. "Liam şehre geri döndüğünde yeniden bir araya geldik."

Kendi bakışlarımın yumuşamasına izin verdim. "Bir etkinlikte ona rastladım, yemek servisi yapıyordu."

Dennis'in karısı, "Olamaz," dedi. "Bu çok şirin!"

Maddie iç çekiyor. "O zaman öyle hissetmemiştim. Lekeli bir şef ceketıyla ayakta duruyorum, ellerim dirseklerime kadar yemek tabaklarına batmış durumda ve o mutfğa takım elbiseyle giriyor."

Herkes buna gülüyor, ben de dahil, elim onun omzuna dolanıyor. Bu işte doğuştan yetenekli.

"Birbirinizi tanıyor muydunuz?" Rita soruyor. "Nasıl yani?"

"Aynı kasabada büyüdük, okyanusun hemen kıyısında."

"Komşuyduk," diye ekliyor Maddie, "ve iyi arkadaşık."

Şarap kadehime uzanıyorum, geçmişe lanet okur gibi başımı sallıyorum. "Keşke sonumuzun nasıl olacağını bilseydik, daha önce bir araya gelebilirdik."

Maddie, "Benim için daha önce hazır değildiniz," diye takılıyor ve grup yeniden kahkahalara boğuluyor. Çok memnunar, küçük gösterimizden keyif alıyorlar.

Ona daha pahalı bir yüzük almalıyım.

Teslim olur gibi sağ elimi kaldırıyorum. "Muhtemelen haklısın."

"Çocukken nasıldı?" Albert Maddie'ye sorar, sesi her zamanki gibi huysuzdur. Bu bir test mi?

Doğru cevap nedir?

"Cesurdu," diyor. "En yüksek kayalıklardan atlamaya ve bisikletiyle ormanda yarışmaya bayılırdı. Ona ayak uydurmak için elimden geleni yapardım."

"Her zaman öyleydin," diyorum.

Bana minnettar bir gülümseme fırlatıyor. "Denedim," diye düzeltiyor. "Ve okulda matematikte harikaydı - bir Matematikçiydi. Ona kesinlikle aşkıttım ama her zaman hayatla o kadar meşguldü ki fark ettiğinden şüpheliyim." Omuzlarını silkerek kaldırıyor, koyu renk saçlarının dökülüğü değişiyor. Yüzü kızarıyor mu?

Lanet olsun, göremiyorum!

Dennis'in karısı, "Artık fark etti," diyor.

Madison başını sallıyor. "Nihayet!"

Masadan yine kahkahalar yükseliyor, bazıları gerçekten eğleniyor, bazıları kibar ve sanırım bazıları da şaşkın.

Bu benim.

Hikayesi hiç de hatırladığım gibi değil. Sadece seyircilerimize mi oynuyordu? Gerçeği mi süslüyordu?

Walker Steel, Seattle'ın en yeni inşaat projeleri, Maddie'nin çalıştığı restoran derken sohbet dönüp duruyor. Konu sıkıntısı yok ve Albert tatlıya kadar iş konusunu, akşamın altında sürekli bir okyanus akıntısı gibi akan konuyu gündeme getirmiyor.

"Bu gece geldiğiniz için teşekkür ederim," diyor. "Bir adamın yanında tuttuğu arkadaşlarına bakarak onun hakkında çok şey söyleyebilirsiniz."

Başımı eğiyorum. "Ben de," diyorum. "Seninki çok güzel."

Rita da gelini gibi güler. Dennis gülmez, ama yine de bu duyguyu hissetmekten aciz görünmektedir.

Albert peçetesini az önce mideye indirdiği çarkıfelek meyveli krem brülenin yanına bırakır. "Bak ne diyeceğim, neden ikiniz önümüzdeki hafta sonu bizim kulübeye gelmiyorsunuz? Geniş bir yer, tamamen size ait bir misafir odanız olur ve ikimiz bir gün boyunca çekim yaparken daha fazla konuşabiliriz."

Gülümseme isteğimi bastırıp Albert'ın bakışlarıyla doğrudan

karşılaşıyorum.

Değerlerimi test etmek istiyor, elbette, ama bundan daha fazlası, bağlılığımı test etmek istiyor. Hangi potansiyel yatırımcı sadece bir akşamı değil, bütün bir hafta sonunu ayırır?

Porter, Park ve Carter'ın daha fazla çaba gösterip göstermeyeceğini kontrol ediyor. Albert Walker bir tavuk oyunu oynuyor, ama eğer benim önce davranacağımı düşünüyorsa, benim hakkımda hiçbir şey bilmiyor demektir.

"Memnuniyetle," diyorum kadehimi kaldırarak. "Karşılıklı fayda sağlayan bir dostluğa."

Maddie'ye bakmadan önce, "Karşılıklı fayda sağlayan bir dostluğa," diye yineliyor. "Ve mükemmel yemek zevkine sahip nişanlılara."

Ben de Maddie'ye dönüyorum, gözlerindeki sıcaklıktan içimde karanlık bir zevk titremesi oluşuyor. "Nişanlılara."

MADISON

"Bu gece için teşekkürler," diyorum. "Çok güzel vakit geçirdim."

"Teşekkür etmemiz gereken kişi sensin," diyor Rita, bir eliyle arabalarının açık kapısına dokunarak. "Menüye bir daha aynı şekilde bakacağımdan emin değilim."

Liam'ın belime doladığı koluna yaslanarak gülümsüyorum.

"Beklenmeyi yapmak genellikle işe yarar."

"Ve eğer değilse, bir macera yaşadınız. İkinizle gelecek hafta sonu görüşürüz." Kadın arabanın içinde kaybolur ve Walker'lar gözden kaybolur.

Liam nefesini bırakır. "Bu," diyor, "*mükemmeldi*."

Ona baktım. "Sana köken hikâyemizi soracaklarını söylemiştim." "Sordun," diye itiraf ediyor. "Onlar da yuttu."

"Sadece senin de söylediğin gibi gerçeğe yakın durduğumuz için."

Kolunu belimden indiriyor. "Bir kutlama içkisi için çok geç değil, değil mi?"

Saatime baktım. "Hayır, öyle olduğunu sanmıyorum. Buralarda iyi bir yer biliyor musun?"

"Aslına bakarsan öyle." Liam'ın gülümsemesi çarpık, sanki sadece kendisinin bildiği bir espriye gülüyormuş gibi.

Gözlerimi ona dikiyorum ama bana melek gibi bir bakışla karşılık veriyor. "Hadi, Maddie."

On dakika sonra pürüzsüz, caz müziği ve göz korkutucu dekoruyla tamamlanmış bir çatı barındayız. Seattle'ın silueti etrafımızı sarıyor, ışıklar göz alabildiğine uzanıyor.

Rahat koltuklardan birine çöküp bacak bacak üstüne atıyorum. "Buraya hiç çıkmadım. Buranın adı neydi? Miras mı?"

Liam başını sallayarak viski bardağına uzanıyor. "Pek çok insan burayı görmezden geliyor. Aslında Cole'un mülklerinden biri."

"Cole?" Ve sonra tıklar. "Cole Porter?"

Birkaç kez çalıştığım adam ve Liam'ın *birlikte* çalıştığı adam.

Küçük ama önemli bir ayırım.

"Tam da o." Viskisinden bir yudum alıyor ve i n e r k e n gözlerini kapatıyor. "Seni son tanıdığımdan beri oyunculuk dersleri aldın mı?"

"Performansımın o kadar iyi olduğunu mu düşündün?"

"Kusursuzdu," diyor. "Tanıdığım Madison yalan söyleme konusunda berbattı." "Yalan söylemek ve rol yapmak farklı hissettiriyor." Kendi içkimi yudumluyorum, onun arkasından bakıyorum.

çekim yapan bir grup takım elbiseli adama. Şüphesiz iş gezisi için buradalar.

"Aynı değiller mi?"

"Belki de öyledirler ama bunu hissetmiyorlar. Biri rol yapıyor, farklı bir kimliğe bürünüyor... diğeri ise düpedüz yalan söylüyor. Bu mantıklı mı?" Başımı sallıyorum. "Bu tür felsefî tartışmalar için çok geç."

Liam'ın kaşı kalkıyor. "Gelecek hafta sonu benimle onların kulübesine gelmek ister misin?"

"Zaten yapacağımızı söylemiştin."

"Eğer istemezsen seni bundan kurtarabilirim." Bakışları viski bardağına dönüyor, bir tutam saç alnına düşüyor. "Pazarlık ettiğinden daha fazlası olduğunun farkındayım."

"Orada bana ihtiyacın yok mu? Seni sevimli göstermek için?"

Dudakları titriyor. "Normal şartlar altında kendi başıma sevimli olabilir olmadığım imasına içerlerdim... ama evet. Muhtemelen öyleyim, eğer adam bankacılara olan nefretinin üstesinden gelebilirse."

"Bankacılardan neden bu kadar nefret ediyor?"

Liam bir kaşını kaldırıyor. "Çünkü o normal, sanırım. Kim değil ki? Wall Street ülkedeki en kötü şöhrete sahip ve çoğu zaman da bunu hak ediyor."

Sandalyenin kolçağına yaslanıyorum, başımı ellerimin arasına alıyorum. Liam bana bakmıyor, bu da bana onu incelemek için bolca zaman veriyor. Tanıdığım çocuk, uzamış, sertleşmiş ve özel dikim bir takım elbisenin içine dökülmüştü.

"O zaman neden orada çalıştın?"

Bir omzunu kaldırıp umursamaz bir şekilde omuz silkiyor. "Bu işte iyiydim. Neden olmasın?"

"Bu tam bir cevap gibi görünmüyor."

"Sen de bana kendininkini vermedin," diyor kadehini bana doğru eğerek. "Kulübede bana katılırsan, skoru eşitlemenin bir yolunu bulurum."

"Skor mu?"

"Bana, benim sana yardım ettiğimden daha fazla yardım ettiğin için."

"Bana yardım ediyorsun," diyorum. "İki gece sonra seni eski sevgilimin önünde teşhir ediyor olacağım."

"Bu skoru eşitlemek için yeterli değil. Bütün bir hafta sonuna kıyasla bir gece mi?"

Düşünerek dudağımı ısırıyorum. Liam'ın gözleri hareketi izliyor ve içimde beklenmedik bir sıcaklık dalgası oluşuyor.

"Kiraladığınız evde büyük, süslü bir mutfağınız var mı?"

Liam homurdanıyor. "Bunu söylemeni beklemiyordum. Ama evet, oldukça büyük." "Beyaz eşyalarınız var mı?"

"Hiçbir fikrim yok."

"O zaman içinde birkaç kez yemek pişirmek istiyorum," diyorum. "Skoru eşitlemek adına."

Liam'ın kaşları kalkıyor. "Katılıyorum," diyor. "Merakımı gidermek için - neden?"

Bakışlarıyla karşılaşmak istemediğim için kadehimin kenarını izliyorum. Liam'la ilgili her şey parasal başarı çılgınlıkları atıyor.

"Mutfagım küçücük," diye itiraf ediyorum ki bu yetersiz bir ifade. Buktan bir fırını ve iki ocağı olan bir ayakkabı kutusu.

"Ah," diyor Liam. "Ve sizin gibi bir şef için yer çok önemlidir."

"Anahtar bileşen bu."

"Pekâlâ." Sandalyede arkasına yaslanıyor, bardak parmaklarının arasından sarkıyor. "Sahte nişanlım olduğun sürece mutfagım senindir. Ne pişirmeyi planlıyorsun? İşinde yeterince pişiremiyor musun?"

Kısa bir an için ona aşçılık bursu için yaptığım başvuruyu anlatmayı düşünüyorum. Giriş sınavım için hazırlamam gereken beş yemek hakkında - eğer o kadar ileri gidebilirim.

"Yeni yemekleri denemeliyim," diyorum. Yalan değil. "Kendi restoranını mı açmak istiyorsun?"

Gülümsüyorum. "Tabii ki biliyorum." "Bu kadar açık, değil mi?"

"Benim için öyle. Bazen onu hayal ederek uykuya dalıyorum." Gözlerimi kapatıyorum, rol yapıyorum. "Günden güne değişiyor. Dekor ve yer, menüden bahsetmiyorum bile. Aklımda bir sürü fikir var. Yine de rustik olacağını ve ortak yemeğe odaklanacağını biliyorum. Bunu her zaman sevmişimdir."

"Komünal, ha?"

"Evet. Ve bu fikir hep aklımdaydı... biraz alışılmışın dışında."

"Anlat bakalım."

"Bir yemek alana bir yemek verme politikası uygulamak istiyorum, böylece servis ettiğim her yemek şehrin gıda barınağına da yardımcı olacak. Bunun uygulanabilir olup olmadığını bile bilmiyorum ama araştırmak istiyorum. Rakamları araştırın."

Liam'ın sesinde bir gülümseme var. "Bazı açılardan değişmişsin Maddie, ama hepsi değil."

"Oh?"

"Sen her zaman gözünü ödüle dikmiş bir hayalperesttin."

Bu hazırlıksız yorum karşısında yanaklarımda bir kızarıklık beliriyor. Onun için bir şey ifade etmeyebilir ama bu şehirde çocukluğumdan beri tanıdığım tek bir arkadaşım bile yok. *Özellikle* de büyüüp büyük M harfli bir adam olan biri.

"Ee," diyor bir kolunu oturduğu şezlongun arkasına atarak. Bana sıcak bir bakış attı. "Bana iki gece sonra sahte nişanlın olarak oynayacağım rolü anlat."

Bacaklarımı yeniden çapraz yapıyorum. "Nişanlı değil, sanırım. Erkek arkadaş." Kaşları kalkıyor.

"Taştan bu kadar mı hoşlanmıyorsun?"

Parmaklarım güzel elmasın etrafında kıvrılıyor, sanki kendi kulakları varmış gibi. *Onu dinlemeyin.* "Hiç de değil. Sadece nişanlının o kadar da inandırıcı olacağını sanmıyorum."

"Walkerlar satın aldı."

"Walkerlar ikimizi de iş arkadaşlarım kadar iyi tanımıyor," diyorum.

"İyi bir noktaya değindin," diyor Liam, ağzının kenarında gizlenen bir gülümsemeyle. "O zaman senin erkek arkadaşın olacağım. Köken hikayesi?"

"Aynısından. Yoksa itiraz mı ediyorsunuz?"

"Hiç de değil. Peki ya eski sevgilin?" Ağzı sanki iğrenç bir kelimeymiş gibi kıvrılıyor. "Oraya yeni bir kadın getirecek mi?"

Parmaklarım tuttuğum bardağın etrafında sıkılaşıyor. Sally muhtemelen orada olacak. Birlikte olup olmadıkları farklı bir hikâye.

Beni vuruyor, onunla yattığında istediğini aldığını sanmıyorum.

O bizi ayırmış olabilir, ama Jason

On

u. "Bilmiyorum," diyorum.

Liam'ın gülümsemesi çarpıklaşıyor. "Amaç onu kıskandırmak o zaman."

Bir kez başımı sallıyorum, çünkü önemsiz bir şey ve Jason'ın umurunda bile olmayabilir. Eğer

yapıyorsa, bunun tek nedeni çok kibirli olmasıdır.

"Pekâlâ," diyor Liam. "Bir erkeği nasıl kıskandıracığımı biliyorum ama önce senin iznine ihtiyacım var."

"Benim iznim

mi?" "Seni öpmek

için." "Beni

öpmek için mi?"

"Evet," diyor, gülümsemesi daha da büyüyor. "Eğer bunu yapamazsam amacımı gerçekleştiremem."

Bu cevap zihnimde binlerce cevabı harekete geçiriyor. Ancak hiçbiri kıyıya ulaşmıyor, çünkü bir yanıt oluşturmamıyorum. Şaraptan bir yudum alıyorum ve kelimeleri bir araya getirmeye odaklanıyorum.

"Eğer mecbur kalırsak, o zaman... elbette."

Liam'ın kaşları kalkıyor. "Mecbur kalırsak mı? Sözlerin bıçak gibi Maddie." "Ve egon kurşun geçirmez." Sıcaklık göğsümden boynuma doğru süzülüyor,

Sadece alkolden mi emin değilim. "Yani PDA'ya mı gireceğiz?"

"Eğer o an bunu gerektiriyorsa," diyor sesi alçalarak. "Beni yarı yolda iterek performansımı mahvetmeyeceğini bildiğim sürece."

Dudaklarım kurudu. "Beni yeterince iyi öpersen öpmek zorunda kalmam."

Liam'ın gülümsemesi genişler. "Bana meydan okumaman gerektiğini çok iyi biliyorsun Maddie." "Biliyor muyum?" İçkimden bir yudum alıyorum, gözlerim onunkilerden hiç ayrılmıyor. Bir şey

Sözlerimin anlamını kavradıkça içlerinde kıvılcımlar çakıyor, bir sıcaklık parlaması.

Ne yapıyoruz biz?

"Anlıyorum," diye mırıldanıyor. "Peki ne-"

"Liam Carter?" Koyu renk saçlı bir kadın elini adamın sandalyesinin arkasına koyuyor, dudaklarında bir gülümseme kıvrılıyor. Fönle kurutulmuş saçlarına ustaca röfle yaptırmış.

Koltuğumda geriye kayıyorum.

"Aylar oldu," diyor sadece ona hitap ederek. "Seni buralarda çok

özledik."

Sanki hiçbir şey olmamış, az önce sözümüz kesilmemiş gibi sandalyesinde arkasına yaslanıyor. "Meşguldüm," diyor ve sesinin tonu kaşlarının çatılmasına neden oluyor. Yürüyenlerle ilk karşılaştığımızda kullandığı sese benziyor ve en iyi tek kelimeyle anlatılabilir.

İlgisiz.

"Kadın bana kibar bir bakış atarak, "İşiniz çıkarsa beni nerede bulacağınızı biliyorsunuz," dedi.

"Bunu aklımda tutacağım," diyor Liam.

Ona son bir kez gülümseyerek uzaklaşıyor ve yüksek topuklu ayakkabılarla yürüyüşünü hayranlıkla izlememe izin veriyor. Bu benim asla ustalaşamayacağım bir beceri.

Liam viski bardağını geri deviriyor, gözleri benimkilerle buluşmuyor.

Doğru.

"Konuşmadığımız bir şey var," diyorum. Liam

başını eğiyor. "Bana bırak."

"Bunu yaparken, başka insanlarla birlikte olamayız. Birbirimizle ilişkimiz olduğundan değil, ama..." Hain gözlerim barın karşısında arkadaşlarıyla oturan kadını buluyor. Liam'la ilişkisi her neyse, belli ki çok samimiydiler. "Bittiğinde, sözde ayrılığımız dostça olacak. Drama yok."

Bir daha beni aldatan bir erkek arkadaşım olmayacak, sahte bile olsa.

Liam kaşını kaldırıyor. "Sen parmağına yüzüğümü takarken benim etrafta yatacağımı mı düşündün?"

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. "Daha yeni tanıştık."

Başını iki yana sallıyor. "Bunu Walker'a değerlerimin doğru yerde olduğunu kanıtlamak için yapıyorum ve sadakat kesinlikle bunlardan biri."

"Çapkın gibi görünmemenin en iyi yolu çapkın gibi davranmayı bırakmak mı?" Homurdanıyor. "Onun gibi bir şey sanırım."

Bir şüphe kaplıyor. "Kuyumcu dükkânındaki bayanlar seni neden tanıyordu?"

"Çünkü," diyor çarpık bir şekilde gülümseyerek, "ben çok iyi bir müşteriyim."

Bakışlarına kendi bakışlarımla karşılık veriyorum. Başka hiçbir şey olmasa bile, bu küçük alışveriş beni aptalca düşüncelerden arındırdı. Hayatımda ihtiyacım olan en *son* şey, etrafta yatıp kalkan başka bir adam.

Tekrar yanmayacağım.

"Birbirimizi anladığımız sürece," diyorum ve kadehimi onunkine kaldırıyorum.

"Var." Kristal bardağını benimkine değdiriyor, gözlerinin koyu yeşili neredeyse siyah.

MADISON

Akşam yemeği servisi için sıradaydım, Jason hemen yanımdayken balıklarla çalışıyordum. Bir zamanlar mutfaktaki en sevdiğim istasyondur - Jason'ın et istasyonundaki çalışmasını, bıçak üzerindeki maharetli ellerini görebilmek.

Şimdi bu bir işkence ve dirseklerimiz her çarpıştığında kendimi geri çekilmekten alıkoymak zorunda kalıyorum.

"İki polenta tarafı daha ve onlara hemen ihtiyacım var!" Marco'nun sesi geçitten geliyor. "Burada ölmek üzere olan iki sığır filetom var!"

Alma'nın elleri tencerelerin kulplarında uçuşarak yanlarda çalıştığı sıraya bakıyorum. "Bir dakika kaldı, şef!"

"Şunu otuz saniye yap!"

Marco'nun sesindeki emirden irkildim. Restoran ağzına kadar dolu ve geçişi kendisi yapıyor, bu da dışarıda birkaç üst düzey VIP olduğu anlamına geliyor.

Cumartesi gecesini yoğun bir akşam yemeği servisi, iş çıkışı içki içmek için tek bir seçenek olduğu anlamına geliyor.

Bir sürü, bir sürü çekim.

Ayin sırasında bu konu hakkında konuşmuyoruz ama biliyorum ki serbest kalma ihtimali mutfaktaki tüm aşçıları ateşliyor. Bu hizmetin sonunda daha yeşil çayırların beklentisi, hepimizi ekip çalışması ruhuyla dirseklerimize kadar dolduruyor.

"Taraklar ikiye!" Ben çağırıyorum.

"Püre ikiye hazır!" Alma yankılanıyor.

Böyle akşam yemekleri aynı anda hem maraton hem de koşu gibi geliyor ve şefin ceketinin altında tenim nemleniyor. Son yemeğimizi tabağa koyduğumuzda, ruh hali elektrikleniyor.

"Servis bitmeden bonfileyi '86 yapmak zorunda kaldığıma inanmıyorum," diyor Jason yanımda. Tezgâha yaslanmış, omzuna bir havlu asmış. "Bu akşam balıkta iyi iş çıkardın. Gerçekten bir arada tutmuşsun."

"Teşekkürler." Daha azını söylersem nankör görünürdüm. Daha fazlası olursa, kulak mesafesindeki iş arkadaşlarımız artık arkadaş olmadığımızı anlarlar. Alma hariç, neden ayrıldığımızı bilmiyorlar.

"Bu gece eğlenceli olacak," diye devam ediyor. "Konuşabilmeliyiz."

Etrafıma, Marco'nun arkasına bakıyorum ama kimse dikkat etmiyor.

"Hayır," dedim. "Bunun bir anlamı yok."

O başka bir şey söyleyemeden soyunma odalarına yöneliyorum. Kızgınlık damarlarımdan sıcak lav gibi akıyor ve şimdiye kadar iyi bildiğim duygularla karışıyor.

Utanç ve öfke. Ama Jason beni Marco'dan henüz uzaklaştırmadıysa, şimdi de uzaklaştırmayacağından eminim, özellikle de Liam ve ben onun burnunu sürttüğümüzde.

Restorandan çıktığımda Alma beni bekliyor, siyah kot pantolonunu ve botlarını giymiş, elinde sigarası var. Beni görünce söndürüyor.

"Bardaki diğerlerine katılmadan önce bir şeyler yiyecek miyiz?"

"Evet," dedim. "Ve sana olacaklar hakkında bilgi vermem gerekiyor."

Kaşları kalkıyor. "Kulağa uğursuz geliyor."

"Olabilir," diyorum, onu köşedeki favori sandviççimize doğru çekerek. "Cole Porter'da tanıştığımız eski çocukluk arkadaşımı hatırlıyor musun? Buraya benimle tanışmaya gelen?"

"Evet! Lütfen bana bunun iyi olduğunu söyle."

Titrek bir kahkaha attım. "Bu delilik, olan bu."

Alma hikayeye pek inanmıyor, beni dinleyince ben de pek inanmıyorum. "Yani hepsi sahte mi?" diye onuncu kez soruyor.

"Evet, bu sadece bir rol, her şey. İkimiz de bundan istediğimizi alıyoruz." Çöp kutusunun yanında durup sosisli sandviç paketini atıyorum.

"Mhm," diyor Cheshire kedisi gibi bakarak. "Bunun bir filmin başlangıcı olduğunu biliyorsun. Tüm bunlar bittiğinde gerçekten evleneceksiniz."

ve bitti."

"*Değiliz,*" diyorum. "Daha farklı olamazdık. O artık yükseklerde uçan biri ve tek önemsedığı şey para ve statü."

"Elbette," diyor.

"Ve şu anda çıktığı kadınlar bana *hiç* benzemiyor Alma." Bardaki kadını ve kuyumcu dükkanındaki güzel manikürlü kadınları düşünürken ellerim iki yanımda yumruk şeklinde kıvrılıyor. Mutfak çok sıcak olduğu için çoğu gün makyaj bile yapmıyorum.

"Doğru," diyor. "Onlardan herhangi birinden yardım isteyebilirdi ama *senden* istedi çünkü senin sahte nişanlısı olmanı istedi."

Başımı sallıyorum, cevap vermeye niyetlenmişken telefonum cebimde çalıyor. Evren tesadüfleri sevdiği için arayan Liam'dı.

On beş dakika içinde orada olurum.

Adımlarım uzuyor. "Hadi," diyorum Alma'ya. "Diğerlerine katılmalıyız." Marco'nun mutfağının ve garsonlarının çalıştığı köhne barın sadece yoğun kullanımdan kaynaklanan bir cazibesi var. Burası bira kokuyor ve anılar oluşuyor.

İçeri girdiğimizde Marco'nun garsonlarından Enrique, "İşte buradalar!" diye sesleniyor.

Geniş gülümsemesi ikimizi de sarıyor. "Kayıp aşçılar!"

"Neden bu kadar uzun sürdü?" İnsanlar bize yer açmak için yüksek masanın etrafından dolanırken Maria soruyor. Yanında erkek arkadaşı oturuyor, bu tür etkinliklerde sıkça rastlanan bir durum.

Bakışlarım Jason'a takılıyor. Sally onun yanında duruyor. Birbirlerini görmezden geliyorlar ama aralarındaki bağı parlak bir ipten yapılmış gibi görebildiğimi hayal ediyorum.

"Maddie, haberleri duydun mu?" Enrique soruyor.

"Hayır. Ne oldu?"

"Jason aşçılık enstitüsünün bursu için kısa listeye girdi!"

Yanımdaki Maria gözlerini devirir. Mürettebatın Jason hakkındaki görüşleri ikiye bölünmüş durumda; bazıları kibrinin haklı olduğunu düşünürken, diğerleri düşünmüyor. Aynı anda olmasa da her iki grubun da kartvizit sahibi üyesi olan tek kişi ben olabilirim.

Jason elini boynunda gezdirip bana bakıyor. "E-postayı birkaç saat önce aldım," diyor.

Kelimeler üzerime dökülen bir kova soğuk su gibiydi. İşten sonra gelen kutumu kontrol ettim ve bomboştu.

"Tebrikler." Bu kelimenin ağzımdan çıkması rahatsız edici.

"Hiçbir zaman gerçek bir şüphe duymadım," diye ekliyor ve bir dizi kahkaha ve

İş arkadaşlarımızdan *Jason*.

Ama sonra bakışları benden arkamdaki bir şeye kayıyor. Bir saniye sonra güçlü bir kol belime dolanıyor, sandal ağacı ve tıraş kremi kokusu üzerime siniyor.

"Geciktiğim için özür dilerim," diyor Liam, sesi sadece benim için eğilmiş. Saçıma bir şey değiyor, dudakları mı? "İşe yetişmem gerekiyordu."

"Her şey yolunda gitti mi?"

"Öyle oldu," diyor, sanki ikimiz de neden bahsettiğimi biliyormuşuz gibi. "Çöktüler."

"Hep öyle yaparlar," diye takılıyorum.

Sesi ezilmiş kadife gibi. "Sen bilirsin."

Sözlerindeki ima ağır, ama yanaklarımın ısınmasına neden olan ses tonu. Alma masanın karşısından Liam'a başını sallayınca cevap vermekten kurtuluyorum. "Seni tekrar görmek güzel."

"Aynı şekilde," diyor yumuşak bir sesle. Sırtımın alt kısmına dokunan eli tenimi elektrikliyor. Üzerindeki koyu renk takım elbise diğerlerimizin yanında pejmürde kalıyor. Jason'a doğrudan bakmıyorum ama bakışlarını bir güç alanı gibi hissedebiliyorum.

Liam başıma bir öpücük daha konduruyor. "Bize içecek bir şeyler getireyim." "Her zamankinden mi?"

"Ben ilgileniyorum," diyor. Kıkırdamamak için dudağımı ısırıyorum. Her zamanki halimin ne olduğu hakkında hiçbir fikri yok.

Jason'ın kısılmış gözleri benimkilere kilitleniyor. Ona yumuşak bir gülümseme veriyorum.

Bu nasıl bir duygu?

Liam bir dakika sonra dönüyor ve bana bir bardak beyaz şarap uzatıyor. Bir kaşını kaldırdı, sorusu açıktı. İyi bir seçim mi?

"Mükemmel," diyorum.

Diğerlerinin ona soruları var, özellikle de ne zaman tanıştığımızla ilgili. -Liam da sanki aktör olmak için doğmuş gibi davranıyor. Yanında ben varken bir kabine kayıyor ve takım elbiseli kolunu masaya dayıyor. "Maddie'yi uzun zamandır tanıyorum," diyor Enrique'ye. "Yemek yapmayı öğrenmeden çok önce."

"Ben her zaman yemek yapmayı bilirim," diye itiraz ediyorum.

Bir kolunu omuzlarıma doluyor. "Bize tarçınlı çörek yapmaya çalışırken yangın alarmını çaldırıldığında çaldırmamıştın. İtfaiye aracı geldi."

Gözlerimi deviriyorum ama diğerleri gülerken ben de gülümsüyorum. "Çünkü bana onların en sevdiğin olduğunu söylemiştin."

"Ve bu çabanızdan çok etkilendim," diyerek beni daha yakına çekti. "Hadi ama çocuklar. İş sonrası partileriniz genellikle bu kadar uysal mıdır?"

Enrique ve Ryan, hayır, kesinlikle öyle olmadıklarına dair onu ikna etmek için kendilerini paralıyor ve çok geçmeden Liam tüm masa için bir tepsi içki sipariş ediyor. Diğerlerinin dikkatini henüz çekmediyse bile şimdi çekmiştir.

Cehennemden gelen bir akşam yemeği servisinden sonra garsonları bedava alkol kadar etkileyecek bir şey yoktur.

Liam saçlarımı geriye itiyor ve ağzı kulağımın yanında olacak şekilde eğiliyor. "Şimdiye kadar iyi gidiyor," diye mırıldanıyor. "Eski sevgilin bana hançer gibi bakıyor."

"Umarım zırhını giymişsindir," diye mırıldandım. "Çünkü yakında saldırabilir."

Liam'ın kıkırdaması tamamen erkeksi. "İsterse deneyebilir."

Ve deniyor da. Sally'nin onu dart oynamaya ikna etme çabalarını savuşturup bizim kabine doğru ilerleyişini izliyorum. Enrique'nin az önce bıraktığı yere kayıyor.

Jason'ın gülümsemesi dostça değil. "Bu yeni bir şey olmalı?"

"Oldukça yeni," diye onaylıyorum. "Ama birbirimizi yıllardır tanıdığımızı düşünürsek..."

"Sorunsuz oldu," diyor Liam. Birasına uzanıyor ve Jason'ın gözleri bileğindeki saate takılıyor. Gözleri kısılır.

"Sorabilir miyim, ne ile çalışıyorsunuz?"

"Yatırım bankacılığı," diye yanıtlıyor Liam. Sesi bir nehrin cilalı taşları gibi pürüzsüzdür, sanki cevap vererek Jason'a bir iyilik yapıyordur.

"Bir bankacı," diye tekrarladı Jason. "Hakkını vermeliyim, Maddie'nin o meslekten birini seçeceğini hiç düşünmemiştim."

Liam'ın sesi kesik kesikti. "Belki de doğru kişiyle tanışmamıştır."

Ve belki de burada değilmiş gibi konuşulmasından hoşlanmıyor, diye düşünüyorum. "Hepimiz aşçı olamayız." Masada kalan kadehlere uzanıp birini Jason'a, diğerini Liam'a uzatıyorum ve kendi kadehimi kaldırıyorum. "Yeni ilişkilere."

"Yeni ilişkilere," diye yankılanıyor Liam.

Jason'ın parmakları atışının etrafında sıkıca kenetlenmiş.

"Tost yapmayacak mısın?" Tatlı tatlı sordum. "Ne de olsa Sally ile yeni bir ilişkiniz yok mu?"

Jason başını bir kez sallar ama bu *hayır* demek değildir. *Buna inanamıyorum.*

"Yeni ilişkilere," diye mırıldanıyor. Hepimiz içkilerimizi yudumluyoruz. Masadaki hava kutup gibi.

Jason gözlerini kısarak ağzını açıyor ama ona attığım bakış onu durduruyor. *Her ne söyleyeceksen, ona gözlerimle bunu duymak istemediğimi* söylüyorum.

"Dart mı?" Liam'a sordum.

Bana verdiği küçük, çarpık gülümseme o kadar samimi bir sıcaklıkla dolu ki midem düğümleniyor. "Bu sefer kazanmana izin verebilirim," diyor bir kaşını kaldırarak.

Tanrım, bir erkek bana böyle bakmayalı uzun zaman olmuştu, sanki tek istediği benmişim gibi.

Bir elimi onun güçlü koluna doğru kaydırıyorum. "En çok *ikimizin de* kazanmasını seviyorum."

Liam'ın gözlerinde bir hınzırlık parladı. "Aynı anda, tercihen."

Yanaklarımdaki kızarıklık sahte değil. Dart tahtasına doğru giderken ikimiz de Jason'a bir kez daha bakmıyoruz ama onun bakışlarını ensemde hissedebiliyorum.

Liam dartları bana uzatırken kıkırdıyor. "Bu," diyor, "inanılmaz eğlenceliydi."

Dudağımı ısırarak gülümsüyorum. "Öyleydi, değil mi?"

"Şimdi tek ihtiyacımız olan tabuta son çiviyi çakmak."

Dartlarımı art arda fırlatıyorum, hiçbiri istediğim yere gitmiyor. "Tabuttaki son çivi mi?"

Takım elbise ceketini omzuna atıyor, kolları kaslı kolları ortaya çıkaracak şekilde yukarı itiliyor. "Şu anda bizi izliyor."

Arkamı dönmüyorum. "Oh?"

Elini kaldırıp yumuşak parmaklarını yanağımda gezdirirken dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor. "Ona bir gösteri yapmaya niyetliyim."

Kalbim iki kat hızla atıyor, göğsümü delip geçmeye çalışıyor. "Tamam," diye fısıldıyorum.

Liam başını eğerek bir kaşını kaldırıyor. "Umarım beni uzaklaştırmayı planlamıyorsundur?"

"İyi yap, ben yapmayacağım."

Gülümsemesini bir anlığına yakalıyorum ve sonra gözlerim kendiliğinden kapanıyor, beklenti bedenimde u ulduyor.

Liam beni sanki daha önce milyonlarca kez  pm   z gibi öpüyor, dudakları benimkileri yakından tanıyormuş gibi hareket ediyor.

Ama  yle değil ve içimi saran sıcaklık, gergin bir heyecanla renkleniyor. Tadı viski ve başka bir Şey gibi, baharatlı ve yabancı bir Şey.

Parmakları kal alarımaya saplanıyor ve dili a zıma girdiğinde inliyorum, sızlanma ile nefes verme arasında bir ses.

Durmasını istemiyorum.

Ellerim g  s ne doğru kayıyor, dokunu umun altında sertle iyor. Avu larımda altında kalbinin güçlü ve hızlı atı ını hissedebiliyorum.

Liam geri çekiliyor ve alnımı benimkine yaslıyor. Gözlerimi açmıyorum, büyüye tutunmaya çalışıyorum.

"Beni uzakla tırmadın," diye mırıldanıyor.

Kelimeler beni açıyor. Onun yerine küçük bir ses çıkarıyorum.
hmmph ve bir *evet*.

"Bunu bir onur ni anı gibi takaca ım." Elimini kavıyor, güçlü parmakları elimi sarıyor. "Gitmeye hazır mısınız?"

Başımı sallayarak dönüyorum ve bo taki elimle diğerlerine el sallıyorum. Seattle gecesine çıkmadan önce gördüğüm son Şey, i  arkadaşlarımda Őa kın yüzleri ve Jason'ın yüzündeki Őa kın   ke oluyor.

"Vay canına," diye
nefes alıyorum.

"Vay canına mı?"

"Evet. Kahretsin, çok iyi geldi!"

Liam'ın kahkahası alçak sesle. "Bu daha da iyi bir onur ni anı. Durma, Maddie. Benimle yat."

" ok iyiydin." Elini  eki tirimiyorum ve Elliot Körfezi boyunca uzanan ı ıltılı tahta kaldırımlara doğru dönüyoruz. Serin hava, ısınmış tenime çarptığında bir merhem gibi geliyor. "Yıllar önce sahte bir erkek arkadaş edinmeliydim!"

" kimizin de aynı Şeyi fark etmesine sevindim," diyor Liam omzuma omzuyla vurarak. "Başka ne fark ettim biliyor musun?"

"Anlat bana." Benimkinin etrafındaki eli sıcak ve güçlü, temas koluma ısı gönderiyor.

"Alkole karşı toleransın berbat."

"Pardon?"

Liam gülüyor ve bu derin, içten ses dikkatimi dağıtıyor. "Hiç tahammülün yok. Bir kadeh şarap ve iki shot içtin."

"Evet ve ben gayet iyiyim."

Aniden bir sokak lambası beliriyor ve Liam beni yoldan çekerek kıl payı bir çarpışmayı önlüyor. "Evet," diyor, "gayet iyisin."

"Öyleyim. Bana aynı anda hem düz bir çizgi üzerinde yürümemi hem de burnuma dokunmamı söyleseydiniz, A+ alırdım."

"Bu testlerin bir eğri üzerinde notlandırıldığını sanmıyorum."

"Öyle olmalılar." Ona bakıyorum. "Her zaman takım elbise giyer misin?"

Karanlıkta net göremiyorum ama sanırım dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Çoğu gün, evet."

"Bize katılmadan önce gerçekten işten mi geliyordun?"

"Evet."

Ama hem hafta sonu hem de akşamın geç bir saati. "Tamam," dedim. "Dürüst ol. Ne kadar çalışıyorsun?"

Liam homurdanıyor. "Benden dürüst olmamı istemen iyi oldu. Bu genellikle yalan söylediğim bir konudur."

Gözlerimi deviriyorum, kordon boyunca attığı uzun adımlara ayak uydurmaya çalışıyorum. "Yani yirmi dört-yedi, öyle mi?"

"Uyuyorum," diyor. "Egzersiz

yapıyorum." "Ama bunu yapmadığın

zamanlarda..." "Çalışıyorum, evet."

Kaşlarımı çatıyorum, düşüncelerim tanıdığım çocuğa geri dönüyor ve onu yanımdaki adamda ne kadar az yansıttığını görüyorum. Sadece para kazanmak için bu kadar çok çalışmak. "Ne anlamı var anlamıyorum," diye itiraf ediyorum.

Sesi biraz daha sertleşiyor. "Sorun değil."

Körfezde bir rüzgâr esiyor ve ceketimi üzerime daha sıkı sarıyorum. "Birçok insan yemek pişirmek için neden bu kadar çok zaman harcadığını anlamıyor," diyorum, "bu yüzden sanırım yargılayamam."

"Bu konuda..." Liam'ın sesi derinleşiyor. "Eski sevgilinle aranda ne var?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Ne demek istediğimi anlıyorsun," diyor. "Neden ayrıldınız?"

Kıyafetlerimin altında tenim nemli hissediyorum. "Bu uzun bir hikâye." "Zamanım var."

Küpeşteye yaslanarak rıhtıma doğru çekiliyorum. Eli elimden kayıyor.

İkimiz de konuşmadan önce uzun bir an geçiyor. "Bana söylemek zorunda değilsin," diyor Liam sonunda. "Yine de performansımı etkileyecektir. Onun burnunu mu sürteceğiz? Yoksa onu kıskandırıp geri kazanmaya mı çalışıyoruz?"

"Onu geri istemiyorum."

Liam'ın homurtusu yumuşak. "Pekâlâ. Kabul ediyorum, bu oyunda bir payım yok ama buna sevindim. Tatsız birine benziyor."

Bu terim beni aşağıdaki dalgalara bakıp gülümsetiyor. "Bunu anlamam iki yılımı aldı."

"Orada onun hayran kulübünün bir parçası mıydın?"

Bu soru beni güldürüyor. "Oh, evet. Gördüğünüz gibi harika bir aşçı. Ve o kadar kibirli ki bu onun diğer kusurlarını maskeliyor."

Liam küçük bir ses çıkarır, cesaretlendirici ve küçümseyici sesler b i r aradadır.

"Biraz vicdan muhasebesi yaptıktan sonra, muhtemelen başlangıçta o kadar da iyi biri olmadığını fark ettim." Bir çakıl taşını tahta kaldırımın kenarından geçiriyorum, aşağıdaki sulu mezara düşerken çıkardığı yumuşak şırıltıyı duyuyorum.

"Pes etmemenden etkilendim."

"Oh, yapamam! Marco's şehirdeki en iyi restoranlardan biri. Ayda kaç tane aşçı başvurusu alıyor biliyor musun?"

Liam'ın dudakları çekilir. "Hayır, istemiyorum."

"Pek çok kişi var. Ve sırf Jason yüzünden gidersem lanetleneceğim."

Nefes veriyor. "Hiç değişmemişsin."

Ben daha ne diyeceğimi anlayamadan dönüp kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Aşçılık bursu hakkındaki tüm o konuşmalar da neydi? Bu konuda çenesini kapatabilecek gibi görünmüyordu."

Derin bir iç çektim. "Bu oldukça önemli bir şey. Aslında ikimiz de başvurduk." "Ve o kısa listeye girdi."

"Evet."

"Ve sen...?"

"Bugün bir e-posta almadım," diyorum. "Kontrol ettim."

Liam bir kaşını kaldırıyor. "En son ne zaman kontrol ettin?"

"Sanırım birkaç saat önce."

"Tekrar kontrol edin," diyor bana. "Bu tür yerler bazen sistemlerinin aşırı yüklenmesini önlemek için kabul veya ret e-postalarını toplu olarak gönderirler. Peki spam klasörünüze baktınız mı?"

"Hayır, hayır, yapmadım." Telefonumu bulmak için cebimi karıştırıyorum. "Sence oraya gitmiş olabilir mi?"

"Denemeye değer."

Titreyen parmaklarımla e-posta uygulamamı yeniledim, Liam'ın sıcak varlığı omzumdaydı. Sihir gibi, en üstte sadece iki saat önce gönderilmiş bir e-posta beliriyor.

Washington Mutfak Sanatları Enstitüsü.

Gözlerimi kapatıyorum ve telefonu ona uzatıyorum. "Okuyamıyorum. Sen oku.

o."

Telefonumu kabul ediyor. Belli belirsiz bir duraksama, sonra yüzünde bir gülümseme.

Ses. "Pekâlâ. Hazır mısın?"

"Liam!"

"Sevgili Bayan Webb. Size bu yılki aşçılık bursu için adaylardan biri olarak kısa listeye kaldığınızı bildirmek için yazıyorum. Bu, yarışacağınız anlamına geliyor-"

Kollarım ona dolandığında bir hışımla ayrıldı. Ellerini sırtıma koyması sadece bir an alıyor, avuç içleri düz, beni sıcaklığına doğru sıkıca çekiyor.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun," dedim. "Sabah, öğle ve akşam senin mutfağını kullanacağım!"

MADISON

Liam iki gün sonra Seattle'daki dairesinin kapısını açar, bir eli kapının pervazında, diğeri takım elbisesinin cebindedir.

Market poşetlerime bakıyor. "Bir orduyu beslemeyi mi planlıyorsun?"

Ona iki çanta veriyorum, iki tane daha almak için eğiliyorum. "Hâlâ test aşamasındayım."

"Bu ne demek? Bir ton yemek mi yapıyorsun?"

"Tonlarca ve ton." I takip et onu aracılığıyla bir daire yoksun Kişilikli, bejin çeşitli tonlarında pahalı bir kiralık daire.

"İ ş t e burada," diye anons ediyor Liam, açık planlı mutfak köşesini dönerken.

Granit tezgahlar.

Altı kaplamalı bir

ocak. İndüksiyonlu

fırın.

"Oh," diye mırıldanıyorum, market poşetlerimi büyük mutfak adasının üzerine koyarken. "Bu mükemmel."

"Evdekinden daha mı büyük?"

"Birazcık," diyorum, dolap kapaklarını açmak için etrafta dolanırken.

"Burada olmamın sakıncası olmadığına emin misin?"

"Hayır. Taşındığımdan beri bu mutfak bir kez bile kullanmadım."

Duraklıyorum, elim denemek için sabırsızlandığım parlak bir aletin üzerinde geziniyor. "Neyi yapmadın?"

Omuz silkiyor. "Çoğu gün sipariş veriyorum."

"Böyle bir yerde bu saygısızlık olur" diyorum, heyecanım damarlarımda dolaşıyor. Yıllardır mükemmelleştirmeye çalıştığım pek çok yemek var ve şimdi hepsini bir araya getirerek seçici kurulu şaşırtacak bir menü hazırlamalıyım.

"Bir şeye ihtiyacın olursa evdeki ofisimde olacağım." Liam telefonuna bakıyor, parmakları bir e-postayı yanıtlarken çoktan uçuşmaya başlamış.

"Evden mi çalışıyorsun?"

"Evet, en iyisinin bu olduğunu düşündüm. Üzerimde başka bir yangın başlatmana izin veremem."

"O tarçınlı çörekleri yememe asla izin vermeyeceksin, değil mi?"

"Asla." Bana çarpık bir gülümseme veriyor. "İşin bittiğinde yemeğin tadına bakmama izin vereceksin, değil mi?"

"Evet, eğer bana dürüstçe geri bildirimde bulunacağına söz verirsen."

"Hiçbir şey vermem ama" diye yanıtlıyor, oturma odasına doğru ilerliyor. Evden işe takım elbiseyle gitme fikrinin saçmalığı karşısında başımı sallıyorum ve market poşetlerimi açmaya koyuluyorum.

İki saat sonra bir sandalyeye çöküp işimi gözden geçiriyorum. Her boydan tencere ve tava çalışma alanını dolduruyor. Seçim günü beş yemeği pişirmek için yalnızca iki saatim olacak, bu da zamanın dolduğu anlamına geliyor, ancak işim bitmek üzere değil.

Kendi düşüncelerime karşı başımı sallıyorum. Karar vermeden önce bulaşıkları bitirmeliyim.

Liam'ın sesi yanımda konuştuğunda ellerim dirseklerime kadar makarna hamurunun içindeydi. "Ekmek mi yapıyorsun?"

Neredeyse yerimden fırlayacaktım. "Ne?"

Artık tıka basa dolu olan tezgâha yaslanmış, elinde bir fincan kahve. Kaşını kaldırıyor. "Ekmek mi yapıyorsun?"

"Makarna," diyorum. "Bir tabakta fettucine olacak."

"Hmm," diye mırıldanıyor, gözleriyle tabaklarımı inceliyor. Bir elini çenesinde gezdiriyor, tam saat beş gölgesi boyunca. Gözleri KitchenAid'e takılıyor. "Bu benim makinem mi?"

"Evet," dedim. "En üst rafta."

Kaşlarını çatıyor. "Onu nasıl indirdin?"

"Dolaplarınıza biraz tırmanmış olabilirim." "Bana sormalıydın," diyor.

"Ve işinizi böldü mü? Hayır." Hamura bakarak kendime sırtıyıyorum. "Borsa kimseyi beklemez."

Liam homurdanıyor ama iyi huylu. "Çok tatlısın." "Dikkatimi dağıtıyorsun."

Gülümsemesi genişliyor ve bu sefer acı verici bir şekilde tanıdık geliyor. "Kırbacı mı şaklatıyorsun Maddie? Onaylıyorum."

"Kendi restoranımı açtığım zaman öğrenmek zorundayım." "Ve herkes sana Şef mi diyecek?"

"Oh evet. İşte bu kısmı sabırsızlıkla bekliyorum."

Parmak eklemlerini adaya vuruyor. "Pekâlâ. Yemek vakti geldiğinde beni ara."

"Mutfakta nasıl yapılacağını bildiğin tek şey," diye takılıyorum.

Bana başını sallıyor ama gülümsüyor. Ofisine çekilirken arkasından bakıyorum. Bir erkek için yemek yapmayalı uzun zaman olmuştu, bu sadece platonik olarak nişanlı olduğum biri olsa bile.

Sonunda sesimi yükselttiğimde sırtım ağrıyordu. "Liam!"

"Geliyorum!" Birkaç dakika sonra elleriyle gömleğinin üst düğmesini çözerek ortaya çıkar. Ceketini çıkarıp atıyor ve kollarını ön kollarının üzerine kıvrıyor.

Bir elini saçlarının arasında gezdirerek mutfak adasının üzerine dizilmiş tabakları inceliyor. "Bunların hepsini sen mi yaptın? *Bugün mü?*"

Başımı salladım. "Menünüzün, repertuarınızın temsili bir örneği olması gerekiyor." Bir tabağı adanın onun tarafına doğru itiyorum. "Bu makarna."

O bir sandalyeye çöküyor ve ben iki mum yakıp kendi tabağımı düzenlemekle meşgul oluyorum. Sinirlerim kalbimin hızlı atmasına neden oluyor.

"Gerçekten ev yapımı makarna mı yaptın?" "Tabii ki yaptım."

Liam, balkabağı ve adaçayı soslu fettuccine'i mızraklarken gülümsüyor.

"Maddie..." diyor yutkunduktan sonra, çatalını bırakarak. "Bu mükemmel."

"Öyle, değil mi? Başka ne olabilir ki?"

Düşünerek bir ısırık daha alıyor. "Bu... doyurucu mu? Ben bir yemek uzmanı ya da yemek eleştirmeni değilim. Tek bildiğim hoşuma gittiği."

Sırıtiyorum, çatalımı uzatıp tadına bakıyorum. Yıllardır arkadaşlarıma ve aileme yaptığım, bildiğim ve sevdiğim bir makarna yemeği bu. Belki yenilikçi değil ama durum bu. Rustik yemeklerde taze, yerel malzemeler kullanmak istiyorum. Ruh için yiyecek ve sınırlar dahilinde yenilik.

Jason bir keresinde benim düşünce tarzımın mükemmel aşçılar yarattığını söylemişti, şefler değil.

Liam çatalını kaldırıyor. Tabağın yarısı çoktan boşalmıştır. "Birinin benim için daha sık yemek yapmasını sağlamalıyım."

Bir sonraki yemeğin tabağını bitirirken homurdanıyorum. Salata sosu üzerine kızarmış kuzu eti.

Liam tabağı tam 360 tur döndürüyor. "Bu sanatsal görünüyor." "Biraz daha deneysel," diye itiraf ediyorum.

Çiğnerken gözlerini kapatıyor. "Bu," diyor, "inanılmaz bir şey."

Yemeğimin tadını çıkarmasını izlerken gülümsemem genişliyor.

Bir eli dizinde, bacakları geniş, gövdesi uzun ve güvenli. Jason'ın aklıma sokmakta çok başarılı olduğu yapılmaması gerekenleri ve yapılmaması gerekenleri düşünmemeye yemin ediyorum.

Belki de bir sosta *hem* tarhun otu hem de adaçayı kullanırım, onun demir kurallarından birine kendi özel fuck-you'm gibi.

Liam, "Kuzu etinin tadının bu kadar güzel olabileceğini hiç bilmezdim," diyor.

Başımı eğip ona bakıyorum. "Seattle'a neden geri döndün?"

Çatalını yere bırakıyor, gözlerinin koyu yeşili geçit vermiyor. "Ethan bana iki arkadaşıyla birlikte kurmakta olduğu bir yatırım şirketinin baş yatırımcısı ve denetleyicisi olarak iş teklif etti."

"Cole Porter?"

"Ve Nicholas Park," diyor Liam. "İşte şimdi Porter, Park ve Carter adında yeni kurulan bir yatırım şirketinin başındayım."

Ses tonuna kaşlarımı çatıyorum. "Ve sen bundan zevk almıyor musun?" "Hoşuma gidiyor" diyor, yemekten bir ısırık daha alarak.

"Sesin pek sevinmiş gibi gelmiyor."

Burnundan soluyor. "Bu yatırımların arkasına çok fazla fon koyuyorlar ve hepsinin Rainier Dağı büyüklüğünde bir istek listesi var."

"Ve sen Noel Baba mısın?"

Liam neredeyse kendisine rağmen gülümsüyor. "Ben de Noel Baba'yım," diye onaylıyor. "Walker bu yatırımlardan biri mi?"

"Evet. Dışarıdan hiç yatırımcı almadı. Eğer bunu alırsam..." Dudakları yukarı kıvrılıyor. "Pekala."

Söylemediği şeyleri duyabiliyorum, kuzuyu kesiyor. Hırs her zaman etrafındaki havayı tatlandırmıştı, on üç yaşındayken ve okulda bilim projelerimiz üzerinde çalışırken bile.

Walker Steel'i kıran kişi olmak istiyor. "Ethan nasıl?" Ben soruyorum.

"O iyi." Liam ayağa kalkıyor ve dolaplardan birine yöneliyor. Bir şişe kırmızı şarap çıkardı. "Artık üç çocuğu var."

"Üç mü?"

"Evet. Şaşırdın mı?"

Ethan'ın çocukken bile istikrarlı ve sakin olduğunu düşünüyorum. Liam ve benden birkaç yaş büyüktü ve hiçbir zaman bizim maskaralıklarımıza katılmaya hevesli olmamıştı. "Hayır, hiç de değil."

"Kesinlikle," diye onaylıyor Liam iki şarap kadehini doldururken. "Greenwood Hills'de bir evi var ve yakında ikinci kez evlenecek."

Tabaklarımızı itiyorum, üçüncü tabağı, ördek ve polentayı bitirmek için kalkıyorum. "Küçük maskaralığımız hakkında ne düşüneceğini merak ediyorum."

"Hmm." Liam bana bir bardak uzatıyor, parmaklarımız birbirine sürtünüyor. "Beni on yaşındaymışım gibi azarlardı."

Liam'ın sesindeki şaşkınlığa gülümseyerek tabağın kenarlarını siliyorum. Ördek tam kıvamında görünüyor; içi pembe, dışı gevrek. Üç dilim polenta yatağında duruyor.

"Geçenlerde gazetede onunla ilgili bir makale okudum," diyorum. "Patricia bu konuda ne düşünüyor?"

Anneleri her zaman eksantrik bir tip olmuştu, bazı açılardan katı, bazı açılardan ise gülünç derecede rahattı. Liam'ın çenesi geriliyor. "Çok gurur duyuyor," diyor. "Hepimiz gibi."

Kelimelerde prova edilmiş bir şey var, bu yüzden zorlamıyorum. Onun yerine tabağı uzattım.

"Biliyor musun," diyor yemeğe bakarak, "aşçılık bursunu nasıl alamayacağını hayal bile edemiyorum."

Marco'nun her gün yaptığı yemekleri ve benim dünyamın bekçilerini oluşturan züppe yemek eleştirmenlerini düşünerek kahkahayı patlattım.

"Ne?"

"Teşekkür ederim," diyorum ellerimi mutfak adasının üzerine koyarak. "Çok tatlısın."

Kaşlarını kaldırdı. "Tatlı mı? Yirmi yılı aşkın süredir bana böyle seslenilmedi, tabii hiç seslenilmediyse."

"Çocukken çok tatlıydın," diyorum. "Bazen."

Homurdanıyor. "İyi ki oraya bir niteleyici eklemişsin."

"Aileme ve bana tüm o yavru köpeklere bakmamız için yardım ettiğin zamanı hatırlıyorum."

"Sekiz yaşındaydım," diyor, "ve onlar yavru köpeklerdi. Fedakarlık yapmıyordum."

Öne doğru eğilip ellerimi adanın üzerinde birleştiriyorum. Liam'ın bakışları bu hareketi takip ediyor. "Başka şekillerde de tatlıydın."

Şarabından bir yudum alıyor, bakışları benimkinde. Kafamın içinde bir yerlerde uyarı zilleri çalıyor ama sabahları alarmıma sık sık yaptığım gibi onları susturuyorum. "Nasıl yani?"

Yutkunuyorum. "Hatırla ne zaman-"

Çalan kapı zilinin keskin sesi cevabımı yarıda kesiyor. Liam elini saçlarının arasından geçiriyor. "Özür dilerim," diyor ve ön kapıya yöneliyor.

Ellerimi mutfakla meşgul ediyorum, tencereleri kaldırıyorum ve adayı temizliyorum,

"Hey," Liam'ın alçak sesini duyuyorum. Bu açık planlı alanların çoğunda olduğu gibi, çok fazla mahremiyet yok.

"Merhaba Liam. Uzun zaman oldu." Bir kadın sesi, samimiyete işaret eden tınısıyla kusursuz. Elim, katlayıp kapattığım un çuvalını sıkıca kavırıyor. "Evde olup olmadığını ve bu akşam bir kadeh içmek isteyip istemediğini merak ettim."

Liam'ın sesi o kadar yumuşak ki tereyağını bile kesebilir. "Değilim," diyor. "Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm."

Kısık bir kahkaha. "Sanırım hayatta kalacağım. Görüşür müyüz?"

"Zaman bulursam sana haber veririm," diye yanıtlıyor. "Ama ben olsam nefesimi tutmazdım."

"Kendimi eğlendirecek başka birini bulmam gerekecek."

Kapı kapanıp Liam mutfığa geri döndüğünde ellerim fırçalamaya çalıştığım tavanın üzerinde neredeyse titriyordu.

Yanımda duruyor, katı, gerçek ve hafif sandal ağacı ve kırmızı şarap kokusunu içime çekiyorum. Elleri lavaboda benimkilerin üzerine kapanıyor. "Temizlik hizmetim var," diyor sessizce. "Bulaşıkları yıkamak zorunda değilsin."

Sabunlu tencere parmaklarımın arasından kayarak lavaboya çarpıyor. "Sanırım tüm bunları duymadın?" diye soruyor.

"Ben yaptım." Çay havlusuna uzandım. "Binada biri mi var?"

Liam mutfak adasına yaslanarak, "Birkaç kat aşağıda oturuyor," diyor. Gözleri yine esrarengiz, ikiz ihtiyat havuzları.

"Ne kadar uygun bir düzenleme," diye yorum yapıyorum. Zihinsel olarak kendi omzumu sıvazlıyorum. Sesimde hiçbir buzlanma yok, midemdeki istenmeyen duygu çalkantısını ima edecek hiçbir şey yok. En başta hissetmemem gereken duygular. "Sanırım *gerçekten* yirmi dört-yedi çalışmıyorsun."

Liam'ın dudakları titriyor ve bu durumla eğlenmesinden, duygularımı okuyabilmesinden nefret ediyorum. Bu yüzden arkamı dönüyorum, fırçalamak için başka bir tencereye uzanıyorum, temizlik servisine lanet olsun.

"Bunu yaparken başkalarıyla görüşmeyeceğimiz konusunda anlaştığımızı biliyorum," diyorum, "ama sanırım kendi binanda olursa bunu anlarım. Belki de senin gibi bir adamdan birkaç hafta boyunca bekâr kalmasını istemek çok fazla."

Liam'ın homurtusu yumuşak ve sonra elleri tekrar beliriyor, fırçaladığım tencereyi alıp götürüyor. "*Temizlikçilerim* var," diye tekrarlıyor. "Peki 'benim gibi bir adam' tam olarak ne anlama geliyor?"

Elimi ona doğru sallıyorum ve parmaklarımdan köpükler uçuşuyor. Fark etmemiş gibi görünüyor. Muhtemelen onun da *kuru* temizleme servisi vardır. O zaman hayattaki konumlarımız arasındaki fark bana çok net görünüyor. Birlikte oturduğumuz, başımızı ödevlerimize eğdiğimiz günler geride kaldı.

"Her yeri kadın olan bir adam," diyorum. "Öyle bir üne sahip bir adam ki, bir iş ortağının playboy olmadığına inanması için sahte bir nişanlı uydurmak zorunda kalıyor."

Liam'ın gözleri kararıyor ama yüzü sakinliğini koruyor. "Biz sahte nişanlıyken kimseyle birlikte olmayacağım," diyor. "Yeri ne olursa olsun. Aynı senin gibi, Maddie."

Küçük bir homurtu çıkarıyorum ama sesim yarı çılgınca çıkıyor. "Risk yok," diyorum. "Romantizm için zamanım yok."

Liam'ın gözleri *bana* da öyle demek istemediğini açıkça ortaya koyuyor ama bunun aksini gösteren kanıtlar az önce dairesinin kapısını çalmıştı. Bu rahatlık beni ürpertiyor.

"Kızlarla aran ne zaman iyi oldu ki? Kafan hep bir fantezi kitabında ya da ellerin hesap makinesindeydi."

"Hepimiz büyürüz," diyor Liam. "Ne de olsa benim hatırladığım Maddie geçen gece senin yaptığın gibi bir adamı öpmezdi."

Hava çok ince, sanki çok yüksek bir dağın tepesine tırmanmışım gibi. Manzarayı görmekten korkuyorum.

Ben de boğazımı temizleyip mutfak adasının üzerindeki tabağa doğru başımı salladım. "Hâlâ ördek hakkındaki fikirlerine ihtiyacım var."

Liam geri çekiliyor, dudaklarını bükerek tabureye çöküyor. Ben izlerken ördekten bir ısırık alıyor.

Sonra kadehini kaldırıp kadeh kaldırıyor ve ben de onu takip ediyorum. "Lezzetli," diyor. "Mutfak dostluklarına ve verimli ortaklıklara."

"Hafta sonları için," diyorum, "ve prestijli yatırım fırsatları için."

Şarabımızı içerken gözleri benimkilerde kalıyor ve midemde bir şeyler kıpırdıyor, yalpalıyor ve ters dönüyor. Birlikte yeni bir maceraya atılmak üzereyiz ama bunun çocukken yaşadıklarımıza benzemeyeceğini içgüdüsel ve lezzetli bir şekilde biliyorum.

LIAM

Maddie yolcu koltuğunda sessiz. Baktığımda ellerini kucağında sıkıca kenetlediğini görüyorum. Ellerim garip bir şekilde uzanıp onunkileri tutma dürtüsüyle seğiriyor.

Ama bu onun hoş karşılayacağı bir şey değil.

Geçen geceki sözler kafamda yankılanıyor, yaptıklarımın ve sözde playboy statümün suçlaması. En kötüsü de haksız olmaması.

Artık kızlarla nasıl konuşulacağını biliyorum, onun çok tuhaf bir şekilde ifade ettiği gibi. Kadınlar benden hoşlanıyor, ben de onlardan hoşlanıyorum. Bu imalar beni daha önce hiç rahatsız etmemiştir.

Ama Maddie'nin ağzından çıkan *playboy* kelimesi kulağa çarpık ve rahatsız edici geliyordu. Bir şarkıyı tersten dinlemek gibi.

"İyi misin?" diye sordum.

Bacaklarını önünde uzatıyor, arabanın camlarının dışındaki yeşil ışıklar dönerek geçiyor. "Çok heyecanlıyım."

"Heyecanlı mısın?" Sesimdeki kuşkuyu saklamak mümkün değil.

"Hafta sonunu ormandaki dev bir av kulübesinde hiç tanımadığım insanlar ve sahte bir nişanlıyla geçireceğim. Sevilmeyecek ne var? Kulağa bir korku filminin önermesi gibi geliyor."

Buna gülmeden edemiyorum. Maddie'nin her zaman saçmalıkları kesip atma tarzı vardır.

"Seni yalnız bırakmamaya çalışacağım," diyorum. "Ve ikimizin de bodrum ya da tavan arasına girmeyeceğimize dair burada söz verelim."

"Katılıyorum. Geceleri yüksek sesler duymamızın da bir önemi yok, araştırma yapmayacağız."

"Aklımdan bile geçmez," diye söz veriyorum.

Sanki kısa bacaklarının boşluğa ihtiyacı varmış gibi koltuğunu daha da arkaya kaydırıyor. "Patronların bu hafta sonu hakkında ne dedi? Onlara Albert Walker'ı pohpohlayacağını söyledin mi?"

Sırıtişım çarpık. "Onlara tüm kanlı detayları vermedim. Sadece yapacağım son şey olsa bile Walker Steel'i onlara getireceğimi söyledim."

"Kaybetmeyi gerçekten sevmiyorsun, değil mi?" "Bilemem," diyorum. "Hiç kaybetmedim."

Maddie'nin sevinçli kahkahası arabayı dolduruyor. Ayağımla gaza basıyorum, ta ki yolda uçuyormuşuz gibi hissedene kadar.

"Her zamanki gibi mütevazı," diyor.

Öğlene doğru kulübeye varıyoruz ve GPS'imın gösterdiği çakıllı yola giriyoruz.

"Evet," diyor Maddie, etrafımızı saran yeşil çalılıklara bakarak. "Kesinlikle seri katil titreşimleri hissediyorum."

"Onunla ormana gitmek zorundayım," diyorum. "Evet, ama bir tüfeğin olacak."

Kulübe denemeyecek kadar büyük olan dev ahşap evin önünde duruyorum. "O da öyle," diyorum.

Maddie uzanıp elini omzuma koyuyor ve parmaklarıyla sıkıyor. "Merak etme. Çok güzel bir ölüm ilanı yazacağım," diyor bana.

Onun gözleriyle karşılaşıyorum, güneş ışığında neredeyse griye çalan gözleriyle. Kimsenin gözleri onunkiler gibi değil. "Sadece gurur verici olduğundan emin ol."

"Oh, abartacağım, merak etme."

Birbirimize gülümserken, ona başarılarımın süslenmeye ihtiyacı olmadığını söylemek üzereydim ki ön kapı açıldı. Rita Walker, tepeden tırnağa haki renkte giyinmiş, saçlarını bir saç bandıyla arkadan bağlamış bir halde çıkageldi.

"Gösteri zamanı," diye mırıldanıyor Maddie, elini omzumdan kaydırarak.

Kulübenin dışı kadar içi de ahşap. Devasa oturma odasının duvarında kupalar asılı, on iki noktalı boynuzlar. Onları görmek beni sırttırıyor. Şişman kedilerin her zaman bazı ortak yönleri olması ne tuhaf.

New York'ta sizi lüks restoranlara ya da striptiz kulüplerine davet ederlerdi. Hamptons'a belki, eğer daha yaşlı ve daha üst sınıftan iseler. Londra'da

erkek salonları, Chesterfield kanepeler ve purolardı.

Tokyo'da tanıştıklarım, bir restoranda bol miktarda sake içerek sohbet etmeyi tercih etmişlerdi, herkes hala takım elbiseliydi.

Sanırım bu Washington'un yolu. Kabinler, orman ve avcılık.

Bununla başa çıkabilirim.

"Burası misafir süiti," diyor Rita, yatak odasının kapısını iterek açarken. Pencereler ilerideki ormana açılıyor, ortada büyük bir poster yatak var. "Kendinizi evinizde hissedin ve yerleşmek için biraz zaman ayırın. Albert bir saat içinde çekim için yola çıkacak."

Kapıyı arkamızdan kapatıyor ve sonra bu dev odada sadece biz, Maddie ve ben kalıyoruz.

Elini meşe bir şifonyerin üzerinde gezdiriyor. "Açık hava tapınağı gibi," diyor, tahnit edilmiş bir sülünün yanında durarak. "Bu adam bizi izlerken uyuyabileceğimden emin değilim."

Ellerimi arkamda birleştirerek yatağa oturuyorum. "Onu banyoya sürgün edebiliriz."

"Sence o beni izlerken tuvaleti *kullanabilecek* miyim?" Çekmeceyi açıp bir paket kağıt mendil buluyor. Sülünü çevirerek kafasına bir kâğıt mendil örtüyor. "İşte oldu!"

"Kusursuz problem çözme becerileriniz var."

"Denerim." Topuklarının üzerinde geriye doğru sallanıyor. "Biliyor musun, takım elbise giymediğinde iyi görünüyorsun."

Sırıyorum. "Ama sadece ben olmadığım zaman mı?"

Maddie dudağını ısırır. "Kastettiğim bu değildi ama madem öyle duydun..."

"Berbatsın." Yatağında geriye doğru uzanıyorum, yukarıdaki tonozlu ahşap tavana bakıyorum. Telefonum cebimde kıpırdanıyor ama görmezden geliyorum. "Bu odada sadece bir yatak var."

"Nişanlı olmamız gerektiğini düşünürsek, sanırım bu beklenen bir şey." Komodinin yanında duraklıyor, düzgün bir yığından bir kitap alıyor.

Ona kaşımı kaldırıyorum. "Ve bu senin için sorun değil mi?"

"Çadırlarda birlikte uyuduk," diyor. "Muhtemelen bu devasa yatakta yatacağımızdan çok daha yakındık."

Evet, sanırım. On yaşındayken. Ve Maddie'ye, ipek gibi parlayan siyah saçlarına ve minyon formunun kıvrımlarına bir bakışta

Artık on yaşında olmadığını. Ama ses tonundan bu düşüncelere sahip tek kişinin ben olduğum anlaşıyor.

Sadece birkaç gün önce, vücudunun bana açıldığını hissettiğim öpücüğün anısına gözlerimi kapatıyorum.

"Bir de şu açıdan bak," diyor. "Bu sana bir kadınla platonik olarak yatmak için biraz eğitim verecek."

"Yippie," diye mırıldandım.

Kahkahası tıpkı arabada olduğu gibi odayı dolduruyor ve dokunduğu her yüzeyi ısıtıyor.

Kulübeye doğru yürürken Albert bana o gür kaşlı bakışlarından birini atıyor, cipi arkamıza park etmiş. "Fena değil," diyor. "Bir bankacı için hiç de fena değil."

Omuz silkiyorum. "Bir ayağı ormanda, diğer ayağı okyanusta olan bir kasabada büyüdüm."

"Belli oluyor."

Dennis bana kaşlarını çattı. Ona mülayim bir bakış attım. Ormanda bocalayacağımı ummuş olmalı. Albert de bunu görüyor, çünkü başıyla arka taraftaki kulübeyi işaret ediyor. "Kuşları giydirmesi için Robert'a verir misin?"

Bana son bir kez baktı ve Dennis kulübeye doğru geri çekildi.

Sonraki cümlem hesaplanmıştı. Riskli ama hesaplı.

"Oğlunuz benimle ilgili fikirleri pek umursamıyor, değil mi?"

Albert botlarındaki çamuru tekmeleyerek temizler. "Hayır, öyle olduğunu söyleyemem." "Oh iyi." Ceketimi çekiştirerek arkama yaslanıyorum. "Ve ben de burada seni anlaştırmamıza yaklaşıyor olabilir."

Albert sırıtıyor. "Şimdiye kadar yaptığımız tek şey ateş etmektir." Gözlerindeki bakış bana hayal kırıklıklarımın farkında olduğunu söylüyor - her şeyi uzatmaya çalıştığını biliyor.

O da bundan zevk alıyor.

"Yapacağımız tek şey buysa, bu şansa sahip olduğum için mutlu olacağım."

Albert başını sallıyor ama içinde bir eğlence var. "Madison gibi hoş birini sana nasıl evet dedirttiğini anlamaya başlıyorum."

"Kelimeler çok tatlı," diye cevap veriyorum ve ön verandaya doğru ilerliyorum. O da beni takip ediyor ve ikimiz de ortaya çıkan ev görüntüsü karşısında duruyoruz.

Maddie ve Rita mutfakta, dirseklerine kadar yemek pişiriyorlar. Maddie'nin saçları arkadan bağlı ve yanakları kızarmış, ocağın sicağından mı yoksa heyecandan mı, bilmiyorum.

"Tam zamanında!" Rita diyor ki. "Akşam yemeğı yarım saat sonra."

Mutfak tezgahına doğru yürüyorum ve Maddie'yi kendime doğru çekip ipeksi saçlarını öpüyorum.

Beni gülererek itiyor. "Çamura bulanmışsın."

"Sevginin koşulsuz olduğunu sanıyordum." Yanakları daha da alevlendi. Yanında, Rita kıkırdar.

"Erkekler," diyor. "Duşlara gidin ve yerlerimi kirletmeyi bırakana kadar geri gelmeyin."

"Emredersiniz efendim," diyor Albert ve bir yöne doğru ilerliyor.

Odamıza doğru giderken Maddie'nin gözleri beni takip ediyor. Ve Tanrı yardımcım olsun ama göz kırptıyorum.

Hemen doğrama tahtasına geri dönüyor ve ben de içimden gelen çılgınca gülme isteğini bastırmak zorunda kalıyorum. Sahte nişanlı olmak yıllardır yaşadığım en eğlenceli şey olabilir.

Akşam yemeğı sakın geçer ve Maddie'ye övgüler yağdırılır; hepsi de hak edilmiştir.

"Lütfen tarifi yazar mısınız?" Rita soruyor. "Bu ete her ne yaptıysan... iyi. Yirmi yıldır geyik eti pişirmeye çalışıyorum ama hiç bu kadar yumuşak olmamıştı."

"Yarın gitmeden önce yazacağım," diye güvence veriyor Maddie.

"Özel aşçı olarak işe alınmanız ne kadara mal olur?" Albert sorar. Rita ona sitem edencesine hafifçe itiyor ama ikisi de gülümsüyor.

"Anahtar," diyorum kolumu Maddie'nin sandalyesinin arkasına dolayarak, "onunla evlenmek. Benim stratejim bu ve şimdiye kadar çok iyi işledi."

Rita kocasına, "Sadece bir eşe sahip olman ne yazık," diye takılır.

Kırmızı şarabın üçüncü servisinde, ev sahiplerimiz arkalarını döndüklerinde Maddie kadehlerimizi değiştiriyor. Benim yarım boş, onunki dolu.

Ona kaşlarımı kaldırıyorum ama o bana sadece bakıyor. "Bana hafif sıklet olduğumu söylemiştin," diye fısıldıyor.

Elim omzuna doğru kayıyor ve yanımda sıcak ve gerçek duruyor. "Takım için bir tane alacağım, ama bana bir tane borçlusun."

"Bana borçlu olan sensin," diye mırıldanıyor ve ev sahiplerimiz geri döndüğünde doğruluyor.

Sonunda akşam için istirahate çekildiğimizde, başım iki beden büyümüş gibi hissediyorum. Albert viski için de ısrar etmişti ve reddetmek mümkün değildi. Kapı arkamızdan kapandığı anda Maddie çaresiz bir şekilde kıkırdıyor.

"Ne?" Gömleğimin düğmelerini çekiştirerek ona soruyorum. Yatağın kenarına çöküyorum ve altımda pamuk şeker gibi bir his var, batıyor ve sallanıyorum.

"Seni... Jeremiah Mobie'nin partisinden beri sarhoş görmemiştim."

Otuz bir yıllık anıları ve isimleri sıralamak zor bir şey.

"Oh. Şu parti."

"Evet." Ayakkabılarını çekiştirerek çıkarıyor, bitişikteki banyoya girerken hâlâ kıkırdıyor. Birkaç makyaj kalıntısını temizlerken onu dinliyorum. "Annemin gül ağaçlarına kusmuşsun."

"Ben öyle bir şey yapmadım,"
diyorum vakur bir şekilde. "Oh,
yaptın. O fark etti."

Yatağa geri uzandım. "Aldırdığını sanmıyorum," diyorum. "Annen beni severdi."

"Oh, sen onun hiç sahip olmadığı oğlu gibiydin."

Kapalı göz kapaklarımın ardında, Fairfield'da çocukluk arkadaşlarımla geçirdiğim yaz günlerinin görüntüleri dans ediyor, hiçbiriyle hâlâ görüşmüyorum. Annem Ethan'ın üniversitesine daha yakın olmak istediği için taşındığımızda her şey değişmişti.

Çok önemli bir şey aklıma geldi. "Baloya kiminle gittin?"

Bir süre sessizlik oldu. "Ne?"

"Baloya kiminle gittin?" Liseyi yarıda bırakmıştım.

Maddie'nin sesi yaklaşıyor ve gözlerimi tekrar açtığımda hafta sonu çantasının yanında çömelmiş duruyor. "Baloya yalnız gittim."

"Yalnız mı?"

Sesi onu kızdırdığımı açıkça belli ediyor. "Bunda yanlış bir şey yok. Harika vakit geçirdim."

"Kastettiğim bu değildi. Daha çok... *yalnız mıydık?* Vay be, okula bir sürü aptal çocukla gittiğimiz kesin."

Maddie'nin kahkahası yumuşak, bir dalga gibi üzerime geliyor. Kahretsin, ama gerçekten sarhoşum.

"Tabii ki bir şey unuttum. Toplanmak neden hep bu kadar zor? Her seferinde bir şey unutuyorum."

"Bu sefer neyi unuttun?"

Eşyaları karıştırırken sesi boğuklaşıyor. "Uyumak için bir şey. Ödünç alabileceğim bir tişörtün falan var mı?"

Anlık yanıt *hayırdır*.

Elimde bir şey olmadığı için değil, Maddie'nin çıplak görüntüsü zihnimde canlandığı için. Aramızda kıyafetler, sırlar ya da pazarlık dahil hiçbir şey yokken onunla bir yatakta uyumak.

Onu hiç çıplak görmedim.

Ve daha fazlasını hiç istemedim.

"Liam?" Yanımda otururken yatak eğiliyor. "İyi misin?"

Tek gözümü açtığımda bana baktığını görüyorum. "Sana bir gömlek ödünç verip vermemeyi tartışıyorum."

"Oh," diyor. "Bu o kadar zor bir karar mı?"

"İnanamazsın," diye mırıldanıyorum. Maddie gülüyor, ama bu gülüşte ne olduğunu anlayamadığım bir şey var. Sinir mi? "Kararımı verdim," diye açıklıyorum. "Çantamda gri bir tişört olmalı."

Yataktan sıçrayarak kalktı. "Teşekkür ederim. Şimdi ayakkabılarınıla mı uyuyacaksınız?"

Huzur içinde yatamayan adamların iç çekişiyle ayakkabılarımı tekmeliyorum.

Başım şu an sadece orta derecede dönüyor.

Ama çabalarım Maddie tarafından, ray değiştiren bir tren gibi raydan çıkarıldı. Banyodan üzerinde benim tişörtüm ve elinde saç fırçasından başka bir şey olmadan çıkıyor.

Kalçalarının üst kısımlarını sıyırarak bacaklarının kıvrımlı şeklini tümüyle gözler önüne seriyor. Uzun baldırlar ve yumuşak kalçalar. Saçını taramak için uzandığında kumaş bir santim yükseliyor ve kalçasının bir kısmını ortaya çıkarıyor.

Lanet olsun.

Yatağa yaslanıyorum ve kıyafetleri çıkarma projesinden vazgeçiyorum, onun yerine tahrik olmama projesine odaklanıyorum. Maddie'nin sesi bana ulaştığında bunu boş bir çaba olarak görmeye yarı yarıya hazırdım.

"Liam?"

"Evet?" Yarı boğuk sesimden ne düşündüğüm anlaşılıyor mu?

Ama sonra başka bir şey söylemiyor. Merak bu kediye öldürür, çünkü yanımdaki yatakta bağdaş kurup oturduğunu görmek için bir dirseğimin üzerinde yükseliyorum. Açık bana siyah, dantelli külotun kışkırtıcı bir görüntüsünü veriyor.

"Ne oldu?"

Lütfen bana arzularının aşırı olduğunu söyle.

"Sadece... neden kendinde değilsin? Bu insanların yanında yani? Sanki yalnız olduğumuz zamanlara kıyasla başkalarının yanındayken bir şalter indiriyorsun. En azından çoğu zaman."

Bir kolumu yüzüme kapattım. Tabii ki sadece arzuya yenik düşmüş olamazdı. Hayallerimin tekrar gerçeğe dönüşmesine izin verecektim.

"Ben kendimim."

"Hayır," diye mırıldanıyor. "Gerçekten kastettiğinden emin olmadığım bir sürü şey söylüyorsun."

"Bu konuşma için çok fazla viski içtim."

"Belki de doğru miktarda içmişsindir." Soğuk parmaklar bileğime dolandı. "Liam, hadi."

Kolumu çekiştirmesine izin verdim ve başımı çevirdim. Saçları açık, kocaman tişörtümün içinde ve açık teninde tek bir makyaj izi yok, parlıyor.

"Kesinlikle viskiyi fazla kaçırmışım," diye onaylıyorum.

Maddie yanıma uzanıyor. "Her zaman böyle değildin," diyor, viskiyi atlamış olsa bile bu gece şarap *içmediğini* hatırlatan bir ısrarla.

"Olduğum kişi olmak için çok çalıştım," diye itiraz ediyorum. Yukarıdaki tonozlu tavan sanki kolumu yeterince yükseğe uzatırsam ona dokunabilecekmışim gibi beni çağırıyor. "New York Borsası'nın en genç tüccarlarından biriydim. Aynı anda *iki* ayrı hedge fon için çalıştım, ikisi de beni istedikleri için rekabet etmeme maddelerinden feragat ettiler." Gülümsemem bulanıklaşıyor. "Kariyerimin her yılında piyasa endeksini geçtim. Ama yine de ağabeyim için çalışıyorum."

Maddie'nin sesi yumuşak. "Ethan'la mı ilgili?"

Kelimeler kendiliğinden dökülüveriyor. "Bir zamanlar *sen* bile onu tercih etmiştin." Şaşırmış bir sessizlik. "Ne demek istiyorsun?"

"Siktir." Elimi yüzümde gezdiriyorum. "İşte bu, *yeterince* viski içmediğim bir konuşma."

"Liam..."

Gömleğimin düğmelerine uzanıyorum, üzerimden sarkana kadar teker teker çözüyorum. "Yıllar önceydi."

Sanki bir asır geçmiş gibi geliyor ama yine de yakınımda duruyor, gitmiş ama hala görünür. Maddie'ye yakın olmak, yıllardır tekrar ziyaret etmediğim anılarımı canlandırıyor.

Ama oradalar, sanki başından beri beni bekliyorlarmış gibi. "Ne demek istiyorsun?" diye soruyor. "Ethan bizimle neredeyse hiç vakit geçirmedim."

Gömleği iterek çıkardım, top haline getirdim ve çantama doğru fırlattım. "İkinizin bir kez öpüştüğünü biliyorum."

"Sana mı söyledi?!"

"Yaptı," diyorum. Ve bu ifşaattan heyecanlanmayacağımı, eve gelip çitlerin arkasında seviştiğini ama öpüşmenin oldukça ıslak olduğunu ve tavsiye edeceği bir şey olmadığını bana bildireceğini hiç düşünmemişti.

Ethan ve ben birçok kez kavga etmiştik ama hiçbiri o öğleden sonra benim kardeş katili olmaya niyetlendiğim gibi olmamıştı.

Maddie'ye bakmıyorum ama yanımdaki sessizlik beni telaşlandırıyor. "Uzun zaman önceydi," diye mırıldanıyor.

"Evet, kesinlikle öyleydi." Pantolonumun fermuarını açıp aşağı doğru itiyorum, onun beni izlediğini umursamadan. Alkol damarlarımda ateş gibi dolaşıyor. "Yine de o senin ilk öpücüğündü."

"Bunu bildiğini bilmiyordum," diye mırıldanıyor, sanki bu bir şeyleri değiştirmiş gibi. Düşüncelerinde bir paradigma değişimi.

Hayatım boyunca bunun neden önemli olduğunu düşünemedim. Maddie bana daha önce de farklı davranmamıştı, sanki beni kardeşi gibi görüyordu.

"Fark etmezdi," diyorum yorganı geri çekerek. Gözleri çıplak göğsümde, kollarımda geziniyor ve kahretsin ki iliklerime kadar işleyen ilkel bir gurur kabarması hissetmiyorum. "Tişörtüm yok," diye mırıldanıyorum, başımı ona doğru eğerek. "Şu anda kullanımda."

Elleri kumaşı yumrukluyor. Bu hareket etek ucunu daha yukarı çeker ve... vay canına. "Oh. Bunun için üzgünüm."

"Boxerlarım ile uyumamda bir sakınca görmediğin sürece görmüyorum." "Benim için sorun değil," diyor Maddie başını sallayarak. "Evet, benim için sorun yok."

Gülümseyerek yorganın altına giriyorum. Parmağımın bir hareketiyle ışıkları kapatıyor, devasa ahşap kasideyi gözlerden saklıyorum. Mahremiyetin örtüsü karanlığın ağırlığı altında hafiflemek yerine ağırlaşıyor.

Zihnimin yüzeyine bir soru yükseliyor. Sormamam gereken bir soru ama çekingenliğim azalmış, kapılar ardına kadar açılmış gibi görünüyor.

"Walker'lara nasıl tanıştığımızı anlattığında, çocukken bana aşık olduğunu ama bunu hiç fark etmediğimi söylemiştin."

Maddie'den hafif bir uğultu geliyor ve bu yumuşak ses sistemimde hızla yayılıyor. O kadar yakın ki ona uzanabiliyorum, elimle dokunabiliyorum.

Kapaklar.

"Orada bir yerde bir soru var mı?"

"Mükemmel bir reklamdı. Tabii..."

Çarşafın karıştırılma sesi, birinin kendi tarafına dönme sesi. Konuştuğunda sesi daha yakındı. "Annen sana cevabını zaten bildiğin sorulara cevap istemenin kabalık olduğunu öğretmedi mi?"

O an içimden geçenleri anlatacak kelimelerim yok. Zafer, sıcaklık, korku.

Bilmiyordum.

Şüphelenmemiştim

bile.

Tüm o yıllar boyunca, gözlerim okul kafeteryasındaki hareketlerini bir şahin gibi izlediğinde, arkadaşlığı arkadaşça olmaktan çıkıp kalbimi çarptıran bir şeye dönüştüğünde, onun da aynı şekilde hissettiğini düşünmek.

"Böbürlenmeni duyabiliyorum Liam," diyor. "Çok gürültülü."

Tanrı yardımcım olsun ama gülüyorum. "Her zaman aklımı okuyabildin." "Çoğunlukla bozulmamış olduğunu gördüğüme sevindim," diyor, "tüm içkilerinden ve

Gevezelik."

Ama sesi sitemkâr değil ve sözleriyle birlikte bedenimdeki sıcaklık da artıyor. Ellerim yorganın altından uzanıp onu kendime çekme isteğiyle ağrıyor.

Karşı koymak sandığımdan daha fazla irade gücü gerektiriyor. Çok fazla şey görüyor, Maddie. Benim içimi görüyor.

Ve benim hakkımdaki fikrini açıkça belirtti.

"Bu çok güzel," diye mırıldanıyor yatak odamızın karanlığında.

"Mhm."

"Biriyle aynı yatakta uyumayalı uzun zaman oldu." Sesinin yumuşaklığına karşı gözlerimi kapatıyorum. "Yardım edebildiğime sevindim."

"Ben çok çalışıyorum. Sen de çok çalışıyorsun. Ve hepsini istiyorum - restoranı, fırsatları... ama yalnız kalıyorum. Sen de yalnızlık çekmiyor musun?"

Ve belki de *bu* soru için doğru miktarda viski içtim, çünkü cevap ruhumun derinliklerinden sürükleniyormuş gibi geliyor, başka kimseye asla itiraf etmeyeceğim bir şey.

"Evet," diye mırıldandım. "Ama şimdi değil."

Karanlıkta yumuşak bir nefes alıyor. "Ben de öyle."

MADISON

Kuş sesleri ve etrafımı saran sıcaklık hissiyle uyanıyorum, hâlâ yarı hatırladığım bir rüyanın akıntısına kapılmış durumdayım. Kuşlar beni uykumdan uyandıracak kadar sıra dışı.

Belime uzanan kol da öyle, sıcak ve güçlü. Yumuşak ketenin içine daha da sokuluyorum. Eğer bu bir rüyaysa, uykuya geri dönmek yapılacak en iyi şey gibi görünüyor.

Ama belimdeki kol hareket ediyor, sıkılıyor ve sert bir göğse doğru çekiliyorum. Biri saçlarıma doğru iç çekiyor.

Zihnim kendini uykudan tamamen çekip çıkarıyor. Liam bana sarılıyor.

Uykumuzda bir araya gelmiş olmalıyız, gecenin bir vakti, ama hatırlayamıyorum. Ona uzanan kişinin *ben* olabileceğimin farkına varınca yanaklarım alev alev yanıyor.

Uyanık mıydı?

Şimdi uyanık mı?

Omzumun üzerinden dikkatli bir bakış sinirlerimi yatıştırıyor. Gözleri kapalı ve kirpikleri yanaklarına doğru uzun. Kirpiklerinin dipleri koyu, uçları ise açık renk, sanki güneş ışığıyla ağartılmış altın gibi.

Uzun süre onlara bakıyorum.

Diğer hisler araya giriyor. Bacağım onunkinin arasında. Göğsünün yükselişi.

Dudaklarının yumuşaklığı.

Gözlerimi kapatıyorum, dışarıdaki kuşların cıvıltısını ve kalbimin ani gümbürtüsünü dinliyorum.

Bu planlandığı gibi gitmedi.

Ama bu anlaşmayla ilgili hiçbir şey değişmedi. Çünkü Liam'ın, bir zamanlar bal rengi saçları ve çürük dizlerinden başka bir şey olmadığı zamanlardaki kadar beni büyüleme yeteneğine sahip olduğu ortaya çıktı.

Nefesi bir kez kesiliyor ve sonra iç çekerek beni kendine yaklaştırıyor. Bu hareket sırtımı tepeden tırnağa onun önüne dayıyor, bedenlerimiz bir çekmecedeki iki kaşık gibi birbirine yaslanıyor.

Ve Tanrım, o çok sert.

Boxerının kumaşından bile belli oluyor. Zar zor nefes alırken, elimi bana sarılan kolunun üstüne koyuyorum. Teni dokunulamayacak kadar sıcak, sanki içinde kendi özel fırını çalıştırıyor.

Liam inliyor ve bacağını benimkinin arasına kaydırıyor. Eli tişörtümün eteğinin altından geçerek tenimi yumuşatıyor.

Vay anasını.

Uyanık mı?

Fark eder mi?

Ereksiyonunun açık kanıtı sırtımda bir kez seğiriyor, sanki bana bir yanıt veriyor. *Hayır, vermiyor.*

Ama sonsuza kadar uyumayacak ve dokunuşu ne kadar iyi hissettirse de... rüyasında başka birini görürken ellerinin üzerimde olması fikri boğazımda bir ateş parçası gibi.

"Liam," diye fısıldıyorum, yerimden kıpırdamadan. Başparmağı göğsümün alt tarafını sıyrıyor. *"Liam."*

"Mmm?" Elim tenime değişiyor. "Maddie." "Tam da o."

Bir inilti. "Daha çok erken."

"Erken kalkan yol alır," diyorum aptal gibi, çünkü o bana baskı yaparken hiçbir şeye odaklanamıyorum.

Boğuk bir ses cevap verir. "Bu söz bana hiç mantıklı gelmedi."

"Kuş için öyle." Gözlerini kırpıştırarak açtığında omzumun üzerinden bakıyorum; koyu yeşil, kulübemizin penceresinin dışındaki Washington çamlarıyla aynı renkte. Pozisyonumuzu fark ettiğinde vücudu geriliyor - elleri tenimde, bacaklarım onunkilerin arasında, sırtıma bastırıldığı sertliği.

Gözlerimiz buluştu.

Sonra sırt üstü dönüp beni öyle aniden bırakıyor ki, ani yokluktan tenim sızlıyor.

Kaslı bir kolunu yüzünün üzerine koyuyor. "Bu hiç de utanç verici değil."

"Kimseye söylemem."

"Küçük merhametler için Tanrı'ya şükürler olsun." Vücuduna uslu durmasını söyler gibi burnunun ucuyla kendine bakıyor ve bu görüntü beni kıkırdatmaya yetiyor. "Yardımcı olmuyor," diye yorum yapıyor.

"Özür dilerim." Örtüyü çeneme kadar çektiştiriyorum. "Bazen olur, biliyorum."

Bir elini saçlarında gezdiriyor, saçlarının kalınlığı dağınık ve dağınık. Bu şekilde uyanması hiç adil değil.

Kelimeler zihnimin ucunda dans ediyor. *Aldırmıyorum.* Ama bardaki kadının görüntüsü beni durduruyor, kapısını çalan kadının sesi.

Liam'ın tüm sırlarını paylaştığı kız olmayalı uzun zaman oldu. Ve belki de tekrar o kızdan daha *azı* olmak istemiyorum, onun için değil.

"Özür dilerim," diye tekrarlıyor.

"Yakında sana bu konuda yardımcı olabilecek bir kadın bulmana izin verilecek," diyorum başımı orta kısmına doğru eğerek.

Gözleri kapanıyor, iri bir eli yüzünde geziniyor. "Doğru ya. Umarım seni uykunda ezmemişimdir."

"Ben ezilmedim."

"Güzel, çünkü bu seri katil evinde bir seri katile dönüşürsem bundan nefret ederim."

"Bodrum katları olduğunu gördün mü? Rita dün söyledi." Tek gözünü açtı. "Aşağı inmedin, değil mi?"

"Ben yapmadım, izci onuru."

"Güzel." Gözü kapanıyor. "Albert, sen ve ben Seattle'a dönmeden önce köpekleriyle arazide yürüyüşe çıkmak istediğini söyledi. Onu ne kadar çabuk gemiye alırsam, bu maskaralığı o kadar çabuk bitirebiliriz."

Elim yorganın kenarında sıkılaşıyor. "Yani aslında bir köpek hakkında bir adamla görüşeceksin."

Dudakları titriyor. "Evet. Çok hoş."

Bir çift külot, onun tişörtü ve elmas yüzüğünden başka bir şey giymeden bacaklarımı yatağın kenarından sallıyorum. Elime bakıyorum.

"Önce duş alabilir miyim?" diye sordum. "Kahvaltıya yardım edip edemeyeceğimi görmek istiyorum."

Arkamda Liam derin bir nefes alıyor. "Elbette," diyor. "Bir süre burada uzanacağım. Soğuk bir içkiye ihtiyacım var gibi görünüyor."

Kahkahalarım sinirden ve söylenmemiş şeylerden dolayı gergin.

Ilık su bedenimin ona dair farkındalığına hiçbir şey yapmıyor, tenim onun nerede olduğunu hatırlıyor. Kardaki ayak izleri gibi, beni işaretlemişti ve çözülmeyi reddediyorlardı.

Liam ve ben Seattle'a dönmek üzere onun spor arabasına bindiğimizde güneş çoktan zirvesini geçmiş ve öğleden sonra başlamıştı.

Ellerini direksiyona vuruyor.

"Acelen mi var?" Kendime uzanacak yer açmak için koltuğumu arkaya kaydırarak soruyorum. Bana bakarken homurdanıyor.

"O kadar bacak boşluğuna ihtiyacın yok," diyor. "On dört yaşından beri boyun bir santim bile uzamadı."

"Yorumlarınız doğru olabilir ama gereksizler." Bacaklarımı uzatıyorum ve ayaklarımı o nefis boşlukta oynatıyorum. "Ne kadar rahat olduğumu görüyor musun?"

Dudaklarında bir gülümseme gizleniyor ama parmakları direksiyona vurmayı bırakmıyor.

"Tekrar soruyorum, acelen ne?"

"Bu akşam kardeşimin evinde yemek yiyeceğim. Annem de orada olacak."

"Benden selam söyle," diyorum.

Bir kaşını kaldırıyor. "Küçük anlaştığımızdan bihaber oldukları için bunu yapmayacağım. Ama duyarlılığın için teşekkürler."

Homurdanıyorum. "Doğru. Bu bir gün başımızı belaya sokacak."

"Bilmez miyim," diye mırıldanıyor.

"Aile yemekleri genellikle iyi bir şey değil midir?"

Liam'ın cevap vermesi biraz zaman alıyor. "Buna alışabilecek miyim bilmiyorum."

"Neye? Akşam yemeklerine mi?"

"Hiçbir şey söylememiş olsam bile ne düşündüğümü biliyor gibi görünmene."

"Oh. Şey, seni oldukça iyi tanıyorum. Ya da en azından ben tanıyordum, her ne kadar yeni sen daha az tanıdık olsa da."

Liam'ın sesinde belli belirsiz bir gülümseme izi var, pencerenin önünden geçen ağaçlar ceketindeki yeşili yankılıyor. "Evet, Liam'ı tanımaya başlıyorsun."

yeni ben de öyle görünüyor."

Sabahki duştan sonra umutsuzca kontrolden çıkan perçemlerime bakmak için arabadaki küçük aynayı aşağı indiriyorum. "Yani akşam yemeği için heyecanlı değil misin?"

"Çalışıyor olmalıydım," diyor, ki bu yarı doğru gibi geliyor. "Dünün tamamını, bugünün de yarısını kaybettim."

"Teknik olarak, bu hafta sonu çalışıyordun. Buna tanıklık edebilirim - Albert ile çok samimiydiniz."

"Bu bir kelime değil."

"Artık öyle," diyorum. "Ayrıca, yeğenlerini görmek istemiyor musun?"

"En büyükleri baştan aşağı Ethan, ama ortanca çocuk... Onda bizi görebiliyorum."

"Biz mi?"

Bana dönüyor, sesimin tonundan kaşlarını kaldırıyor. "Evet. Çocukluğumuzdaki gibi yani. Binlerce pilin enerjisine sahip."

Elimde değil, gülüyorum. "Zavallı Ethan."

"Yeterince iyi idare ediyor ama kız büyüyene kadar sabırsızlanıyorum. Umarım ona cehennemi yaşatır," diyor Liam ama sesi sevecen.

"Umarım bir gün onlarla tanışabilirim."

Sözlerimi düşünmeden söylüyorum, ama kelimeler aramıza bir çapa gibi düşüyor ve ikimizin de cevaplamadığı bir dizi soruyu gündeme getiriyor.

Çünkü düzgün bir ilişkimiz yok.

Bu yüzden arkama yaslanıp konuyu değiştirmek, rahat sohbetimize geri dönmek için bir yol arıyorum.

"Birbirimizi her gün görmeyeli on dört yıl oldu," diyorum. "Bana neler yaptığını anlat."

Sesine eğlence karışıyor. "On dört yıllık bir hayatın oyununu mu istiyorsun?"

"Evet," dedim. "Bana altı yıl önce Mart ayının ilk günü kahvaltıda ne yediğini söyle."

Gülüyor. "Muhtemelen sade bir fincan kahveden başka bir şey değildir." "Hiçbir şey mi? Ama kahvaltı günün en güzel kısmıdır!"

"Hayır, kesinlikle değil" diyor. "Bu gereksiz bir engel. Uyanıyorum ve güne başlamak istiyorum, *durup* yemek yemek değil."

Bir an için ona bakmaktan başka bir şey yapamadım. Sözleri küfür gibi. Eğik bir kaşla bana bakıyor. "Dur tahmin edeyim. Günün en sevdiğin yemeği bu mu?"

"Şüphesiz." Elime bakarak nişan yüzüğümü dramatik bir şekilde çıkardım.

Liam kıkırdar. "Hayır, değilsin."

"Özür dilerim." Arabamın camını indirdim, yüzük elimdeydi. "Ama bu iş bitti."

Gülüyor ve camım tekrar açılıyor, kapısından kontrollü bir şekilde. "Merhamet lütfen," diyor. "Bir daha senin yanındayken kahvaltı hakkında kötü bir söz söylemeyeceğim."

"Bunu düşünmen yeterli," diyorum ama platin yüzüğü tekrar parmağıma geçiriyorum. "Sana yanıldığını kanıtlamama izin vereceksin."

"Bana kahvaltı mı hazırlayacaksın?"

"Evet," diyorum, son derece ciddi bir şekilde. Bazı şeylerin şakası olmaz. "Pastırma sever misin?"

"Tabii ki biliyorum."

"Yumurtanı nasıl seversin?"

"Haşlanmış dışında her şey." Bana doğru baktı. "Neden sorguya çekiliyormuşum gibi hissediyorum?"

Ona gülümseyerek koltuğuma geri yerleşiyorum. "Çünkü öylesin. Hiçbir şeyi şansa bırakmıyorum."

"Adil oynamıyorsun."

"Ve son on dört yılda neler yaptığınız hakkında hâlâ hiçbir şey öğrenemedim."

Başını sallıyor, bal rengi saçları alnına dökülüyor. "Burada ilginç olan ben değilim. Senin hakkında bir şeyler duymak istiyorum."

"Benim hakkımda mı?"

"Evet. İlk işin neydi? L i s e d e y k e n biriyle çıktın mı? Seattle'a ne zaman taşındınız?"

Dudağımlı ısırdım. "Bu hiç adil değil." "Değil mi?"

"Sorularıma cevap vermeyi reddediyorsun ama arka arkaya üç soru soruyorsun. Birer soru sormaya ne dersin?"

Dudakları titriyor. "Tabii. Önce sen. Bana ilk işinden bahset."

Koltuğa geri yerleşiyorum. "Fairfield'daki küçük simit ve sosisli sandviç standını hatırlıyor musun?"

Yolun geri kalanı eski anılar ve hikâyelerle dolu, yıllardır düşünmediğim hikâyeler. Liam'ınkiler daha tuhaf -New York'a ilk taşındığında dört erkekle birlikte iki yatak odalı bir dairede yaşıyordu- ama daha az ilgi çekici değil.

Telefonu çalıp arabanın hoparlörlerine bağlandığında korkunç bir patronla ilgili bir hikâyenin yarısındadır.

Liam ekrana bir göz atıyor ve inliyor.

Gözlerim büyüdü.

Cole Porter.

"Bir şey söyleme," diye uyarıyor beni, cevap vermem için bastırıyor. "Hey. Her şey yolunda mı?"

"Evet, evet, kesinlikle." Cole'un sesi arabayı dolduruyor. "Bakın, az önce Albert Walker'dan bir telefon aldım."

Liam homurdanıyor. "Az önce av kulübesinden çıktım. Görünüşe göre hızlı hareket ediyor." "Görünüşe göre oldukça başarılıymışsın."

"Öyle mi?"

Cole, "Bunu ciddi ciddi düşünüyor," diyor. "Her ne yapıyorsanız işe yarıyor."

"Öyle olacağını biliyordum."

Cole homurdanıyor. "İkimizle de sohbet etmek istiyor, ben de onu bu Perşembe Skye Hotel'de düzenleyeceğim bir etkinliğe davet ettim. Sanırım onu neredeyse yakaladık."

Liam başını sallar, gözleri yoldadır. "Haberler harika. Orada olacağım."

Cole duraksıyor. "Ayrıca Madison adında birinden bahsetti... Görünüşe göre *nişanlı* olduğun birinden. İkili bir hayat mı yaşıyorsun, dostum?"

Liam'ın yüzü gerildi. "Bildiğim kadarıyla hayır."

"Peki o zaman, onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum. Onu da etkinliğe getir, olur mu?"

"Müsait olup olmadığına bakacağım."

Cole yine kıkırdar. "Harika. Peki ya Carter?" "Evet?"

"Nişan haberini Carter Senior'a senin vermene izin vereceğim, tamam mı?"

"Sağ ol dostum."

Hat kapanıyor ve araba gergin bir sessizliğe gömülüyor.

Liam boğazını temizledi. "Perşembe günü boş musun?"

Bu endişelerimizin en küçüğü gibi görünüyor. "Ethan'a ne söyleyeceksin?"

Homurdanıyor, gözleri yolda. "O köprüye geldiğimde geçeceğim."

"Etkinlikte olmayacak mı?"

"Tanrım, hayır. Evini sadece mecbur kaldığında terk eder. Evdeki mutluluğa hapsolmuş biri."

Liam bana bakıyor ve yüzünde bir zafer ifadesi, gözlerinde zafer var. "Eğer Albert Cole ile görüşmek istiyorsa, onu yakalamaya çok yakınız demektir."

Gözlerimi deviriyorum. "Tek yönlü bir zihnin var, biliyorsun."

"Bazen işe yarıyor," diyor elini saçlarında gezdirmek için uzanırken.

Koyu renk kot pantolonu, beyaz balıkçı kazağı ve üstüne attığı ceketle eskiden tanıdığım Liam'a benziyor. Dışarıda içeriden daha çok vakit geçiren, her zaman gülümseyen ve göz kırpan biri. Yaklaşılabilir görünüyor. Yakışıklı.

Normal.

Başka tarafa bakıyorum. "Etkinlikte bana ihtiyacın var mı?" "Eğer müsaitsen, evet."

"Haftalık programımı kontrol edeyim." Telefonumu karıştırıyorum ve annemden cevapsız bir arama olduğunu görüyorum. Liam'la yeniden görüştüğümüzü duysa sevinçten havalara uçardı.

"Çarşamba günü akşam vardiyam var ama başka bir aşçıyla değiştirebilirim."

"Gerçekten teşekkür ederim. Umarım bu son kez rol yapmak zorunda kalışımız olur."

Son kez, evet. Sonra yine yollarımızı mı ayıracaktık?

"Bu etkinlik için bir kıyafet kuralı var mı?" Elim kendiliğinden gömleğimin eteklerine gidiyor. Gardırop seçeneklerimi hızlıca gözden geçiriyorum... ve hayır, Porter otelindeki bir partide Liam'ın yanında takım elbiseyle dururken kendimi rahat hissedeceğim hiçbir şeyim yok.

"Detayları size göndereceğim," diyor.

Bacaklarımı altıma çekiyorum ve profiline, güçlü çenesine ve düz burnuna bakıyorum. Derin düşüncelere dalmış görünüyor.

"Ne düşünüyorsun?"

Ağız yumuşuyor. "Düşünüyorum da," diyor, "Amerika'da senin son birkaç haftadır yaşadıklarına, her gün değişen bir başlangıç pazarlığına katlanacak bir kadın yoktur."

Dışlerim alt dudağıma batıyor. "Biz arkadaşız, değil mi?"

"Öyleyiz," diye onaylıyor, sesi düşüyor. "Ben de Fairfield'dan taşındıktan sonra neden irtibatı kopardığımızı merak ediyorum."

MADISON

Alma kafasını soyunma odasına uzattığında elimdeki yanığa merhem sürüyordum. Onun şef ceketi benimkinin aksine tertemizdi, birimiz vardiyasına başlarken diğërimiz onunkini bitiriyordu.

Gecenin içindeki gemiler gibiyiz bu gece. "Tahmin et ne oldu?" diye soruyor.

"Ne?" Yanındaki aynaya bakıyorum ve saçlarımı düzene benzeyen bir şekle sokmaya çalışıyorum. *Terbiyeli ol, lanet olası.*

"Aslında iki şeyim var." Soyunma odasının kapısını kapatıyor ve bana komplocu bir sırıtış fırlatıyor. "Birincisi, Jason'ın Enrique'ye bursa giriş sınavı için ossobuco pişirdiğini söylediğini duydum."

Dudaklarım titriyor. "Bu onun özel yemeklerinden biri."

"Evet, ama bu senin için içeriden bir bilgi. Şimdi sen de ossobuco pişirmelisin ama daha iyisini yapmalısın."

Sırıtiyorum. "Bu konuda onunla kafa kafaya gelmemem gerektiğini çok iyi biliyorum.

İkinci şey nedir?"

Yüzünde bir gülümseme beliriyor. "Şu anda yemek salonunda oturan ve önünde bir buket gülle sizi bekleyen biri olabilir."

"Ne?"

"Evet, takım elbise giyiyor ve çok *lezzetli* görünüyor. İkinizin hâlâ *sahte* bir ilişki içinde olduğunuza emin misiniz?"

"Eminim," diyorum, şef ceketimin düğmelerini ılık h ı z ı y l a çözerken. Neden ah neden Marco'nun yerinde duşumuz yok?

"Madem bu kadar eminsin, o zaman neden çiçeklerle birlikte burada?"

Ceketimi çıkarıp aynayı incelemeye devam ediyorum. "Yanında rimel yok, değil mi?"

"İşte." Alma bana ince siyah bir asa uzatıyor. "Onun için makyaj yapıyorsan sadece arkadaşsınız, öyle mi?"

"Bu benim için," diyorum kirpiklerimi uzatarak. "Böyle bir adamın yanında leş gibi görünerek yürüyemem."

Alma keyifle gülüyor. "Arkadaştan daha fazlası olmak istemiyor musun?"

"Sanırım hâlâ erkeklerden uzak duruyorum." Ona maskarayı uzatıyorum. "Teşekkürler, sen en iyisisin."

"Ve en şanslısı da sensin," diyor. "Jason vardiyasına başlamak için her an gelebilir; seni ve günah kadar seksi *arkadaşını* görebilmek için acele et."

Soyunma odasından çıkıp mutfığa doğru ilerlemeden önce ona geniş bir sırtış atıyorum. Marco ofisinde, geniş sırtı bana dönük, elim yemek alanının kapısında bir an tereddüt ediyorum.

Ona henüz burs listesinden bahsetmedim. O Jason'ı biliyor ama ben... şey. Ne kadar çok kişiye söylersem, alamazsam hayal kırıklığım o kadar büyük olabilir.

Ona haber vereyim mi?

Ama sonra telefonu çalar ve o an uçup gider.

Liam restoranda bekliyor, gri bir takım elbise giymiş, kravatsız ve tanıdık saat beş gölgesi var. Geldiğimde beni görmüyor, kaşlarını çatmış telefonuna bakıyor. Önündeki masanın üzerinde bir buket kırmızı gül duruyor.

Garsonların meraklı bakışlarını görmezden geliyorum ve ayakkabısını tekmeliyorum. "Benim iş yerimdesin."

Liam başını kaldırıyor ve yüzüne yayılan gülümseme tamamen uygunsuz. Bunun oyunun bir parçası olduğunu biliyorum ama bedenim bilmiyor ve aniden yanımda uyurkenki sıcaklığını hatırlıyor.

"Uzak duramadım," diyor. "Bunlar senin için."

Güllerin ağırlığını kabul ediyorum, her biri uzun saplı, yaprakları kıvrımlı ve alaca. "Bana çiçek mi aldın?"

Liam'ın gülümsemesi ayağa kalkarken alaycı bir hal alıyor.

"Çiçeğim için bir çiçek." Gözlerimi deviriyorum. "Çok tatlısın, şekerim."

"Şekerli çörek?" Uzun parmakları çenemin altında duruyor ve başımı geriye doğru eğerek yüzünü yüzüme yaklaştırıyor. Beni yumuşak bir normallikle öpüyor,

Sanki beni hep böyle karşılıyormuş gibi. Sıcak dudakları dudaklarıma değiyor ve düşünmeyi zorlaştırıyor.

"Merhaba."

"Merhaba," diye nefes veriyorum. "Hadi gidelim buradan."

Başımı sallıyorum, çünkü kelimeler hala denemek için çok gergin görünüyor. Elim tutuyor ve aylardır çalıştığım restoranın tanıdık ortamından çıkışa doğru çekiliyorum. Hiçbir şey görmüyorum.

Ön kapıda Jason'ın yanından geçiyoruz. Yanımızdan geçişimizi izlerken ağzı çirkin bir şekilde düz bir çizgi halinde.

Liam ona başını sallıyor ama ben sallamıyorum çünkü Liam'ın bana dokunuşundaki rahatlık beni hâlâ etkiliyor. Beni öpüşündeki rahatlık.

"Bütün bunlar da ne?" Kaldırımında güvende ve sağlam olduğumuzda soruyorum.

Sırıtarak elimi bırakıyor. "Benimle başka bir etkinliğe gelmeni isteyerek çıtayı yükselttim. Sana borcumu ödemem gerektiğini düşündüm."

Yutkunuyorum. "Eminim öyledir."

"Sanırım bu sahte erkek arkadaş olayı tam bana göre," diyor. "Daha önce hiç bir kadına çiçek almamış ve bundan bu kadar keyif almamıştım."

Hepsi oyunun bir parçası olan güzel ama aldatıcı güllere göz kırpyorum. "Muhteşemler."

"Gülüm için bir gül," diyor ve sonra bu ifadeye tekrar gülüyor. "Eski sevgilin vurulmuş gibiydi."

Ağzı ağızma değdiğinde yükselen aptalca umutları bastırıyorum, çünkü elbette Jason'ın etrafta olduğunu biliyordu. "Bu küçük şovmenlik gösterisi için teşekkür ederim."

"Rica ederim," diyor. "Şimdi, hadi gelin. Gitmemiz gereken yerler var."

"Öyle mi?" Çantamı omzuma atıp çiçekleri diğer koluma geçiriyorum. "Cole'un etkinliğinin yarına kadar olmadığını sanıyordum."

"Değil ama elbise alışverişine gideriz diye düşündüm."

Kaşlarım saç çizgime kadar yükselmiş olmalı çünkü Liam gerçekten de uzanıp elini ensesinde gezdiriyor. Sanki on bir yaşındayken hamster kafesimin kapısını açık bırakanın kendisi olduğunu itiraf etmiş gibi görünüyor.

"Elbise alışverişi mi?"

"Evet."

"*Pretty Woman*'daki karakterler gibi mi?"

Sırıttıyor. "Özünde, sanırım." "Vay canına."

"Ama seni bir fahişe olarak görmediğimi bilmeni isterim."

"Övgü, pohpohlama, bu çok fazla." Onu hafifçe itiyorum ve bu kısa temas bile içime bir ürperti gönderiyor. *Kendine gel, Webb*. "Giyecek elbisem yok mu sanıyorsun?"

Gözleri daralıyor, sanki bir sonraki sözlerini dikkatle planlıyormuş gibi. Albert Walker'ın yanında da aynı ifadeyi takındığını görmüştüm. "Eminim pek çok güzel seçeneğiniz vardır," diyor. "Ama bana yardım etmeseydiniz bu etkinliğe katılmayacağınıza göre, gerekli ekipman konusunda yardımcı olmamın adil olacağını düşünüyorum."

"Gerekli ekipman mı? Tanrım, Liam, bir kızı nasıl pohpohlayacağını gerçekten iyi biliyorsun."

"Bu benim birçok yeteneğimden biri."

"Tanıdığım en mütevazı insan olabilirsin."

"Teşekkür ederim," diyor. "Başarı her şekilde gelir."

Ona başımı sallıyorum ve yanından geçip Seattle'ın merkezindeki caddede sıralanan mağazalara bakıyorum.

Aslında *haksız da* sayılmaz. Kokteyl elbiselerim tam olarak bir tane ve onu Albert'la önceki akşam yemeğimizde giymiştim.

"Bakalım doğru anlamış mıyım?" diyorum. "Gerçekten benimle elbise alışverişine gelmek istiyor musun?"

Solumdaki adamdan bir iç çekme sesi geliyor ve ona baktığımda Liam'ın telefonunda bir e-postaya yanıt verdiğini görüyorum.

Kaşlarımı çattım. "Bunu bütün kızlarla mı yapıyorsun?"

"Hayır," diyor, her ne yapıyorsa bitirmek için duraklıyor. Telefonu kapatır kapatmaz, onun alametifarikası olduğunu bildiğim o büyüleyici gülümsemesini takınıyor. "Aslında buraya kredi kartını çekmeye geldim."

"Hayatın tüm sorunlarına çözümün bu mu?"

"Olabilir," diyor. "Şimdi, nereye gitmek istiyorsan oraya gidelim."

"Sanırım burası en fazla bir mağaza?"

"Bu tercih edilirdi," diyor.

Belki de birkaç yıl önceki ben olsaydım buna karşı çıkardım. Hatta gücenirdim. Ya da belki de kendimi pervasızca bu işin içine atardım.

Ama şimdi, günlük işim modadan, elbiselerden ve yumuşaklıktan olabildiğince uzak olduğu için...

"Tam yerini biliyorum," diyorum.

"Mükemmel." Liam'ın gözleri dudaklarıma, sonra da daha aşağıya, hâlâ çiçeklerimi kavrayan elime kayıyor. Kaşlarını çatıyor. "Kendine ne yaptın böyle?"

"Ne demek istiyorsun?"

Elimi avucunun içine alıyor ve avucumun kenarındaki parlak kırmızı yanığı incelemek için ters çeviriyor. Hâlâ sızlıyor.

"Ne yaptın sen?"

"Sıcak tava."

"Başka bir şekilde ifade edeyim, sıcak tava sana ne yaptı?"

"Bana saldırdı," diyorum. "Kötücül küçük şey, ama endişelenme. Elimden gelenin en iyisini yaptım."

Dudakları seğiriyor. "Mesleğiniz tehlikeli."

"Her mesleğin tehlikeleri vardır. Benimkinin yanıklarla sınırlı olması hoşuma gidiyor, finansal bir çöküşle değil."

Şimdi Liam'ın gülümsemesi tam gelişmiş durumda. Parmakları yanığın etrafında, sanki onu sıkıştırıp kapatabilecekmiş gibi duruyor. "Mesleki tehlike," diyor. "Bunun üzerine bir şey koymak gerekiyor mu?"

"Çoktan yaptım." Vücudum elimi geri çekmekle parmaklarımı onunkine dolamak arasında gidip geliyor. Bu parlak yanık sahip olduğum tek leke değil, parmaklarım benzer kazalardan kalma yara izleriyle dolu.

Onlar bir şefin elleri ve benim aletlerim, ama asla *zarif* olarak adlandırılmazlar.

Parmakları onun yerine serçe parmağıma kayıyor. "Bunu kırdığın zamanı hatırlıyor musun?"

"Bu konuyu açacak kadar cesur olduğuna inanamıyorum." Sırıttıyor. "Bu tartışmayı yapmak için asla çok yaşlı değiliz."

"Sana benim rotama tırmanmamız gerektiğini söylemiştim," diyorum ama dokuz yaşındaki halimi taklit ederken bile sesim yumuşak.

"Ben de sana," diye yineledi Liam, "benim yolumu aynen izlemen gerektiğini söylemiştim."

İkimiz de çarpık serçe parmağıma bakıyoruz. Güneş ışığındaki günlerin, sisli yağmurların ve çamurlu ayakkabıların anıları, tek yaptığımızın keşfetmek olduğu zamanlar.

Parmaklarımı bırakmadan önce sıkıyor. "Aklında bir dükkan var mı?"

Ivy & Oak'a varıyoruz, dev yaldızlı kapılar bizim için otomatik olarak açılıyor. Burası annemin her zaman uğradığı bir mağaza.

Seattle ve mağazanın tanıdık kokusu beni gülümsetiyor.

Ve arasında ve Blazerler ve Hırkalar, onlar
Ayrıca yapmak Katil gece kıyafetleri.

Bizi soyunma odalarına kadar eşlik eden neşeli, orta yaşlı bir kadın karşıladı, pelüş oturma yerleri olan güzel aydınlatılmış bir alan.

Liam'a "Buyurun oturun efendim" dedi. "Şimdi," diyor bana, "ne arıyorsun?"

Ben bir kokteyl elbisesinin tarifini sıralarken o başını sallıyor.

"Anlıyorum, anlıyorum." "Ona uygun bir şey," diyorum, yeni bulduğum arkadaşına başımı sallayarak ve

bazen-sahte-nişanlısı. Söz konusu adam bizi dinlemiyor, telefonuyla uğraşırken kaşları çatılmış. Devasa gül buketi yanındaki koltuğun üzerinde duruyor.

"Ah," diyor kadın. "Anlıyorum. Size hemen bir dizi seçenek getireceğim."

"Teşekkür ederim." Ve kendimi gül rengi bir soyunma odasında boy aynasının önünde, ellerim hala günün erken saatlerinde pişirdiğim ratatouille'in hafif kokusu içinde, yaklaşık üç yüz dolarlık özel dikim mor bir elbise giyerken buluyorum.

Bazen hayatta omuz silkmeniz ve akışına bırakmanız gerekir.

Her yöne dönüyorum ve etek bacaklarımın etrafında sallanıyor. Hareket o kadar alışılmadık ve o kadar hoş ki, iyi bir önlem için birkaç kez daha yapıyorum.

"Orada her şey yolunda mı?" Hanımefendinin sesi. Soyunma odama getirdiği rafa bakıyorum, sekiz elbise düzgünce asılmış. "Evet, her şey yolunda!"

Perdeyi biraz geriye çekip Liam'ı pelüş kanepede tek başına, hâlâ telefonuyla görene kadar yaklaşık bir dakika geçiyor. Birisi yanındaki masaya bir kadeh şampanya koymuştu.

"Nerede olursanız olun alkol öylece ortaya çıkar mı?" Ben soruyorum.

Sırıtmadan önce önce bana, sonra da bardağa bakıyor. "Evet. Bu benim en iyi özelliklerimden biri. Elbise nasıl?"

Perdeyi geriye itiyorum ve dönüyorum, mor paneller bacaklarımın etrafından akıyor.

"Muhteşem," diyor Liam. "İşte bu."

Kıkırdıyorum. "Bu denediğim ilk şey!"

"Ee? İçinde harika görünüyorsun." Uzanıp ellerini başının arkasına koyuyor, uzun bacaklarından birini diğerinin üzerine atıyor. "Rengi saçına çok yakışmış."

"Sen moda uzmanı mısın?" Aynada kendime bakıyorum, her yöne dönüyorum. Tatlı yakalı, iyi görünüyor.

"Ben her konuda uzmanım," diyor. "Eskiden senin konusunda uzmandım." Kalbim kaburgalarımın altından fırlıyor. "Ben de senin konusunda uzmandım.

Pop-Tart'larını hâlâ çikolatalı ve kızarmış mı seviyorsun?"

"Artık hiç sevmiyorum."

"Gördün mü?" Yüzümde sahte bir üzüntüyle ona başımı sallıyorum.

"Artık bir uzman değilim."

Gülümsemesi genişler. "Sanki beni hiç tanıımıyormuşsun gibi." "Yardım edin," diye sesleniyorum. "Bir yabancıyla birlikteyim!"

Gülerek başıyla soyunma odasını işaret ediyor. "Devam et, seni deli."

Bir sonraki elbise kesinlikle olmaz, üçüncüsü de öyle. Bunları ona göstermek için dışarı bile çıkmıyorum, çünkü ipeksi kumaş *hiçbir* kumaşın yapışmaması gereken yerlere yapışıyor ve bana fazladan bir çift kalça veriyor.

"Benden bir şey mi saklıyorsun?" Liam perdenin arkasından sorar.

"Ne denediğimi görmek *ister misin?*" Perdenin kumaşını karıştırıp yüzümü gösterecek şekilde geri çekiyorum.

Ama olan bu değil. Onun yerine bakışları doğrudan arkamdaki aynaya yöneliyor, vücudum külot ve sütyenden başka bir şeyle sergilenmiyor.

Sessizliğin hararetli ritmi.

"Bu kıyafet," diye mırıldanıyor. "Bu benim favorim."

Kaburgalarımın arasındaki vuruş bir izdihama dönüşüyor ve vücudunun benimkine karşı olan anısı bir sel gibi geri geliyor. Sırtıma bastırıldığı sertliği.

Nefes alamıyorum.

Ta ki geniş, zahmetsiz ve büyüleyici, *beni ciddiye almayın* diyen gülümsemesi patlayana kadar. "Partiye bu kılıkta gelseydin Albert Walker anlaşılmayı anında imzalardı."

Gözlerimi devirip gülümseyerek onu itiyorum ve perde kapanıyor. Bir şaka.

Biz *sadece* arkadaşız.

Aynada gri pamuklu külotuma ve çıplak renkli sütyenime bakarken tanıdık ve güçlü görüyorum. Vücudumu seviyorum. Ama Liam Carter'ı duraksatacak türden olmadığına adım gibi eminim.

Yutkunarak görevime devam ediyorum. Giyin, çıkar. *Tekrarla.*

Son elbisenin içine girdiğimde, bunun bir tutucu olduğunu hemen anladım. Kumaşı kalın, esnek bir kırmızı renkte ve sanatsal drapelerle bedenime yapışıyor. Omuzdan açık ve düz yakası yapısıyla birleşince belimi küçük gösteriyor.

Oh, ve yarıktan bahsetmiş miydim? Yırtmacı var.

Uyluk ortasına kadar uzanıyor, ancak elbisenin kıvrımları ile rüküşlüğe kaymadan zarif bir etki yaratıyor.

Hiç bu kadar iyi göründüğümü hatırlamıyorum.

"Maddie?" Liam'ın sesi bana ulaşıyor. "Her şeyin içinde iyi görüneceğini biliyorsun."

"Gitmek istediğin için böyle söylüyorsun."

"Gitmek mi?" Homurdanıyor. "Şampanyam, telefonum ve yanımda iç çamaşırlarıyla güzel bir kadın var. Olduğum yerde gayet iyiyim."

"Senin bir tür adi herif olduğundan bahsetmiş miydim?"

"Sanırım birden fazla kez," diye yanıtlıyor. "Yenilikçiliğini henüz kaybetmedi."

Aynada kendime bakarken, perçemlerimi ayırdım, böylece daha yandan sarkan bir görünüm oluşturdular. Kendimi bir çift topuklu ayakkabının içinde hayal ediyorum.

"Sanırım elbiseyi buldum."

"Zaten var," diye yanıtlıyor. "Mor olan."

Perdeyi geri çekiyorum ve bölmenin kenarına yaslanıp kesik bacağımı dışarı itiyorum. "Yine mi geldin?"

Liam iki kez bakıyor. Bakışları beni tepeden tırnağa tarıyor ve bakışlarındaki sıcaklık içimi ürpertiyor.

İstenmek çok iyi hissettiriyor.

"Maddie..." diyor, telefonunu bırakarak.

"Güzel, değil mi?" Yastıklı halının üzerinde yalınayak yürüyorum, ona tam üç altmışlık bir görüntü vermek için dönüyorum. Kanım adrenaline çarpıyor.

"Muhteşem," diye mırıldanıyor.

Aynadan onu izliyorum, arkamda oturuyor. "Buraya gel," diyorum. "Sana uyup uymadığımı görmek istiyorum."

Kaşlarını kaldırıyor ama dediğimi yapıyor. Yanımda uzun boylu, takım elbise ceketinin düğmesi açık. Teninde hafif bir bronzluk var.

Aynada kendimizi seyrederken kolunu belime doluyor, benim kırmızı elbisem ve onun özel dikim takım elbisesi.

"Bana uyuyorsun," diyor. "Her zaman öyleydin."

Aynada ona bakarken ve onun da bana baktığını görürken yutkunması gereken kişi benim.

"Doğru elbiseyi bulmak sadece on elbise sürdü," diyorum.

"Yirmi yıl sürse bile buna değerdı." Liam beni alnımdan öpüyor, bırakmadan önce eliyle belimi sıkıyor. Ancak söylediğı sözler yerine gelmedi.

Kasaya giderken yanımda kalıyorlar, Liam itirazıma *hayır* diyerek mor elbiseyi kasiyere veriyor ve kartını uzatıyor.

Bana çarpık bir gülümseme verdiğinde ve bu hafta sonu mutfağını kullanmamı söylediğinde benimle kalıyorlar.

Ve o gece uyumaya çalıştığımda, ertesi akşamki büyük olayla birlikte, gözlerindeki bakış tekrar tekrar oynuyor.

Bana uyuyorsun. Her zaman uydun.

LIAM

Kırmızı elbise beni şaşırttı.

Materyalist olduğumu biliyorum ama seksi bir elbise giymiş bir kadın gibisi yoktur ve seksi olduğunu *bilen* seksi bir elbise giymiş bir kadın gibisi de *yoktur*.

Maddie de kırmızı elbisesi vücuduna yapıştığında böyle görünüyordu. Dar belini, narin omuzlarını ve bacaklarındaki gücü vurguluyordu.

Başımı araba koltuğuna yaslıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Yaptığı her şaka ve alaycı gülümsemesiyle bu istek her geçen gün daha da güçleniyor.

Dün ona iltifat ettiğimde, o soyunma odasında sadece iç çamaşırlarıyla dururken...

Yüzü bembeyaz kesilmişti, sanki onu derinden sarsmıştım.

Sanki yaptığım şakanın iması ona yabancıymış gibi. O zaman şaka yapmaktan başka ne yapabilirdim ki?

Arabamın kapısı açılıyor ve gözlerimi kırıştıtararak açtıgımda gerçek Maddie'nin orada durduğunu görüyorum.

Ve zihnimin kusurları olduğunu bir kez daha hatırladım, çünkü o şahsen anılarımdakinden on kat daha güzel.

"Merhaba," diyor gülümseyerek. "İşteyken uyuyor muydun?"

"Neredeyse." Yüzüne yaptığı büyü her neyse onu ışıldar hale getirmiş, gözümü kaçırmam gereken ama kaçıramadığım bir lamba gibi. Gözleri daha derin, bir şekilde daha karanlık. Uzun, koyu kirpikleri göz kırptığında bir kelebeğin kanatları gibi açılıyor.

Ve dudaklarındaki kırmızı, onları her zamankinden daha sikilebilir gösteriyor.

Birlikte büyüdüğüm komşu kızından milyonlarca kilometre uzakta görünüyor ama yine de o kadar tanıdık ki içimde bir şeylerin özlemle sızlamasına neden oluyor.

"İyi misin, Carter?"

"Hiç bu kadar iyi olmamıştım" diyorum ve gerçekten de öyle.

Seattle'ın hafif trafiğinde Skye Hotel'e varmamız hiç zaman almadı. Maddie kolunu benimkinin altından geçiriyor ve topuklarının üzerinde hafifçe sallanıyor.

"Üzgünüm," diye mırıldanıyor. "Bu şeylerin içinde yürümeye alışık değilim." "Düşersen seni tutarım," diye söz veriyorum.

Bakışları oteli izliyor. "Burası oldukça yeni, değil mi? Buraya daha önce hiç gelmemiştim. Lobide bir kitapçı yok mu?"

"Evet. Sadece iki yıl önce açıldı." Homurdanıyorum. "Cole oraya karısının adını verdi."

"Vay canına," diye nefes alıyor Maddie.

Romantik buluyor mu? Gösterişli mi? Bilemiyorum. "Neredeyse unuttuyorduk," diyorum elimi ceketimin cebine sokarak. "Yüzüğünü takmalısın."

Maddie onu görünce gülümsüyor, sanki uzun zamandır kayıp olan bir arkadaşıyla yeniden bir araya gelmiş gibi. "İşte buradasın, küçük adam. Seni özlemişim."

"Duyarlı olduğundan şüpheliyim."

Sol elini sağ eliyle kapatır. "O seni duyabiliyorken olmaz!" "Bir de yüzüğün fazla olduğunu düşünüyordun," diye takılıyorum, gözlerim dudaklarının hatlarını çiziyor. Hiç bu kadar dolgun görünmemişlerdi. "Bana karşı büyüyor."

Ve ben de sana karşı büyüyorum, diye düşünüyorum, zihnim onun bedeninin kollarımdaki yumuşak hissini hatırlıyor. Gün boyunca tuhaf anlarda aklıma gelmişti ama hiç şimdiki kadar rahatsız edici olmamıştı.

"Bunu yapmaya hazır mısınız?" diye fısıldıyor kaşlarını sallayarak. "Gösteri zamanı."

"Bacağını kır," diyorum kolumu beline dolayarak. "Ama topukluları düşünürsek, yapma."

Otel lobisine girdiğimiz anda erkeklerin bize doğru baktığını fark ediyorum. Belki de bu sadece erkeksi bir şey ya da sadece *bana* ait bir şey, ama sanki savaş bölgesine giden radarlı bir denizaltıymışım gibi onları fark ediyorum.

Onları suçlayamam. Maddie'nin üzerindeki kırmızı elbise ve siyah saçlarının dökülüşü gözleri üzerine çekecek türden.

Kolum beline dolanıyor. Bana bakıp gülümsüyor, ben de ona gülümsüyorum. *Endişelenmene gerek yok*, diye düşünüyorum. *Sadece zihnimde yirmi erkekle daha savaşıyorum*.

Birkaç sıyrık ve çürükten başka bir şey olmadan dövüşten galip çıktığımı bilmek sizi mutlu edebilir.

Daha önce bir randevu hakkında hiç böyle hissetmemiştim. Biz de arkadaş olduğumuz için mi? Yıllar önce kedisi öldüğünde hıçkıra hıçkıra ağlarken onu kollarımda tuttuğum için mi?

Yoksa onu öptüğümde kanım kaynadığı için mi?

Maddie asansörde yanıma kaydı. En üst kat için düğmeye basıyorum.

"Liam?"

"Evet?" Üzerime hafif bir parfüm kokusu siniyor. Baharatlı bir şey, biraz da çiçek kokusu.

"Bir şey fark ettim. Cole Porter burada olacak, değil mi?"

Bu onun söyleyeceğini düşündüğüm son şeydi. "Evet, sanırım öyle. Ne de olsa *bu* onun partisi."

"Onunla konuştuğumu biliyorsun, benim bir yemek şirketi olduğumu biliyor."

Endişesini hemen anlıyorum. "Walker'a sen yemek servisi yaparken tanıştığımızı söyledik."

"Doğru, ama gelecekte Cole'un etkinliklerinde çalışabilirim. Marco'nun en büyük müşterilerinden biri o."

Nişanlım olarak tanıtılmam da garip olurdu - yakında eski nişanlım olacağından bahsetmiyorum bile.

"Ben hallederim," diyorum ona ve tam zamanında, çünkü asansörlerin kapıları kayarak açılıyor. "Bunların hiçbirisi sana kötü yansımayacak, söz veriyorum."

Cole Porter'ın birçok otel barında bulundum ama hiçbirisi Skye'ın en üst katındaki kadar etkileyici değildi.

Dekor, eski İngiliz çalışmalarını, karanlık akademiyi, Chesterfield kanepeleri ve puroları akla getiriyor. İçkinin bol, kitapların az olduğu bir speakeasy ve kütüphane karışımı.

"Tanrım," diye mırıldanıyor Maddie. "Şuraya baksana."

Belki de kolumun belinden düşmesine izin vermeliyim, ama onu bırakacak gücü kendimde bulamıyorum. Ayrıca, o kötü görünümlü topuklarının üzerinde yuvarlanırsa yanında olmalıyım.

"Harika, değil mi?"

"Albert Walker'ın kulübesinin şehir versiyonu gibi."

Kıkırdayarak bizi bara doğru yönlendiriyorum. Arkamızda bir yerde bir saksafoncu solo çalıyor.

Kendim için bir Old-Fashioned, hanımefendi için de bir şampanya sipariş ettim.

Maddie bana bir adım daha yaklaşıyor, sanki destek için bana yaslanıyormuş gibi. "Tahmin et ne oldu?" diye fısıldıyor.

"Ne?" Boğazımdan aşığı inen içki midemdeki arzu çukuruna hiçbir şey yapmıyor. Aksine, alevleri körüklüyor.

"Bir kadın az önce bana hançer gibi baktı, gecenin ilki." Gülümsemesi geniş, alaycı, en sevdiğim gülümseme. "Fetihlerinden biri daha mı?"

"Onu görmedim, bu yüzden sana söyleyemem," diye mırıldandım, bir kaşımı kaldırarak. "Ve bilginiz olsun, sanırım 'fetih' artık aşağılayıcı bir terim olarak kabul ediliyor."

"Fetihlere göre değişir sanırım," diyor Maddie. "Eminim bazıları bundan hoşlanacaktır."

Yapmamalıyım.

Ama yine de söylüyorum.

"Peki burada fethetmek istediğın biri var mı?"

"Sanırım ben fatih olmayı tercih ederim." Benden uzaklaşıp kalabalığa bakıyor, sanki olasılıkları tarıyormuş gibi. Onun yanındaki bara yaslanıyorum, ikimiz yan yana ve aramızda sadece birkaç santim var.

"Siyah takım elbiseli adam, saat iki yönünde," diyorum. "Seni çoktan kontrol etti."

"Hmmm. Erkeklerle işim tamamen bitmiş olabilir."

"Öyle mi?" İçkimden bir yudum daha alarak hayal kırıklığımanın alevini söndürüyorum. "Tüm erkekler adına, bunun bir trajedi olacağını söylememe izin verin."

Duyulabilir bir nefes veriyor. "Bir trajedi mi dediniz?"

"Ulusal bir yas günü ilan etmemiz gerekirdi," diyorum. "Bir daha asla siyahtan başka bir şey giymezdin."

Kolu benimkini sıyrıyor. "Yazık, çünkü gri sana çok yakışıyor."

"Kırmızılar içinde görüldüğün kadar iyi değilsin." Onunla flört etmeyi bırakamıyorum. Hafif kelimelerin altında ne kadar ciddi olduğumu duyabiliyor mu? "Poker masasında Bond'un dikkatini dağıtman gerekiyormuş gibi görünüyorsun."

Ağız bir gülümsemeye dönüşüyor. Çünkü Maddie'nin olayı bu. Bana meydan okumadığı zamanlarda, bana gülümsüyor ve bu sadece

İki. "Bu senaryoda Bond sen misin?"

"Bilmiyorum," diyorum kaşlarımı kaldırarak. "Sanırım bu, dikkatimi dağıtmak isteyip istemediğinize bağlı."

Dudaklarında alaycı bir gülümseme beliriyor. "Ne yazık ki burada hiç poker masası yok o zaman."

"Eminim bunu ayarlayabilirim." Bakışlarım onun kiraz kırmızısı dudaklarına kayıyor. "Bu bekârlık yemininin arkasındaki sebep ne o zaman? Sakın bana Jason yüzünden olduğunu söyleme."

"Olabilir," diye itiraf ediyor.

Bir elimi göğsüme koydum. "Hepimizin adını kötüye çıkarmasına izin veremezsin." "Hayır," diye alay ediyor, "bunu tek başına yapmakta yeterince iyisin.

kendin."

"Yaralı diyorum. *Yaralı*."

Maddie elini göğsümün üzerine koyuyor, parmakları sıcacık. Nişan yüzüğünün kayışını tenimde hissedebiliyorum. "Endişelenme," diyor. "Hâlâ umut var."

Kendimi affettirmem için bir umut mu?

Ya da erkeklere karşı ettiği yemini bozmasını mı umuyorsunuz?

Ama sonra elini geri çekiyor. "Doğrusu, ilişkilere ara verdim," diyor.

"Onlar çok fazla iş."

"Nihayet, hemfikir olabileceğim bir

şey." "En son ilişkiniz ne zamandı?"

"Bir ilişkiyi tam olarak ne oluşturur?" "Liam!"

Rahatsız olmadan sırtıyorum. "Muhtemelen dört ya da beş yıl önce. İki yıl sürdü."

"Mesele de bu," diyor Maddie. "Çalışıyorsun, çalışıyorsun, çalışıyorsun, çaba sarf ediyorsun ama sonra ilişki yine de dağılıyor."

"Mhm," diyorum içkimden bir yudum alarak. "Jason'la ayrılmanızın sebebi neydi?"

Başını sallıyor, bakışları benden birbirine karışan konuklara kayıyor. Sebep her neyse, bu gece de bana söylemeyecek. Beklenmedik bir kıskançlık patlaması içimi yakıyor.

Onun üzerindeki etkisi

nedir? Onu geri istiyor mu?

"Oh, bakın. Albert burada!"

Onu barın diğer tarafında Cole'la konuşurken görüyorum; kalın, gri bıyığıyla deri koltukta otururken dekorun bir parçası olabilirmiş gibi görünüyor.

Görünüşe göre Maddie de aynı şeyi düşünüyor, çünkü kulağıma ulaşmak için parmak uçlarında duruyor. "Savaş ilanı imzalıyor ya da Oval Ofis'te oturuyor gibi görünüyor."

Ağzım bir gülümsemeye dönüşüyor. "Öyle."

Ve adamın yüksek elçiliğine, yatırımcılara olan güvensizliğine, uzun süren kedi-fare oyununa karşı ilk hayal kırıklığıma rağmen...

Şimdi ona duyduğum saygı ve minnettarlık beni utandırıyor, çünkü o olmasaydı Maddie beni güldürmek için burada olmayacaktı. Başının tepesine bir öpücük daha konduruyorum, saçları dudaklarımın altında ipeksi bir yumuşaklık kazanıyor. "Beş dakika içinde bize katılacak mısınız?"

"Bir planın var mı?"

"Var."

Gülümseyerek kolumu sıkıyor. "Beş dakika içinde sana katılacağım."

Albert ve Cole ben ilerlerken başlarını sallayarak bana bakıyorlar. "Seni tekrar görmek güzel," diyor Albert.

"Aynı şekilde. Geçen hafta sonu için teşekkür ederim; uzun zamandır bu kadar eğlenmemiştim."

"Nişancılığına bakılırsa, biraz daha pratik yapman gerek."

Kıkırdıyorum, bardağımı kaldırıyorum. "Bu konuda haklısın."

Albert Cole'a "İşe aldığınız adam iyi biri," der. "Başlangıçta şüphelerim olduğunu itiraf etmeliyim, New York'lu bir bankacı gibi kaypak biri."

Cole Porter bana bir kaşını kaldırdı, sanırım kendisi de oldukça şık görünüyor. Ama Albert ile yıllardır çalışıyor, inşaat projeleri için Walker'dan özel olarak çelik tedarik ediyor.

"Biz de aynı korkuyu yaşıyorduk," diyor Cole. "Bu yüzden adamı işe aldık ve onu teste tabi tuttuk."

Kadehimi kaldırıyorum. "Peki ben geçtim mi?"

"Cole beni temin ediyor, ama aslında Albert konuşuyor. için.

Albert kanepede arkasına yaslanıp ikimize de bakıyor. "Söylemeliyim ki, sanırım

Size bir şans vermeye karar verdim."

Dudağım bükülüyor ama Cole'un cevap vermesine izin veriyorum. Çünkü yatırımların başında ben olsam da, idare ettiğim para Cole'un.

en azından.

"Bunu duyduğuma sevindim Albert."

"Doğruyu söylemek gerekirse, zamanı geldi. Büyümek için dışarıdan sermayeye ihtiyacımız var ve siz bize bunu sağlayacaksınız."

"Öyle yapacağız," diyorum. "Ayrıntıları belirlemek üzere önümüzdeki hafta içinde ofisinizle görüşmekten memnuniyet duyarım."

"Köpekbalığı gibi, değil mi?" Albert Cole'a yorum yapıyor. "Öldürmek için içeri giriyor."

Ama sırtıyor ve elimi uzattığında tokalaşıyoruz. "Sevgili nişanlın nerede?" diye soruyor. "Karımdan iletmem gereken bir mesaj var."

"Oh, buralarda bir yerde." Omzumun üzerinden bakıyormuş gibi yapıyorum. "Maddie her zaman arkadaş edindir."

Cole bana kaşlarını kaldırıyor ama ben ona havalı bir bakış atıyorum. Umarım doğru bir şekilde *kendi işine bak* olarak yorumlar.

"Size söylemek zorundayım," diyor Albert, "bu yatırımın tabutuna son damlayı koyan kişi Rita'ydı."

"Bunu ölüme benzetmeyelim, olur mu?"

İyi huylu bir şekilde gülüyor. "Bana, böyle bir kadın seni seviyorsa, Wall Street'te çalışmış olsan bile çok kötü bir adam olamayacağını söyledi."

Mideme alışılmadık bir sancı vuruyor, ağzımda yıllardır hissetmediğim bir asit tadı.

Suçluluk duygusu.

"Çok nazik biri," diyorum.

Maddie tam zamanında sol tarafımda beliriyor.

Gülümsemesi hepimizi sıcak bir dalga gibi sarıyor.

"İşte buradasın, sevgilim," diyor Albert. "Biz de tam senden bahsediyorduk."

Bana bakıyor, gözlerinde yumuşak bir soru var. "Hepsi iyi şeyler," diye onu rahatlatıyorum, elim kaynağını bulan bir mıknatıs gibi sırtının alt kısmına kayıyor.

Albert ona, "Görünüşe göre adaminiz başarılı olmuş," diyor.

"Öyle mi? Bu harika!"

"Sonunda beni yıprattı. Sana söylemek istedim, Rita dün senin geyik eti tarifini denedi."

"Öyle mi yaptı?" Maddie benden Albert'a doğru kayıyor ve onun yanına oturuyor. "Nasıl geçti?"

Av etinin en iyi nasıl pişirileceğine dair aile içi bir tartışmaya dalmışken Cole beni bir kenara çekti.

"Liam," diyor ve sesindeki ton kabaca beş farklı argümanı ima ediyor.

"Biliyorum, biliyorum," diyorum ona. Gözlerim hâlâ Maddie'de, yemek yapmaktan bahsederken yüzü hareketleniyor.

"Ethan'a bundan bahsetmedin."

"Söyleyeceğim."

Cole iç geçirir. "Kişisel meseleleriniz sizi ilgilendirir elbette. Ama lanetleneyeceğim... tanıdık geliyor."

"Onunla daha önce konuşmuştun."

"Öyle mi?" Bir duraklama daha. "Evet, öyle. Kahretsin."

Albert kısa bir süre sonra ayrılıyor ve bana son detaylar için birkaç gün içinde arayacağını söylüyor. Maddie yanıma dönüyor ve Cole'a gülümsüyor. Yüzünde uzun zamandır görmediğim bir şey var, utangaçlık.

"Madison," diyor Cole, elini uzatarak. "Bu senin adın, değil mi?"

Bu

mu "Öyle, efendim."

?" "Madison'ın mükemmel somon pufları" diyor. "Nasıl oldu da

"Bu adamla nişanlı mısın?"

Maddie'nin yanakları kızarıyor ama gözleri alaycı. "Bu soruyu kendime her gün soruyorum."

Cole gülerek omzuma bir tokat attı. "Umarım bu senin mükemmel somon pufu yapma becerilerine engel olmaz."

"Oh, sizi temin ederim ki olmayacak."

Cole bana öyle bir bakıyor *ki*, üzerinde "*Sonra konuşuruz*" yazıyor. "Seninle tekrar tanışmak güzeldi," diyor Maddie'ye ve ikimizi kalabalık barda yalnız bırakıyor.

Işıltılı bir gülümsemeye bana bakıyor. "Albert kabul etti mi?" "Etti."

"Tebrikler Liam." Kollarını bana doluyor, vücudunun sıcaklığı bedenime sımsıkı yapışıyor. Benden önce bırakıyor ama fazla uzaklaşmasına izin vermiyorum. Kolum tekrar beline dolanıyor.

"Hiç de azımsanmayacak bir kısmı senin sayende oldu," diyorum. "İtiraf etmek bana ne kadar acı verse de."

"Zaferi paylaşıyorsun, öyle mi?"

"Benim doğamda yok. Şimdi, *teknik olarak* geceyi bitirmiş olabiliriz ama bu bir kutlama gerektiriyor."

Maddie'nin gözleri dans ediyor, gözlerindeki ışıltı içimdeki o tanıdık eski duyguyu ortaya çıkarıyor. Çocukken onu etkilemek ve güldürmek isterdim, şimdi de aynı şeyi istiyorum.

Bazı şeyler ebedidir.

LIAM

Şampanyasız kutlama olmaz ve aramızdaki şarap soğutucusundaki şişe de ellerinde bulunanların en iyisi.

"Daha önce hiç Dom içmemiştim," diyor Maddie bardağını döndürerek. Bacak bacak üstüne atmış ve yırtmacı yukarı kalkmış, pürüzsüz teni sergileniyor.

"Bu senin için bir araştırma mı?" "Tattığım her şey araştırmadır." Elimde değil.

"Her şey mi?"

Ağzı buruşuyor ama cevap vermiyor, şampanyasından bir yudum daha alıyor. "Bunu içmek çok kolay."

Kendi bardağım çoktan boşaldı ama bitirmemiz gereken koca bir şişe var. "Sanırım mesele de bu."

Bana bakıyor, gözlerinin eşsiz grisi sis kadar berrak. "Yani ikimiz de ilişki insanı değiliz."

Hiç aklıma gelmemişti ama sırtarak başımı salladım. "Öyle görünüyor. Başka bir ortak noktamız daha var Maddie."

"Bu gece buradaki tüm çiftlere bakın." Etrafımıza, barın uçsuz bucaksız genişliğine bakıyor. Bizden çok uzakta olmayan bir çift oturuyor, elleri tezgahın üzerinde birbirine kenetlenmiş.

"Her yerdeler," diye onaylıyorum. "Bu bir istila."

"Her hafta bir kez buluşma gecesi için giyinmek zorunda kalmayı hayal edebiliyor musun?"

"Bütün gün flört mesajlarına cevap vermek zorunda kalmak." Titriyormuş gibi yapıyorum. "Sanki yapacak daha iyi işlerim yokmuş gibi?"

"Kesinlikle. Bedava veriden yapılmış gibi görüldüğümden bahsetmiyorum bile. Bunu akılsızca konuşarak harcayamam."

Gülüyorum, aramızdaki şişeye uzanıyorum. İkimizin de bardaklarını dolduruyorum. "İlişkiler ve hırs birbirine karışmaz."

"Kesinlikle yok," diye onaylıyor. "Kendime kesinlikle *sıfır* hırsı olan bir adam bulmalıyım. İhtiyacım olan şey bu, biliyorsun."

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Biliyorsun, değil mi?"

"Evet, ama sorun da bu." Bana dönüyor ve elbisesinin etekleri biraz daha yukarı kalkıyor. "Hırsı olmayan erkeklerden hoşlanmıyorum."

"Klasik bir çıkmaz sokak."

"Demek öyle." Kadehini bana doğru kaldırıp gülümsüyor. Kakülleri bugün yana doğru savrulmuş, teni kızarmış. "Ama sanırım herkesin kendi sorunları var ve benimki de buysa bununla yaşayabilirim."

"Gerçekten erkekler olmadan yaşayabiliyor musun?" Başımı sallıyorum.

"Sen güçlüsün." "Kadınlar olmadan yaşayamaz mısın?"

"Bunu bir cevapla onurlandırabileceğimden emin değilim." "O zaman hayır."

"Kesinlikle hayır." Parmaklarımı barın üzerine vuruyorum. "Ve yapabileceğini söylemene de saçmalık diyorum."

Maddie'nin kaşları havaya kalktı, tıpkı yapacağını bildiğim gibi. Meydan okumak kadar onu yüzeye çıkaran bir şey yoktur. Eğilip bizden birkaç koltuk aşağıda oturan çifte başımla işaret ediyorum. "Bahse girerim yatakta kelepçe kullandıklarında sınırları zorladıklarını düşünüyorlardır."

Gözleri genişledi. "Uh-huh."

"Eminim sürekli mesajlaşıyorlardır ve her Pazar nerede brunch yapacakları konusunda kavga ediyorlardır. Ve tüm bunlara rağmen, sıkıcı vanilya seksine rağmen, hala düzenli olarak seks yapıyorlar ve *bu* kimsenin onsuz yaşayamayacağı bir şey."

Maddie'nin dili dudaklarını yalamak için dışarı fırlıyor. "Bana yatakta kelepçenin sınırları zorlamak *olmadığını* mı söylüyorsun?"

Yavaşça sırtıyorum. "Söylediğim her şeyden çıkardığın sonuç bu mu?" "Belki de."

"Kelepçe pek deneysel bir şey değil, hayır," diye onaylıyorum. "Onları hiç yatakta kullandın mı?"

Şampanyasından bir yudum daha alıyor, oldukça büyük bir yudum, ama gözleri benimkilerde sabit. Onu şok etmeme izin vermeyeceği açık.

"Yapmadım, hayır."

"Utanç verici." Elim barın üzerinde onunkine yaklaşıyor. "Yani son ilişkinizdeki seks..."

"İlginç," diye tamamlıyor. "İlginç değildi."

"İlginç değil miydi?"

"Hayır." Yüzündeki kızarıklık boynuna doğru iniyor ve saçlarını geriye itmek için uzanıyor. Bu hareket boğazının uzun sütununu ve derisinin genişliğini ortaya çıkarıyor. Köprücük kemikleri. Omuzları.

Düşüncelerim raydan çıkıyor.

"Bazen acaba sorun bende mi diye düşünüyorum, ben o kadar da... Tanrım, bu konuşma için çok fazla şampanya içtim."

"Öyle bir şey yok." Sesimi sertleştiriyorum. "Söyle bana."

Tanrılardan yardım dilenir gibi tavana bakıyor. "Sorun bende mi diye düşünmeye başladım, o kadar da ilginç değilim."

O daha cümlesini bitirmeden ben tiksintiyle başımı sallıyorum. "Bu saçmalık."

"Sen nereden bileceksin ki? Benimle hiç seks yapmadın."

Henüz değil, zihnim tedarik

ediyor. Bakışlarını

tutuyorum.

"Anlayabiliyorum."

Maddie bizi ayıran birkaç santim boyunca beni yakan bir alev gibi hissedene kadar kızarıklık derinleşiyor.

"Sorun birlikte olduğun erkeklerdeymiş gibi görünüyor," diyorum.

"Belki de. Belki de zeki, komik, tatlı ve yatakta iyi olan erkek diye bir şey yoktur."

Ona katılmıyorum, çünkü ben tatlı olmak *dışında* bunların hepsiyim. "En azından sonuncusunu alabilirsin. İlginç olmadığını düşündüren ne?"

Cevabını tartışıyormuş gibi yanımdan geçip gidiyor. Her geçen saniye merakım artıyor ve ilk kez değil, zihnim bana ters ters bakan eski sevgilisinin görüntüsüne geri dönüyor.

Bana ters ters bakılmasından hiç bu

kadar hoşlanmamıştım. "Bunu sana

söyleyemem."

"Neden olmasın?" İkimize de biraz daha şampanya dolduruyorum. "Beni ezelden beri tanıyorsun."

"Evet, birbirimizi son gördüğümüzde, seks yapmayı ciddi olarak düşünmek için hâlâ çok gençtik. En azından ben öyleydim."

Sırıtiyorum. Bunu düşünüyordum, tamam, ama ilk seferime daha birkaç yıl vardı.

Maddie de gülümsüyor ve birkaç dakika boyunca sadece birbirimize bakıyoruz.

"Çok yakışıklı olmuşsun, biliyor musun?" diyor bana.

İşte o zaman onun da aynı şeyi yaptığını söylemeliyim. Kaşımı kaldırıp *biliyorum* demeliyim. Ama iltifat daha aşağıdan, tam göğsümden vuruyor ve beni alkolden daha çok ısıtıyor.

Lanet olsun, kendime gelmem lazım.

Maddie beni yanıt vermekten kurtarıyor çünkü başını ellerinin arasına alıyor. "Yaşadığım seksin çoğu eğlenceli değildi. Erkekler hemen çok ciddileşiyor. Sanki bir grup projesi üzerinde çalışıyormuşuz gibi."

"Ve hepimiz bunların ne kadar hayal kırıklığı yaratabileceğini biliyoruz."

"Aynen öyle. Biri Jason olmak üzere iki erkeğe *tercihlerim* hakkında bir şeyler önermeye çalıştım ve her seferinde bomba gibi patladı." Sanki araya girmek üzereymişim gibi parmağını bana doğru kaldırdı. Ama yapmadım. "Bunu yapıcı ve teşvik edici bir şekilde söylemeye *çalıştım*, sanki küçükler ligi takımına koçluk yapıyormuşum gibi."

Sırıtişım geniş. "Ama zar yok mu?"

"Hayır. Sadece basabileceğiniz ve *puf!* Başarı diyebileceğiniz bir düğmem olmadığını söylediğimde sanki onları eleştiriyormuşum gibi oluyor."

Sırıtişımı elimin arkasına saklıyorum ama Maddie yakalıyor. Başını iki yana sallıyor. "Bunu söylediğime inanamıyorum."

"Bak, eski sevgilinle sadece bir kez karşılaştım ama eleştirilerle başa çıkamayacağı çok açık. O çok kibirli."

"Pot," diyor bana başını sallayarak, "Kettle ile tanış."

Dilimi şaklatıyorum. "Oh hayır. Onun kibri kırılgan, benimki değil. En iyi olmak için uyum sağlamaya ve öğrenmeye devam etmelisin. Hiçbir erkeğin, bir kadın ona yatakta ne istediğini söylediğinde bunu görmezden gelme lüksü yoktur. En azından onunla tekrar seks yapmak isteyen hiçbir erkeğin."

Maddie başını eğip bana bakıyor. Dudakları aralandı. Bir kaşımı kaldırıyorum. "Bir sorun mu var?"

O gri gözlerinde bir şey dans ediyor. "Bütün bu kadınları nasıl baştan çıkarıyorsun?"

"*Bütün o kadınlar,*" diye alıntı yaptım, başımı sallayarak. "Keşke öyle bir izlenim edinmeseydin."

"Bu yanlış mı?"

Bir omzumu yarı omuz silkme şeklinde kaldırıyorum. Birçok kez oldu ama onun tanıdık sesini duymak beni gururlandırmıyor. "Nasıl yapılacağına dair gerçek bir rehber yok."

"Ama bilmek istiyorum," diye ısrar ediyor. "Görmek istiyorum."

Bar taburesinin üzerinde kayarak bana doğru döndü ve saçlarını geriye iterek her iki köprücük kemiğinin de görünmesini sağladı. Daha önce hiç köprücük kemiği erkeği olmamıştım, ama o beni neredeyse dönüştürdü.

"Ben herhangi biri olsaydım, bu barda oturan biri, ne yapardın? Bana hareketlerini göster, görmeme izin ver. Etkilendiğin biriymişim gibi davran."

Dilimi ısııyorum. Kahretsin, ama bana böyle gülümsediğinde muhteşem oluyor. Ayrıca beynimi karıştırıyor.

"Numara yapmayacağım,
Maddie." Gözleri genişledi.

Dizlerimiz birbirine değsin diye bar taburemi onunkine yaklaştırıyorum. "Ne içiyorsun?"

Kadehinden bana bakıyor. "Şampanya."

"Mantıklı." Bir kaşımı kaldırıyorum ve gözlerimin gözlerinden dudaklarına, boynuna, göğsüne düşmesine izin veriyorum. "Sadece en iyisi senin gibi biri için yeterince iyi."

Maddie'nin dudaklarından bir kıkırdama dökülür ama karakterine sadık kalır. "Bir tavlama cümlesi mi? Daha iyisini beklerdim."

Gülümsemem genişliyor. "O zaman şanslısın. Çünkü daha iyi olabileceğimi kanıtlamak en sevdiğim eğlencelerden biri."

"Öyle mi?"

"Evet. Ve seni barın karşısında gördüğümde seninle çok çalışacağımı biliyordum."

Maddie dudaklarını ıslatıyor ve gözlerim bu hareketi takip ediyor. Yabancıları oynuyor olabiliriz ama öpmenin ne kadar yumuşak olduğunu biliyorum.

"Dalkavuk," diye nefes alıyor.

Elimi çıplak kalçasına koydum, teni sıcak ipek gibiydi. Biraz daha yaklaştım. "Eğer doğruysa bu iltifat sayılmaz ve gerçek şu ki bütün gece gözlerimi senden alamadım."

Maddie'nin gözleri benimkilerden ayrılmıyor. "Ellerin de öyle görünüyor. Benim belim ve senin kolun birbirini iyi tanıyor."

"Güzel bir arkadaşlığın başlangıcı." Sesimi alçaltıyorum, sadece onun duyması için. "Ama doğruyu söylemek gerekirse, ellerim sadece arkadaşlık istemiyor."

"Öyle değil mi?"

Başımı sallıyorum ve kalçasındaki elime bakıyorum. Maddie de aynısını yapıyor, ben elimi sıkarken ikimiz de bakıyoruz. "Çok, çok daha fazlasını istiyorlar."

"Açgözlü," diye fısıldıyor.

Parmaklarımı bir santim daha yukarı kaldırıyorum. "Ve bu elbisenin içinde ne kadar çarpıcı olursan ol, seni elbiseden soyamak ve sana kendimi tekrar tekrar kanıtlamama izin verene kadar teninin her santimini öğrenmek istiyorum."

Maddie daha da yaklaşıyor, vücudu kıvrılıyor. Uzanıp kolumu beline dolamak hiç de zor değil. Ait olduğu yere. "Mükemmel bir performans," diye mırıldanıyor. Sesinde nefesimi kesen bir şey var, kalbimi harekete geçiren bir şey.

"Teşekkür ederim."

Dudağını ısıyor. "Buranın odaları var, değil mi?"

"Burası bir otel," diyorum, "öyle olduğunu varsayabiliriz."

"Yorgun musun?" Başını hafifçe sallıyor. "Yorgun değilim."

Şampanyanın son suyunu içerken, barmene hesabı ödemesi için başımı sallarken bile bakışlarını bırakmıyorum.

"O zaman gidip sana bir oda bulalım."

MADISON

Liam arkamızdaki süitin kapısını kapatıyor ve ışık düğmesine basıyor. Loş, sanatsal ışıklar zengin bir şekilde dekore edilmiş mekânı aydınlatıyor.

Elimi büyük boy yatağın yumuşak çarşaflarında gezdiriyorum. Büyük pencereler şehrin ötesine açılıyor, önlerine iki koltuk yerleştirilmiş. Aralarındaki masada kristal bir sürahi kehribar rengi bir sıvıyla dolu.

"Bugüne kadar hiç Porter oteline gitmemiştim," diyorum. "Bu yatak rahat görünüyor."

"Sanırım amaç da bu." Liam kapalı kapıya yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş.

Sırıttırıyor.

"Cesaretimi kaybedeceğimi düşünüyorsun," diyorum. "Bunu yapmayacağımı düşünüyorsun."

Takım elbise ceketinin düğmesini açıyor. "Oh, yapmayacağını biliyorum." "Ne zaman bir meydan okumadan geri adım attım ki?"

"Asla," diyor. "Ama kimse seni buna zorlamıyor."

Bence *yanılıyorsun. Kendimi buna zorluyorum.*

Çünkü bu gece onun yanında olmak, onun sözlerini ve gülümsemesini duymak... istenmek iyi hissettiriyor. Görülmek. Ve lanet olsun, belki de zaten bildiğim, Jason'ın beni şüpheye düşürdüğü şeyi kendime kanıtlamanın zamanı gelmiştir.

İlginç *biriyim.*

Ona çarpık bir gülümseme veriyorum ve mini buzdolabını açıyorum. "Sana dünyanın en büyük otel faturasını vereceğim."

"Devam et," diyor.

Şirin, minyatür içki şişelerinden birkaçını çıkarıyorum. "Astronomik derecede zengin olmak nasıl bir duygu?"

Liam kıkırdıyor ve koltuklardan birine gömülüyor. "Mükemmel."

"Tahmin edebiliyorum."

Tezgâhın üzerine dizdiğim küçük şişeleri inceliyorum.

Liam'ın sesi tekrar bana ulaşıyor. "Yine de bir süre sonra normal hissettiriyor."

"Bunu gazetecilere söyleme," diyorum. "Hiç sempati puanı alamazsın."

Yine kıkırdıyor ama sesi öncekinden daha kısık. Bir şişe şampanya bitirmiştik ve belki de konuşan şey budur, ama eğer öyleyse, şikayet etmiyorum.

"Bu artık sadece bir oyundaki sayılardan ibaret" diyor. "Kazanmaya karar verdiğiniz bir oyun mu?"

"Bu doğru." Ona uzattığım içkiyi kaşlarını kaldırarak kabul ediyor. "Sen de mi barmensin?"

"Hayır, ama öğrendim."

Bir yudum alıyor, gözleri benimkilerden ayrılmıyor. "Hepsini yapabilir misin Maddie?"

"İçki, yemek, fırın...?"

"Aslında ben iyi bir fırıncı değilim. Çok fazla hassas iş var.

Muhtemelen hoşuna gider. Biraz

matematiğe benziyor." "Matematik gibi mi?"

"Yani bir denklem. Ve eğer bir şeyi yanlış yaparsan, çözüm tamamen yanlış çıkar." Yatağa oturdum, yüzüm ona dönüktü. Kolunu deri koltuğun arkasına sarkıtmış, bir bacağını diğerinin üzerine çaprazlamış. "Şu anda dikkatimi dağıtıyorsun. Kibar bir muamele görmüyorum."

Gülümsemesi beyaz bir çizgi halinde genişliyor. "Bir kadınla konuşmaktan başka ne yaptığımı sanıyorsun?"

"Tam olarak bilmiyorum ama sanırım çok daha fazla."

"Flört alışkanlıklarımdan çok etkilenmiş görünüyorsun." Elimdeki bardağa başıyla işaret ediyor. "Kendi içkinin tadına bakmayacak mısın?"

Bir yudum alıyorum ve yanmanın tadını çıkarıyorum. "Seninkine ilaç attım diye mi endişelendin?"

"Dehşete düştüm," diye kestirip atıyor. "Şimdi, bu düşüncüyü kafandan atmak için ne yapacağız?"

"Ne kavramı?"

"İlginç olmadığını." Bu kelimeyi bir hakaretmiş gibi söylüyor. "İlginç, gazetedeki bir makalenin ilginç olması gibi ya da bir resim sergisindeki

müzesi."

"Oh. Bu." Yatağa sırtımı yaslıyorum. "Bu çok rahat." "Cole'u bir daha gördüğünde ona söylemelisin."

"Hah, asla."

"Fark etmemiş olabilirsin," diye devam ediyor Liam, "ama bu gece erkeklerin sana nasıl baktığını gördüm ve sana şunu söyleyeyim, hepsi seni *ilginçten* de öte buldu."

"Elbise yüzünden."

"Oh, kesinlikle yardımcı oluyor. Bu arada böyle yalan söylemekten çekinmeyin."

"Ne?" Aşağıya baktığımda yırtmacın yukarı doğru çıktığını ve sol bacağımın tamamının açıkta olduğunu fark ediyorum. "Tanrım."

"Bunun kasıtlı olmadığını düşündüm," diyor Liam. "Yazık oldu. Neredeyse beni baştan çıkarmaya çalıştığını düşünecektim."

Boğazım kuruyor ve içkimden bir yudum daha alıyorum.

"Ben de söylediklerimde ciddiydim. Seni içinden çıkarmak istemedim seni onun içinde göremiyorum."

"Vay anasını."

Sırtışı geri döndü, yüz hatlarındaki yoğunluk azaldı. "Çok mu fazla?"

"Hayır. Hiç de değil." Ama şu anda dünyadaki hiçbir içki kuruluşuma iyi gelmiyor.

Ağz. "Liam, bunu nasıl yapacağımı bildiğimden emin değilim."

Ağzımdan çıkar çıkmaz pişman oluyorum. Ama o benimle alay etmiyor ya da dalga geçmiyor. Kollarını bacaklarının üzerine koyarak öne doğru eğiliyor. "Kullanma kılavuzu yok."

"Belki de ihtiyacım olan şey budur," diyorum. "Karmaşık olmayan, eğlenceli, ilginç seksin nasıl yapılacağına dair bir el kitabı."

"Seks her zaman ilginçtir. Senin istediğin harika bir seks."

"Evet, Tanrım evet. Tam olarak istediğim şey bu." Gözlerimi tavana dikiyorum, çünkü onunla yüzleşmek çok zor. "Ve buraya asansörle çıkarken, bunu seninle yapmaya kararlıyım."

"Ben de öyle düşündüm," diyor, sesinde bir kahkaha. "Ben de bu fikre karşı değilim, görüyorsunuz."

"O zaman hiç gergin hissetmemiştim ama şimdi hissediyorum." "Gergin hissetmek normal."

"Yapamazsın."

"Öyle mi? Ben öyle demezdim." Liam oturduğu yerden kalkıyor ve bir saniye sonra yanıma otururken yatak eğiliyor. Birkaç koltuğunu kaldırışını izliyorum.

yastıkları başlığa dayayıp arkasına yaslanıyor. "Belki de sadece iyi türden sinirlerim vardır."

"Oh, ben de öyle."

Kaşını kaldırıyor.

"İstiyorum," diye ısrar ediyorum, yüzüstü dönüyorum. Bakışları benimkilerde koyu yeşil, aşık olduğum ilk çocuk.

Yeniden keşfettiğim adam.

Ve sinirlerim yok olmuyor ama değişiyor, çünkü o bir yabancı değil. O Liam, benim Liam'im ve yetişkin olmamız bunu değiştirmiyor.

Bu sadece onu geliştirir.

Sesi boğuk. "Bana öyle baktığında bununla başa çıkamayacağımı biliyorsun."

"Sana bakmayı bırakmamı mı istiyorsun?" "Sakın buna cüret etme."

Ona yaklaşıyorum, dizlerimin üzerinde yükseliyorum. Bakışları boynuma ve açıkta kalan tenime düşüyor. Kendime not: Omzu açık elbiseler askısız bir sütyene yatırım yapmanız gerektiği anlamına gelir ama her kuruşuna değer.

"Cildin ipek gibi görünüyor."

Dudaklarımı ıslattım. "Bu harika bir cümle."

"Teşekkür ederim," diyor ve kolunu belime dolayabilmek için kayıyor.

"Benim kolum buraya ait."

Oh, öyle mi?

Gömleğinin ilk iki düğmesini açmış ve nabzının derisinin altında attığını görebiliyorum.

"Genelde şimdi ne yapıyorsun?" Fısıldıyorum. Nefes verişiyse tenimi ısıtacak kadar yakınız.

"Gördün mü Maddie, mesele de bu. Sen başkaları gibi değilsin." "Oyun kitabı geçerli değil mi?"

"Pencereden dışarı atıldı." Kolu sıkılaşıyor, beni daha yakına çekiyor. Ellerim göğsünün sert düzlemlerinde dinleniyor.

"Liam...."

"Mhm?" Başını benimkine doğru eğiyor, alınlarımız birbirine değiyor. Daha önce de öpüşmüştük ama hiç böyle olmamıştı - sadece beklentinin bile tenimi alev alev yakmaya yettiği bir anda.

"Seni istiyorum," diye fısıldıyorum.

Küçük bir gülümseme ve sonra gözlerim kapanıyor, çünkü aramızdaki mesafeyi kapatıyor. Beni dikkatlice öpüyor, sanki geri çekilmemden korkuyormuş gibi. Sanki bunu gerçekten istediğimden emin değilmiş gibi.

Ama elleri geri çekilmek bir seçenek değilmiş gibi belimi kavıyor.

Dudakları kollarımdaki tüyleri diken diken ediyor, damarlarıma sıvı ateşi gönderiyor. Daha fazlasını istiyorum ve aynı zamanda beni bu *şekilde* öpmeyi bırakmasını asla istemiyorum.

Sanki ortadan kaybolacağımdan korkuyor.

Liam'ın dudakları benimkilerin üzerinde geziniyor. "Tadın şampanya gibi," diye mırıldanıyor.

"Öyle mi?" Onu tekrar öpüyorum, bu hareket eve dönmek gibi. "Tadın uzun zaman önce sahip olmam gereken bir şey gibi."

Liam boğazından alçak sesle inliyor ve beni öyle bir kuvvetle öpüyor ki geriye doğru eğiliyorum, iki kolu da belimi sarıyor. Dillerimiz buluşuyor ve sinirlerim Nisan ayındaki kar gibi eriyip gidiyor, sel olup aşağılara, bedenimin ağırmaya başladığı yere yerleşiyor.

Liam beni öpmeyi bırakmıyor. Dudaklarım şişmiş gibi hissedene kadar uzun ve hızlı, hafif ve derin arasında gidip geliyor.

Hava almak için çıktığımda odadaki ışıklar sönmüş, sanki dünya sadece ikimize daralmış gibi.

"Işıkları kapattın mı?"

Liam'ın gülümsemesi biraz vahşi. "Burada bir anahtar var." "Cole'a daha sonra bir teşekkür kartı yazmalıyız."

"Bize teşekkür etmeli," diye düzeltiyor Liam. "Bu yatakları onun için test ediyoruz."

"Takım için bir tane alıyorum." Bir bacağımı onunkinin üzerine atıyorum.

Elleri kalçalarımın yerleşiyor. "Bunun vatandaşlık görevimiz olduğunu bile söyleyebiliriz. Masum bir turistin yatağını ve bir kemiğini kırmasını istemeyiz, değil mi?"

"Kendimle yaşayamazdım."

"Aynı fikirde olduğumuza sevindim." Liam beni tekrar öpüyor, sakalının yumuşak çizikleri yüzüme geliyor.

Parmaklarımı çenesinde gezdirirken ellerimin altındaki hissin tadını çıkarıyorum.

Onunla ilgili her şey farklı. Erkeksi. "Ne zaman böyle oldun, ha?"

Ağzımdan yanağıma geçiyor, kulağıma doğru bir çizgi öpüyor. "Ne gibi?"

"Çok geniş." Ellerim omuzlarını kavriyor.

Tenime karşı usulca gülüyor. "Bu sadece doğa, tatlım." "*Sadece* bununla ilgili bir şey yok."

Elleri kalçalarımın doğru kayıyor, bacakları altımda esniyor. "Peki senin vücudun ne zamandan beri mükemmel tutamaklara sahip?"

"Üniversitenin ikinci yılı."

Liam homurdanıyor ve yatak başlığına yaslanıyor. Gözleri kısık ve içlerinde benim de içimde aynı gücü uyandıran bir şey hareket ediyor. "Aklımın bir köşesinde seni burada böyle oturtmak var, böylece sevişirken konuşabiliriz."

Kelimeler içimi alevlendirse de başka tarafa bakmıyorum. "Konuşuyorsun, ha?"

"Konuşmak," diye onaylıyor. "Bana nelerden hoşlandığını söylemeni istiyorum. Neyin iyi hissettirdiğini."

"Anlatmaya devam etmemi mi istiyorsun?"

Dudağının bir köşesi kıvrılıyor ve elleri belimin yanlarını yumuşatırken içim daralıyor. Başparmakları göğüslerimin altını sıyrıyor.

"Eğer yapsaydın kesinlikle şikayet etmezdim," diyor. "Ama fikrimi değiştirdim. Seni bu elbiseden çıkaracağımı söylemiştim ve bunu böyle oturarak yapmayacağım."

Bizi ters çevirdiğinde inliyorum, kendimi hayattan daha büyük yatağın üzerinde yatay olarak uzanmış buluyorum. Liam'ın elleri her yerde, elbisemin yırtmacında geziniyor ve kolumun uzunluğunu takip ediyor. "Sen söyle," diye mırıldanıyor. "Hatırladın mı?"

"Hatırlıyorum," diye fısıldıyorum.

"Çünkü bu bir grup projesiyse, ikimizin de A alacağı bir şey."

Dudağımı ısııyorum ama gülümsemem yine de ortaya çıkıyor. "Birlikte her zaman iyi çalıştık."

"Her zaman öyleydik." Beni yukarı çekiyor, yatağın yanında dururken saçlarım etrafa dağılıyor.

"Fermuar arkada." Saçlarımı yolumdan çekiyorum. Eller güçlü ve emin bir şekilde aşağıya doğru çekiyor ve kumaşı itmek için kollarımı yumuşatırken sıcak. Ayaklarımın dibinde kırmızı bir havuza düşüyor.

Göğsüm nefes alış verişimin gücüyle yükselip alçalıyor.

"Çarpıcı," diyor Liam, ellerini kollarımda gezdirirken. Straplez sütyenim daha çok bir büstiyere benziyor, külotum da onunla uyumlu. Kendimi boş bir çılgınlık gibi hissetmişim.

Bu sabah onları giydiğimde, ama şimdi onun önünde dururken, kendimi güzel hissediyorum.

Arkamı dönüyorum ve onun karanlık bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Elbise için teşekkür ederim." "Hayır," dedi. "Ben teşekkür ederim."

Düğmelerini çözmeye odaklanırken gülümsemem nazlı. Gömleğinin altından nefesi de hızla geliyor. Üzerinden düşerken ellerimi güçlü göğsünde, sert karnında, kalça kemiklerindeki girintilerde gezdiriyorum.

Bir tutam saç, karnının üzerinde küçük bir çizgi oluşturarak pantolonunun içinde kayboluyor.

Parmaklarımla onu takip ettiğimde titriyor. "Maddie, Tanrım..."

"Cole'un mutfağında gömleğini mahvettikten sonra gömleksiz durduğundan beri sana dokunmak istiyorum."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Bütün gece bizim, değil mi?"

Kahkahası alçak sesle. "Cole genelde odalarını saat başı kiraya vermez, hayır. Ama sen bu haldeyken bütün gece dayanmamın imkânı yok."

Saçlarımı geriye atarak ondan bir adım uzaklaşıyorum. Bakışları vücudumu tarıyor ve içimde yükselen kanla başımın döndüğünü hissediyorum.

"O zaman beni al."

MADISON

"Bana iki kez söylemene gerek yok."

Liam'ın öpücükleri artık yavaş ve durgun değil. Dudaklarımı kavuruyor ve beni nefessiz bırakıyor, ta ki hava almak için ayrılmak zorunda kalana kadar. Bir elini saçlarımın üzerinde gezdiriyor ve parmaklarını saçlarımın içine sokarak başımı geriye doğru çekiyor.

Dudakları boynumda gezinmeden önce sırtışıını görüyorum. "Muhteşem," diye mırıldanıyor.

İltifatı etrafıma bir zırh gibi çöküyor, beni kendi düşüncelerimden ve şüphelerimden koruyor.

Eli sütyenimin tokasına değiyor. Belki de titrediğimi hissediyor, çünkü dudakları benimkilere dönüyor ve beni tüm tereddütlerimi eriten bir güçle öpüyor.

Tokayı açıyor.

Onu bir kenara atarken gözlerimiz buluşuyor, gözleri o kadar koyu ki neredeyse arzudan kararmış. Sonra bakışlarını aşağıya çeviriyor.

"İç çamaşırlarını ne kadar sevdiysem," diye mırıldandı, "bunları çok daha fazla sevdim."

Parmağı meme uçlarımdan birinin etrafında dolaşırken nefesim boğazımda düğümleniyor. İkisi de sertleşmiş, işaret ışıkları gibi ona doğru bakıyorlar.

Birini güçlü parmaklarının arasında oynatıyor ve tenimde ürpertiler yaratıyor. Diğerini avucunun içine alırken yüzünde çarpık bir gülümseme var.

Bu dayanılmaz.

Ama hayır, çünkü başını eğip meme ucunu ağzına aldığıında... *bu* dayanılmaz bir şey. Tüm vücudum gerginleşiyor.

ihtiyacın baş döndürücü nabız atışları beni yıkarken.

Parmaklarımı bal rengi saçlarının arasına sokuyorum. "Liam, ben-"

Bir meme ucunu ısıyor ve bir nefes nefese kelimelerimin geri kalanını çalıyor, onları benden koparıyor.

"Demek hoşuna gitti," diyor, sesinde derin bir memnuniyet notası var. "Mhm."

Kollarını bana dolayarak beni yatağa doğru götürürken sırtıyor. O üstümdeyken uzanıyorum. "Başka nelerden hoşlandığını öğrenelim."

"Bunu sevdim," diyorum elimi göğsündeki belli belirsiz tüylerin arasından geçirirken. "Bu yeni bir şey."

"Beni en son on altı yaşında gördüğünden beri mi demek istiyorsun?" Başımı sallıyorum, bacağımı onun kalçasına doluyorum.

Liam'ın gülümsemesi genişler. "O zamandan beri çok şey değişti, tatlım." "Bunu söyleyebilirim."

Ellerimi tutuyor, onları keşfetmeleri için cesaretlendiriyor. İkinci kez sormalarına gerek yok. Sırtındaki olukların, yanlarındaki kasların, karnındaki derin çıkıntıların üzerinde kayarak, artık bir erkeğe dönüşmüş olan vücudunun her santimetresinin tadını çıkarıyorum.

Parmaklarım pantolonunun bel bandında gezindiğinde inliyor. Kalbim göğsümde atıyor, uzanıyorum ve kumaşın üzerinden onu avuçluyorum.

Elimin altındaki bir kaya gibi.

Liam kendini üzerimden kaldırıyor. "Henüz değil," diyor bana.

Suratımı astım ve boğuk bir kahkaha ile ödüllendirildim. "Siktir, bana öyle bakma. Öncelikler listeme sadık kalmaya çalışıyorum."

"Öncelikler mi?"

"Dur sana göstereyim." Bir kolunu başımın altından geçiriyor ve yanıma yerleşiyor. Kendimi onun öpücüklerine kaptırıyorum, bacaklarımı ayıran eli fark etmiyorum bile. Ancak parmakları külotumun dantelli kenarı boyunca dans ettiğinde nereye gittiğini anlıyorum.

Ama Liam beni öpmeyi bırakmıyor, kumaşın üzerinden beni okşamaya başladığında bile. Omzunu kavrayıp tırnaklarımı tenine geçirdiğimde bile.

"Dalga geçmeyi bırak." Ağrıyan yerlerim *dışında* her yerime dokunuyor. "Ama bu listede bir numara."

Aşağı uzanıyorum ve kararlı bir elimi pantolonunun içine sokuyorum. Çıkıntı elimin altında seğiriyor ve parmakları bacaklarımın arasında bocalıyor.

"O zaman ben de seni kızdıracağım, Carter."

Nefesi hızlanıyor, çenesindeki kirli sakal yanağıma değiyor. "Her zaman bana ayak uydurdun."

"Ayak uydurmak mı? Eskiden ben önden giderdim."

"Anıların bu kadar farklı olması komik." Sırıttıyor, daha fazla erişebilmem için yanımda kayıyor. Pantolonunun düğmesini tek elimle açmayı başarıyorum - daha önce başardığımdan ya da bir daha başaracağımdan şüpheliyim.

Liam'ın parmakları külotumun kumaşı etrafında kıvrılıyor ve yana doğru çekiyor. Parmakları tenime temas ederken küfür ediyor.

Ben mi? Gözlerimi kapatıp nefes almaya odaklanıyorum. Ben olmayan biri tarafından dokunulmalı çok uzun zaman olmuş gibi geliyor.

"Siktir, Maddie. Ne kadar iyi hissettiğini biliyor musun? Çok ıslak." Sanki bunu kanıtlamak istercesine parmaklarını ayırıp daldırıyor ve ayak parmaklarımla zevkle kıvrılmasını sağlıyor.

"Tebrikler."

Alaycı bir şekilde söyledim ama sesim soluğum kesildi. Liam'ınki samimiydi. "Teşekkür ederim."

Parmakları klitorisimi buluyor, daha önce yüzlerce kez dokunmuş gibi ve hafifçe daire çizmeye başladığında...

İçimden kaçan iniltiyi bastırmak için başımı omzuna yaslıyorum. Bu bir işkence, binlerce zayıf dokunuşla gelen ölüm ama yine de durmasını hiç istemiyorum.

"Seni tatmak için sabırsızlanıyorum," diye mırıldanıyor. "Ve senin içinde olmak için sabırsızlanıyorum."

"O zaman yapma."

"Beklemeyecek misin?" Sesinin göğsünden gelen derin gürültüsü tam kulağımın dibinde. "Beklememeyi çok istiyorum ama otuz yıl seks yapmadan geçirmedi ki on beş dakika içinde bitirelim."

"Burada odaları saat başı kiralamadıklarını söyleyen sendin." Elimi boxer'ının altına kaydırıyorum, parmaklarımı ona dolamak için sıkıca gerilmiş kumaşa karşı savaşıyorum. Dokunulamayacak kadar sıcak ve o kadar sert ki acıtıyor olmalı. "Bütün gece oynayamaz mıyız?"

"Daha çok bütün hafta gibi," diye mırıldanıyor, ulaşabileceğim yerden uzaklaşarak. Açılmış bacaklarımla arasında diz çöküşünü izlerken itirazım kesiliyor.

Bana bakarken başını sallıyor. "O kadar güzelsin ki. Bu gerçek dışı."

Ona sırtıttıyorum. "Zaten sırt üstü yatmış durumdayım ve senin yatağındayım Liam. Beni baştan çıkarmaya devam etmene gerek yok."

"Durmayacağım," diye yemin ediyor, elleri külotumu kavırıyor. Kalçalarımı kaldırıyorum, böylece onları üzerimden kaydırabiliyor. "Tam bir deneyim yaşayacaksın."

"VIP paketi mi?"

"Sahne arkası kartları ve her şeyiyle," diye onaylıyor, bacaklarımın arasına yerleşerek. Gözleri bana son bir kez bakıyor, karanlık bakışları benimkilerin üzerinde. "Unutma, bana neyi sevip neyi sevmediğini söyleyeceksin."

"Emin olabilirsin." Ama bir sonraki cümlem, parmağının içimde olmasından ne kadar hoşlandığımla ilgili olan cümle, onun bana dokunduğu anda dilimin üzerinde ölüyor. Ve belki de daha önce hiç böyle dokunulmamıştım, hızlı öpücükler ve becerikli parmaklarla karışık dilinin bu yavaş, alaycı akışı.

Verecek hiçbir ipucu yok. Bunu benden daha iyi biliyor, çünkü kendime parmaklarımla dokunuyorum, asla dilimle değil. Ve dudaklarını kalçalarımın tepesine kapatıp dilini ileri geri hareket ettirdiğinde...

Ellerim saçlarına gömülmüş ve gözlerim tavana kilitlenmiş halde boşalıyorum. Orgazmım, içimi saran büyük şok ve bacaklarımın arasından gelen tatmin edici homurtularla güçleniyor.

"Geleceğini biliyordum," diyor, teninin yumuşak ve keskin kirli sakalı iç uyluğuma değiyor.

Nefesimi tutmak için birkaç dakika ayırdım.

"Ne biliyor musun?" Bana erkeksi bir gururla bakan koyu yeşil gözlere bakarak soruyorum. "Senin de geleceğini biliyorum."

Sırıttıyor. "Bu konuda haklı olabilirsin."

"Şok edici."

Kaslarla gerilmiş kollarıyla kendini yukarı kaldırıyor ve ben utanmadan onu izliyorum; boxer'ını indirirken ve boyu serbest kalırken onu izliyorum.

Görünce ağzım sulandı.

Ceketinin cebindeki bir şeye uzanıyor. "Bana böyle bakmaya devam edersen," diyor, "sanırım sıçacağım. Siktir, bu iyi hissettiriyor."

Ona cevap veremiyorum, çünkü ağzım dolu. Ama başımı kaldırıp ona bakabiliyorum, gözleri zevkten yarı kapalı.

Gücün kendi ödülleri vardır - memnun etme gücü, kontrol etme gücü, kızdırma gücü. Burada, onun üzerinde gücüm olduğunu fark ettiğimde midem geriliyor. Ve tıpkı ben söylemeden ne yapacağını bildiği gibi, burada da işaretlere ihtiyacım yok.

Dilimin başının etrafında dönmesi kalçalarını ittirdiğinde değil. Parmakları saçlarıma dolandığında, nefesi hızlandığında da değil.

"Maddie," diyor.

Durmuyorum.

"*Maddie.*"

Onu duymamış da olabilirdim.

Liam omuzlarımı itiyor ve ben de sırtarak yatağa geri düşüyorum.

"Bununla eğleniyordum."

"Ben de öyle... *çok* eğlenceliydi." Beni ters çeviriyor, yatağın kenarına çekiyor ve onun için eğiliyor. Folyonun yırtılma sesi zihnimin içinde bir top gibi patlıyor, içim acıyor.

Kıçımı oynatıyorum. "Lütfen. İhtiyacım var-"

Sözlerimin geri kalanı o içeri girerken çalınıyor. Çarşafları kavriyorum ve yoğunluğun içinde nefes alıyorum.

Seksin ne kadar derin olabileceğini, bir erkeğin içinizde ne kadar uzağa ulaşabileceğini unutmışum. Liam'ın elleri kalçalarımı kavriyor.

"Mükemmel tutuş," diye mırıldanıyor, sanki kendi kendine bir şeyi onaylamış gibi. Ve sonra tekrar içime doğru itiyor, Beni ısıttığını belli eden yavaş, kasıtlı vuruşlar.

Omzumun üzerinden bakıyorum. Birleştiğimiz yeri izliyor ve yüzünün görüntüsü - ilkel bir memnuniyetle kilitlenmiş yüz hatları - vücudumun kemiksiz kalmasına neden oluyor.

Tanrım, ama böyle istenmek, dokunulmak, sahip olunmak iyi hissettiriyor.

Elleri tenimde gezinirken daha da iyi hissediyorum, sanki bana dokunmadan duramıyormuş, ellerini nereye koyacağını bilemiyormuş gibi. Odanın bizim sesimizle dolması uzun sürmüyor.

Umarım Cole bu odalara ses yalıtımı yapmıştır.

Liam hiçbir uyarıda bulunmadan içimden çıkıyor. Yastıklardan birine uzanarak, "Sırt üstü yat," diye emrediyor.

Kalçalarımı yukarı kaldırıyorum ki altıma sokabilsin. Bacaklarım ona dayanıyor, ayaklarım başının iki yanında.

"Misyonerliği gerçekten sevmiyorsun, değil mi?"

Homurdanıyor. "Burada sınırları fazla zorlamadan, *ilginç* seksten daha iyisini hedefliyorum Maddie."

İkimiz de kendini hizalayıp içeri itişini izliyoruz, inç inç içimde kayboluyor.

"Başarıyorsun."

Gözleri yüzümden vücuduma, birleştiğimiz yere doğru kayarken karanlık. Benimkiler de aynı şekilde onu takip ediyor; kasları içime girerken esniyor.

"Nasıl," bir inilti daha, "bu kadar," bir nefes, "forma girdin?"

Liam bir kaşını kaldırıyor. "Bir adamı ölümüne sıkmayı nasıl öğrendin?"

Sol elime uzanıyor, parmakları nişan yüzüğümün etrafında kısa bir süre duruyor. "İşte," diyor ve elimi bacaklarımın arasına yerleştiriyor. Orta parmağım içime girip çıkarken sikini zar zor sıyrıyor. "Bana klitorisini nasıl çalıştırdığını göster."

Aman Tanrım. Daha önce hiç bu kadar tahrik olmamıştım, onun gözlerindeki ham ihtiyaç benimkiyle eşleşmiyor. O içeri ve dışarı iterken kendime dokunuyorum, ikimiz de hızla yaklaşan bir zirveye doğru tırmanıyoruz.

Liam inlerken elleri ayak bileklerimin etrafında kenetleniyor. Bu ses - kısık, boğuk zevk çılgılığı- beni tekrar uçurumun kenarına itiyor. Zevk içime işliyor ve beni uzaklara taşıyor. Liam içime son bir kez, derin bir itişle eşlik ediyor.

Yatağa uzanıyorum ve parçalanmış zihnimi yeniden bir düzene sokmaya çalışıyorum. Birkaç dakika sonra Liam yanıma uzanıyor. Saçları dağınık ve gözlerinin yeşili akıcı.

"Şey," diye mırıldandım sonunda. "Sanırım bütün gece burada olmamız iyi bir şey."

Cevap veren gülümsemesi zevk vaat ediyor. "Uyku abartılıyor."

LIAM

Kollarımda sıcacık bir kadın, fazla şampanyadan bulanıklaşmış bir kafa ve birkaç dönümlük ormana rakip olacak bir sabah odunuyla uyanıyorum.

Koyu renk saçlar alnımı gıdıklıyor ve gözlerimi kırpıştırarak uzaklaştırıyorum. Neredeyim ben?

Skye Oteli. Kırmızı
elbiseli Madison.

Ve çıplak vücudu önümde bir ziyafet gibi yayılıyordu.

Bana karşı kıpırdanıyor, iç çekiyor. Ve lanet olsun, ama telefonumdaki pazarları kontrol etmek için bir kez bile uyanmadan gece boyunca uyudum.

Bu ne zaman oldu?

"Liam?" Sesi uykudan yumuşak, bir yaz öğleden sonrası gibi tembel.

"Mmm." Dudaklarımı omzuna yaslıyorum, tenim ağzımın altında sıcacık. Ereksiyonumu sıkıca sırtına bastırıyorum. "Bu şekilde buluşmayı bırakmalıyız."

Uykulu bir kıkırdama. "Tanrım, biz gerçekten...?" "Gerçekten yaptık. Sanırım iki kez."

Elini yüzüne götürüyor. "Sahte nişanlımla yattığıma inanamıyorum."

"Beni suçla," diyorum. "Sahte nişanlımı baştan çıkaran bendim. Onu sana vermemi istediğinde, karşı koyacak kadar güçlü olmadığını bilmeliydim."

"Evet, tüm suçu üstlen." Kalçalarını geriye doğru kıvrarak sikimi kıcına hapsetti. "Ben sadece masum bir seyirciydim."

"Seyircinin ne demek olduğunu tam olarak anladığından emin değilim." Kalçalarımı hafifçe hareket ettiriyorum, tenine sürtünmek içimde zevk titreşimleri yaratıyor. Sol elim göğüslerinden birinin inanılmaz tutuşunu buluyor.

Omzunun üzerinden bakıyor ve gri gözlerle karşılaşıyorum, sorgulayan ve yumuşak. "Tamam," diye mırıldandı. "Sana ertesi sabah baştan çıkardığın kadınlara ne olduğunu soracaktım ama sanırım bana göstermek üzeresin." Elim karnından aşağıya, bacaklarının arasına iniyor. İç çamaşırsız uyuyan bir kadını kutsa. "Bana bunu söyleyen sendin. Bir gecede birden fazla sefer bekliyordun."

"Bekliyor muydum?"

"Mhm." Tanrım, ama parmaklarıma karşı ıslak ipek gibi yumuşak ve kaygan. Orta parmağımı sıcaklığının içine soktuğumda nefesi kesiliyor, ama bu tamamen zevkten değil.

"Ağrın var mı?"

Maddie başını sallıyor ve bana çocukluğumuzdan iyi tanıdığım bir bakış fırlatıyor. Zayıflığını kabul etmekten her zaman nefret ederdi.

Elim yavaşlıyor. "Nazik olabilirim."

Durgun bir nefes bırakıyor, bana karşı yumuşuyor. "Ve bunu kaldırabilirim."

Kapağı geri atıyorum ve dün gece cüzdanımdan çıkardığım prezervatiflerden birine uzanıyorum. Her zaman birkaç tane taşımam iyi bir şey.

Maddie yanlara doğru savrulan perçemleri gözlerinin içine düşerken ben onu izliyorum. Dünkü göz makyajının kalıntıları bir şekilde onu *daha* az değil, daha çok dikkat çekici kılıyor. Güzel zamanlardan ve sayısız orgazmdan bahseden hafif lekeler.

Bacağını kaldırıyorum ve yan taraftan içine giriyorum. Ağzı açık kalıyor, göz kapakları çırpınarak kapanıyor.

Duraksadım. "Çok mu fazla?"

Başını hayır anlamında sallıyor ama gözleri açılmıyor. Kalçalarımı yavaşça esnetiyorum, vücudumun itilmesini engellemek için sahip olduğum tüm iradeyi kullanıyorum.

Büyük silahları çekerek, aşağı uzanıyorum ve klitorisini kızdırıyorum. Maddie'nin nefesi hızlanmaya başladı.

"Siktir, ama iyi hissediyorsun." Kalçalarımı tekrar esnetiyorum. "İlgisiz adamlardan herhangi biri sana bunu söyledi mi? Sikimin etrafında nasıl sıcak bir mengene gibi olduğunu?"

Dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Beni baştan çıkarmayı asla bırakma."

"Asla," diye yemin ediyorum. Sürtünme ve sıcaklık neredeyse sonumu getiriyordu, zevk omurgamda karıncalanıyor ve taşaklarımı bir kanarya gibi sıkıyordu.

kömür madeni. Durmam için beni uyarıyor ya da daha hızlı gitmem için alay ediyor.

Maddie bacağını daha yukarı kaldırıyor ve başını yastığa yaslıyor. "Aynen böyle," diye nefes alıyor. "Yavaş ol, aynen böyle."

Bunu duydun mu? Hızlanma ihtiyacıyla ağrıyan sikime soruyorum. Ama bu hızda bile patlamanın eşiğine gelmem uzun sürmüyor.

Başımı omzuna yasladım. "Lanet olsun, Maddie... Uzun süre dayanamayacağım." Geri uzandı ve elini kalçama koydu. Parmakları derimi kazıyor,

Beni daha yakına çekerek. "O zaman yapma."

Kendimi derinlere gömerken memelerinden birini elimle kavırıyorum, boşalırken omzuna doğru inliyorum. Kalçalarımın her kasılmasında inliyor.

Ertesi sabah orgazmının ana olay kadar sarsıcı olacağını kim bilebilirdi?

İnleyerek sırt üstü dönüyorum ve prezervatifi atıyorum. Kalbim sanki lanet bir maraton koşmuşum gibi çarpıyor.

Ve artık sikimle düşünmediğime göre... "Tanrım, saat kaç?"

Maddie yorganı çekiştiriyor, sesi parlak. "Neredeyse on."

Elimi alnıma koyuyorum, bu da şu anda kaydetmekte olduğum baş ağrısını engellemek için hiçbir şey yapmıyor. Bir zamanlar içki içmek ve çalışmak olağan bir şeydi - ne de olsa genç yatırımcılar böyle yaşıyordu.

Ama yıllardır akşamdan kalma çalışmadım, büyük liglere katıldığımdan beri.

Bacaklarımı yatağın kenarına doğru sallıyorum ve bir elimi saçlarımda gezdiriyorum. Yumuşak, çekingen parmaklar sırtımdan aşağı iniyor. "Dün gece için teşekkürler. Kabul ettiğin için... şey. Bunu kabul ettiğin için."

Omzumun üzerinden ona, köprücük kemiklerinin şekline ve boynunun pürüzsüz derisine bakıyorum. "Bu bir ilk," diyorum.

"Bir ilk mi?"

"Daha önce hiçbir kadın onunla yattığım için bana teşekkür etmemiştii." Bir sırtıma. "Fena değil."

Gözlerini deviriyor. "Buna alışma."

"Oh, çok geç. Bundan sonra bunu bekliyor olacağım. Bir dahaki sefere bana kişiselleştirilmiş bir teşekkür notu göndermeni istiyorum."

Maddie yan döner. "Bir dahaki sefere mi? Şimdi kim küstahlaşıyor?"

Kalbim onun ve benim sözlerimin imasıyla hızlanıyor, ama sadece ellerimi kaldırıyorum. "Artık geldiğinde neye benzediğini biliyorum ve eğer

Bunu tekrar görmek için çok çalışmayacağımı düşünüyorsanız, beni hiç tanıımıyorsunuz demektir."

Yastıklardan birine uzanıyor ve bana doğru fırlatıyor. Omuzlarımdan sekip komodine çarpıyor ve bir lamba yere düşüyor.

Cam kırıldı.

"Kahretsin!"

Gülerek onu belinden kavıyorum. "İşte çocukluğumdan hatırladığım kız bu." Dudaklarımı kulağına yaklaştırıyorum. "Hadi bundan sonra arazi motosikletlerimize binelim ve sokağın aşağısındaki ağaçtan elma çalalım."

Dirseğini yan tarafıma sapladı. "İşvereninizin oteline zarar verdiğime inanamıyorum."

"Sadece hesabıma eklerler." Yataktan kalkarak ondan ayrıldım.

Perdeli pencerelerden içeri hafif güneş ışığı süzülüyor.

Bir elimle banyo kapısında duruyorum, duş almaya hazırım. Maddie yataktan beni izliyor, siyah saçları beyaz pamuklu yastıklardan birinin üzerine yayılmış.

"Bana katılır mısın?"

Ağzı kıvrılıyor, ama gözlerinde bir şeylerin ipucu var. Utangaçlık mı? Bu da nereden çıktı?

"Pekâlâ," diyor ve yorganı arkaya atıyor.

Bir sürü sabun ve bir ton su harcıyoruz, ama lanet olsun ki bu çağlar boyu sürecek bir duş değil. Ellerimi vücudunun ıslak kıvrımlarında gezdirmek, uyuyakalmış olduğuma dair ısrarcı düşüncüyü dışarı itiyor.

Bir erkeğin aynı anda sadece bir şeyi çalıştırmaya yetecek kadar kanı olduğu söylenir - beyni ya da siki - ve ben şimdilik yetkiyi ikincisine vermişim.

Maddie duştan çıkarken elini koluma koyarak beni şaşırtıyor. Dudaklarıma bastırduğu öpücük, anlamadığım anlamlarla yüklü, acı verecek kadar tatlı.

"Bu ne içindi?"

Omuz silkiyor. "Sadece öyle hissettim."

Kaşlarını kaldırıyorum, ama o hiçbir şey söylemiyor ve kabarık otel havlularından birine uzanıyor.

Tek bir sargı içinde, vücudunun muhteşem kıvrımları -sıkı göğüsleri, geniş kalçaları, hazine değerindeki poposu- gözden kaybolur.

Belime bir havlu sarıyorum ve kıyafetlerimi aramak için otel odasına giriyorum. "Bugün çalışıyor musun?"

"Evet, bu gece yine senin tattığın yemekleri pişiriyorum."

Pantolonumu çekiyorum. "Yine mi? Bunu ne sıklıkla yapıyorsun?"

"Bu benim dördüncü seferim

olacak." *"Dördüncü mü?"*

"Evet. Elimden geldiğince sık yapıyorum. Profesyonel sporcular antrenman yapmaz mı? Ressamlar antrenman yapmaz mı? Burada da aynı şey geçerli."

Dar kırmızı elbisesini yukarı çektiğini görmek için ona bakıyorum ve ellerim gömleğimin düğmelerinde duraklıyorum.

Çıkarken olduğu kadar iyi görünmüyor, ama yine de lanet bir manzara.

Maddie beni izlerken yakalıyor. Saçları ıslak ve yüzünün etrafında düz, cildi temiz ve kızarmış. Çok lezzetli görünüyor.

"Güzel elbise," diyor elbiseyi okşayarak. "En iyi elbise," diye onaylıyorum.

Arkasını dönüyor ve fermuarını açmam için eliyle işaret ediyor. Parmaklarım teninde gezinirken mecburen yapıyorum. "Sınav aşçılık enstitüsünde, sınıflarından birinde olacak."

"Oh?"

"Evet. Diğer finalistlerle birlikte."

Parmaklarım duraklıyor. "Hepiniz aynı anda mı yemek yapıyorsunuz? Jürinin önünde mi?"

"Evet."

Bu da eski sevgilisinin de o odada olacağı anlamına geliyordu. Kışkırtmak için beni görevlendirdiği eski sevgilisi. Düşündükçe midem sıkışıyor ve bu hiç hoş değil.

"Düşünüyordum da..." Maddie arkasına dönmeden, "Orada olmanızın bir sakıncası var mı?" diye sordu. "Orada olmanın bir sakıncası var mı?"

"Orada olmak mı?"

"Her finalist bir ya da iki misafir getirebilir. Final testini izlemek için orada olacaklar. Birkaç başka şef de genellikle orada olur, bazen yemek blogcuları ve mutfak eleştirmenleri de..."

Ellerimi omuzlarına koyuyorum, başparmaklarım ensesinde. "Detayları bana gönder."

Kaslar dokunuşumun altında gevşiyor. "Yapacağım."

On beş dakika sonra Skye Hotel'den çıkış yapıyoruz, dev kitapçıdan bozma lobide ıslak saçlarımızla yan yana duruyoruz. Kıyafetlerimizin gündüz kıyafeti olmadığı *çok açık*.

Maddie kollarını yan ım da kendine doluyor, kapıcıya bakmıyor.
Kartımı uzatıyorum. "Bir lamba kırdık," diye ekliyorum, dudaklarımın sırtıtmasına engel olamıyorum.

Otel görevlisi profesyonel bir nezaketle başını sallar. "Sorun değil efendim.

Biz-"

"Evet, devam edin ve ücreti karttan çekin."

"Teşekkür ederim, efendim."

Otelden çıkarken Maddie iç geçiriyor. "Tanrım, bu çok utanç vericiydi."

"Daha kötülerini gördüğünü garanti edebilirim."

"Bu da var, sanırım." Bu düşünce karşısında başını sallıyor ve bana bakıyor. "Bu arada kardeşine bizden bahsettin mi? Bay Porter'ın bahsettiği gibi?"

Bu soru başımdan aşağı bir kova buzlu su dökülmüş gibi. Zihnimde yüzünü görebiliyorum, beni her azarladığında takındığı çatık kaşlarını. Seattle'daki herkes beni onunla ilişkilendirmeden duramıyor. *Sen Ethan Carter'ın küçük kardeşi misin, Ethan Carter?*

Kızgınlığım adil değil ama öfke böyle bir şey. Mantıklı değil. "Umarım ona söylenmesine hiç gerek kalmaz," diyorum.
telefon cebimde. "Albert anlaşmayı imzalayacak, her şey bitecek ve sonra..."

"Sonra ne olacak? Kibar ve dostane bir ayrılık mı yaşayacağız?"

Telefonuma bakıyorum - kırk beş okunmamış e-posta gelen kutumu çoktan doldurmuş. "Evet, yapacağımız şey bu. Kibar ve dostça."

Başını sallıyor. Hâlâ ıslak olan saçlarının uçları kırmızı elbisesinin üzerinde ıslak bir leke bırakmış. Gözlerim olması gerekenden daha uzun süre o noktaya takılıyor ve baktığımı fark edince kaşlarını çatıyor. "Fön çekecek vaktim olmadığını düşündüm."

"İyi düşünmüşsün." Telefonumu cebime geri koyuyorum. "İkimiz için de bir taksi çağırayım. Eve mi gidiyorsun?"

"Evet, öyleyim."

Bir kolumu beline doladım ve dudaklarımı alnına bastırdım. Her seks eşit değildir ve otel seksi en üst noktadır, ama *bu...* bu inanılmazdı. "Dün gece için teşekkürler," diyorum. "Çok ilginçti Maddie ve sen de çok ilginçsin."

Sesinde alaycı bir gülümseme var. "Sana tam olarak inandığımdan emin değilim." "Öyle mi?" Ben soruyorum. "Başka bir gösteriye ihtiyacın var mı?"

Sırtarak kolumdan kurtuluyor ve bekleyen bir taksiye doğru geri çekiliyor. "Evet. İki gece sonra, belki?"
"Hayatta kaçırmazdım."

MADISON

"Oh, tatlım! Çok iyi olacaksın!" Annemin sesi telefonda biraz yankılı olsa da neşeli. Annemle babam hoparlör fonksiyonunu kullanmayı çok severler.

"Yukarı gelip yemeklerin tadına bakmamızı ister misin?" Babam soruyor. "Jüriye sunmayı planladığınız yemekleri mi?"

Kıkırdıyorum. "Baba, pişirdiğim her şeyin tadının güzel olduğunu söylüyorsun." "Çünkü öyle!"

"Elbette, ama her şey baba?"

"Yalan söylemedim. Bir kere bile."

"Sen de pek yapıcı olmadın," diyorum ama telefonumu kulağımın altına sıkıştırırken sırtıyorum. "Bir sonraki hafta sonu eve gelmeyi düşünüyordum. Olur mu?"

"Elbette çalışıyor. Kapımız size her zaman açık." "Biz de her zaman buradayız," diye araya giriyor babam.

"Harika." Boğazımı temizleyerek, bir sonraki sözlerimi düşünmek için kendime zaman vermiyorum. "Tahmin edin ne oldu? Geçen gün Liam Carter'a rastladım."

"Liam mı? Komşudan mı? Bu çok hoş! O nasıldı?"

"Kardeşi çok iyi gidiyor," diye ekliyor babam.

"Ah, evet. Geçen gün gazetede Ethan'la ilgili bir haber okuduk. O nasıl?"

"Liam'la konuştum anne, Ethan'la değil." "Tabii ki, tabii ki."

"İş için Seattle'a döndü. Aslında yatırımcı olarak çalışıyor."

"Bankacı gibi mi?"

"Evet." Telefonu diğer kulağıma götürdüm ve mutfak tezgahını silmeye başladım. Az önce tariflerimden birini mükemmelleştirmeye çalışmış ve başaramamıştım. Nedense sostaki ekşiliği bir türlü tutturamıyordum. "Artık kardeşi için çalışıyor."

"Düşünsene," diyor annem. "Peki yakışıklı mıydı?"

Kahkaham biraz histeriyle karışık. "Evet, görünüşüne alıştı."

"İyi çocuk," diyor babam. "Ethan için çalıştığını mı söyledin?"

"Elbette öyle." Mutfak sandalyelerinden birine oturuyorum. Babam telefonda bir şeyler *bulmama izin ver* gibi bir şeyler mırıldanıyor.

Ailem Ethan'la gurur duymaktan hiçbir zaman çekinmedi. Kendi babaları olmadığı ve Liam benim en iyi arkadaşım olduğu için, ben büyürken her iki çocuk da sık sık evimizdeydi. Nasıl olmasınlar ki? Bir çit paylaştık.

"Porter, Park ve Carter? Yatırım şirketinin adı bu mu?" "Sanırım öyle."

"Baban az önce iPad'inde Google'da arama yaptı," diye haber veriyor annem. "Bu konuda çok iyi."

Kendime rağmen gülümsedim. Bu onun Noel hediyesiydi. "Yaşlandıkça teknoloji meraklısı mı oluyorsun baba?"

Homurdanıyor. "Bir gazetede onlardan bahsedildi. Aslında birkaç kez. Ve *Wall Street Journal*... Vay canına, Judy, şuna bir bak."

Kaşlarımı çattım. "Ne buldun baba?"

"Şirketin yatırımları milyarlarca dolar. Liam'ın orada çalıştığını mı söylemişsiniz?"

Aniden kuruyan boğazımı temizliyorum. "Baş yatırımcı o, evet. Sanırım gösteriyi o yönetiyor, diğerleri de yönetim kurulu üyeleri."

Hattın diğer ucunda kısa bir sessizlik oluyor. "Şuna bakar mısınız?" diyor babam, sesindeki gurur açıkça belli oluyor. "İkisi de aynı aileden."

Göğüs kemiğimin hemen altında, oldukça benzer bir şey tarafından vuruldum. "Genetik olmalı."

Telefonu kapattıktan sonra, numara beynime kazındı ve beni internette biraz araştırma yapmaya sevk etti.

Meblağlar şaşırtıcı. Daha da şaşırtıcı olan, Liam'ın tüm bunlardan sorumlu olması ve kararlarının milyonlarca dolar kaybetmelerini ya da kazanmalarını etkileyebilecek olması.

Ve bunu her gün her dakika omuzlarında taşıyor.

Gözlerim sol parmağımdaki yüzüğe kaydı. Otelin dışında vedalaştıktan sonra saklamak için geri istemeyi unutmuştu ve ben de ona vermeyi unutmuştum.

Mutfağımın ışığı altında bana göz kırpmıyor, sıradanlığın ortasında parlak bir sihir parçası.

Elini sol elime koyup bacaklarımın arasına götürürken nişan yüzüğüme dokunduğu anı.

Bu elinizle kendinize dokunun.

Ve bunu yaparken beni izledi.

Hatırladıkça vücudum ısınıyor. Liam Carter'la bir gece, olağanüstü playboy ve kibar yatırımcı.

Ve yeşil gözlü Liam'la, çocukluğum boyunca aşık olduğum çocukla bir gece. Telefonuma uzandım ve ona bir mesaj yazmadan önce hiç düşünmedim.

Madison: Sanırım sahte nişanlı işine girebilirim. Eğer yaparsam, senin tavsiyene güvenebilir miyim?

Verdiği yanıt neredeyse anlık, ben daha telefonumu yere koymadan noktalar beliriyor.

Liam: Hayır, sen ticari bir sırsın. Seni aylarca tutamam.

Madison: Oh? Bu, tekrar hizmetime başvurmayı düşündüğün anlamına mı geliyor?

Liam: Son birkaç haftadır yanımda olmanızın iş için ne kadar harika olduğunu düşünürsek, bunu yapabilirim.

Madison: Restoran hayallerim başarısız olursa, sanırım sahte ilişkilerde bir geleceğim var.

Sanki. Hâlâ yaptığın ördeği düşünüyorum.

Madison: Öyle mi?

Bugün öğle yemeğinde ne yediğimi bilmek ister misin?

Madison: Perçinlendim.

Liam: Sokağımdaki şarküteriden jambonlu ve peynirli sandviç. Dün yediğim gibi. Ve ondan önceki gün. Ve diğer her gün, aslında, bu ay.

Madison: Lütfen bana şaka yaptığını söyle.

Çok ciddiylim.

Madison: Seattle'da o kadar çok güzel yemek var ki! Nasıl?

Liam: Vakit nakittir ve para size çalışırken yemeniz için eve teslim hamburgerler ve sandviçler sağlayabilir.

Madison: Korkudan bayılırken beni mazur görün.

Liam: Bir şefi aşığılamanın kesin yolunu buldum mu?

Madison: Bir de bana çok fazla tarhun otu kullandığımı söylüyor. Çok fazla tarhun otu kullanmıyorum.

Liam: Bunu benden asla

duyamayacaksın. **Madison'dan:** Her

gün mü, Liam? Her gün mü? **Liam:** Her

gün.

Madison: Tanrım, akşam yemeğinde de aynı şeyi yaptığını söyleme bana.

Liam: Bu soruya evet dersem benimle teması keser misin?

Madison: Düşünüyorum, evet.

Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun.

Madison: Yüksek kolesterol hastası olduğunu mu?

Komik. Hayır, bana acıyıp mutfağımı tekrar kullanman gerektiği anlamına geliyor. Sen gittiğinden beri kendimi yalnız hissediyorum.

Madison: Hayır, paslanmaz mutfak olmaz! Altı gözlü ocak olmaz!

Liam: Tam olarak. Geçen gün ağlıyordu. Lavaboya bakması için bir tesisatçı çağırmak zorunda kaldım.

Madison: Tesadüfe bakın ki bu gece boşum ve hâlâ tariflerimi mükemmelleştirmem gerekiyor.

Şansıma.

Madison: Seni uyarıyorum. Mutfakta misafirim varken en iyi ben yemek yaparım.

Bunu ayarlayabiliriz. Bıçak kullanırken çok seksi görünüyorsun.

Madison: Bu tehlikeli bir fetiş, Carter. Biriyle konuşmak istemediğine emin misin?

Hayır. Sadece önlük giyip havuç doğramanı istiyorum.

Madison: Havuç mu? Sanırım Freud bununla bir gün geçirirdi. Paylaşmak istediğin başka garip fantezilerin var mı?

Liam: Bak, sana gerçekten ilginç seks yapma fikrine bağlıyım ve sıkı bağlıyım.

Madison: Vay canına. Bağlılığınız not edildi ve takdir edildi.

Liam: Teşekkür ederim.

Madison: Birazdan gelirim o zaman. Hiçbir şeye alerjin yok, değil mi?

Sıradanlık. Ama yemek açısından, hayır.

Madison: Bana neden arkadaş olmayı bıraktığımızı hatırlatır mısın?

Biliyorsam ne olayım, Maddie. Biliyorsam ne olayım.

MADISON

Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki, çırpınırken göğsümü delip geçmesinden korkuyorum. Altımdaki çarşaflar nemli tenime yapışıyor.

"Vay canına," diye nefes alıyorum. "Yalnız hissettiren tek şey mutfağınız değilmiş."

Liam yanımda kıkırdıyor, bir kolunu başının altına sıkıştırıyor. "Sana söyledim, bunu senin için olabildiğince *ilginç* hale getirmeye kararlıyım. Kendini bir meydan okuma olarak gör ve ben kazanmaya kararlıyım."

"Kazanman için her şeyi yaparım," diyorum. "*Ben* de kazanıyormuşum gibi hissediyorum."

Kendini yatak başlığına yaslıyor. Kalın saçları alnına dökülüyor. "Daha önce hiç bu pozisyonda seks yapmadın, değil mi?"

"O kadar belli miydi?"

Sırtışı genişler. "Birazcık."

Bir elimi kalçalarımın gezdiriyorum. "Gerçekten de iyi gerildiğimi hissettim." "Basit bir orgazmın ötesinde bir dizi sağlık yararı sağlamayı seviyorum" diyor. "Bir dahaki sefere koşu bandında yapabiliriz. daha büyük etki."

Başımı ellerimin arasına alıp yüzüstü dönüyorum. "Multitasking. Seviyorum o."

Liam bir kaşını kaldırıyor. "Yapabileceğin şeyleri düşün ve aynı anda seks yapmak."

"Televizyon izlerken."

"Çalışıyorum."

"Vergilerini

ödemek." "Yemek

yapmak."

Homurdanıyorum. "Ah, ama... evet."

Gözlerimiz birleşik bir eğlence içinde buluşuyor ve yüzüme bir gülümseme yayılıyor. O da aynı şekilde.

"Sonunda buraya geleceğimizi hiç düşünmemiştim."

"Hey, ben de öyle," diyorum. "Bir gün, geçmişimde sevgiyle andığım biriydin. Sonra bir baktım, bir otel odasında yatağa uzanmışım."

Liam'ın gözleri memnuniyetle parlıyor. "Ve ne güzel bir manzaraydın."

"Annenin bizi oturtup kuşlar ve arılar hakkında konuştuğu zamanı hatırlıyor musun?"

Liam başını yatak başlığına yaslayarak inliyor. "Hatırlatma bana. Hayatımın en kötü günü."

"Tanıdığım en zarif bohem," diyorum. "Yani annen."

"Beni kastetmediğinizi düşündüm."

Yastıklarından birine uzanıyorum ve başımın altına koyuyorum. "Birbirimizi keşfetme arzusu duyduğumuzda, yeterince iletişim kurduğumuz sürece bunun sorun olmayacağını söylediği zamanı hatırlıyor musun?"

Liam gözlerini kapatır. "O anda onu öldürmek istedim."

Kıkırdıyorum. "Aklım başımdan gitti. Annem her şeyin... *mekaniği* konusunda ondan önce davranmıştı ama zevk ve rıza konusunda annen kadar ayrıntıya girmemişti."

Liam tek gözünü kırarak açıyor. "Sonrasında bu konuda kavga ettik." "Kavga mı ettiniz?"

"Oh evet."

"Nasıl olur?"

"Çünkü güzel bir kız bittiğinde benimle *bu* konuşmayı yapmaya karar vermesine çok kızmıştım." Liam uzanıp parmaklarının arasından koyu renk saçlarımdan bir tutam yakalıyor. "O böyle belirttikten sonra benimle asla 'keşfetmeyeceğinden' emindim."

Güzel kız. O zamanlar ona aşkıttım ve bunu itiraf etmiştim. O...?

Dudaklarımı ıslattım. "En azından önleyici bir şeydi. Artık birbirimizi keşfediyoruz."

Liam'ın ağzı bir sırtışı dönüşüyor. "Sonunda genellikle haklı çıkıyor, hakkını vermeliyim."

Gözlerim dudaklarına ve daha da aşağıya, göğsünün genişliğine düşüyor. "Bir yanımla gençken daha fazla keşfetmemiş olmamızın utanç verici olduğunu düşünüyor. Ya da... belki de sadece senin taşınmış olman."

"Buna katılabilirim."

Gülümsemem genişliyor. "Ara sıra senin de bana aşık olmuş *olabileceğini* mi söylüyorsun?"

"İtiraf etmem için beni zorlayacak mısın?" "Biliyordum!"

Liam bana doğru uzanıyor, beni ters çeviriyor, böylece altında sıkışıyorum, bacağı bacağımın arasında. "Bir erkeğin acıyan yerine vurmak kabalıktır."

Kahkahalar göğsümü ağrıtıyor. "Nasıl oldu da bana hiç söylemedin?" "Sen bana hiç söylemedin," diye belirtiyor.

"Aynı anda birbirimize aşık olmayabilirdik."

"Mhm." Başını boynuma doğru eğiyor ve kulağımın altındaki noktaya bir öpücük konduruyor. Kollarımı omuzlarına doluyorum. "Aynı anda olduklarından oldukça eminim."

"Nereden biliyorsun?" Sırtımı dikleştiriyorum, meme uçlarım onun kollarla kaplı göğsünde sertleşiyor.

"Çünkü benimki neredeyse sabitti."

Ellerim onun sırtında kenetleniyor. Liam şaşkınlığımı hissetse de belli etmiyor, dudakları köprücük kemiğimde geziniyor.

"Ve hiç belli etmiyorsun," diye fısıldıyorum.

"Kardeşimi öptün." Liam'ın sesi tenimde boğuklaşıyor, başı hâlâ öne eğik. "Tabii ki sana söylemedim."

Daha önce şoke olduysam bile, bu şimdikiyle kıyaslanamaz bile. Çok nadiren düşündüğüm bir şey -çitin arkasındaki öpücük, Ethan'ın baştan sona iş gibi olan sesi- Liam'ın davranışını etkilemiş miydi?

"Burada anlam tartışması yaptığının farkındayım ama beni öptü demek daha doğru olur."

Liam homurdanarak bacaklarımın arasına oturuyor. Aşağı baktığımda kalçamda zaten hissettiğim şeyi görüyorum; yine sertleşmiş. "Biliyorum. Ama on bir yaşındaydım ve mantıksızdım."

Aşağı uzanıp parmaklarımı ona doluyorum. Elim okşarken Liam gözlerini kapatıyor. "Hiçbir anlamı yoktu," diye mırıldanıyorum. "Ve eğer geri dönebilseydim, öpeceğim kişi sen olurdun."

Parmaklarımın altındaki deri çok yumuşak, altındaki sertlik ise çelik gibi. Başparmağımı başının üzerinde gezdiriyorum ve kalçaları elime çarpıyor.

"Seni içimde istiyorum."

Liam prezervatife uzanıyor, takarken gözleri benimkilerde. O içeri iterken ikimiz de inliyoruz, lezzetli dolgunluk hissi alt bedenime kumdaki su gibi yayılıyor.

İkimizi de dönüşü olmayan bir noktaya taşıırken ona tutunuyorum. Beni yanına çektiğinde ancak o zaman tekrar konuşabiliyoruz.

"Bunun için özür dilerim." "Ne için?"

Eli belime yerleşiyor, kalçamın kıvrımlarını düzeltiyor. "Sadece misyoner pozisyonundaydı."

Omzuna gülümsüyorum. Seni güzel kokuyor, insan, sabun ve hafif ter gibi. "Şikâyetle bulunacak değilim."

"Tanrı'ya şükür."

Kolumu göğsüne koyuyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Sadece ikimiz olduğumuzda ve hiçbir beklenti ya da baskı olmadığında böyle mükemmel hissettiriyor.

"Ben de sana bir şey sormak istiyordum," diyor Liam.

Kendimi bir dirseğimin üzerinde yukarı kaldırıyorum.

"Vur bana."

"Sizce dört yaşındaki bir kız doğum günü hediyesi olarak ne ister?"

Homurdanıyorum. "*Bana mı* soracaktın? Dört yaşında bir kız olduğum için mi?"

Liam uzanıp burnuma bir fiske vuruyor. "Sen bir taneydin. Ben olmadım."

"Yeğenlerinden biri mi?"

"Evet, Cumartesi günü onun doğum günü partisi var." Elini yüzünde gezdiriyor, sanki bu şimdiye kadar karşılaştığı en büyük zorlukmuş gibi. "Kardeşim zaten çocuklarına ne isterlerse veriyor, o yüzden verebileceği bir tavsiye yok."

"Peki, nelerden hoşlanır?"

"Bilmiyorum."

"Liam," diyorum, omzuna bir tokat atmak için uzanıyorum. "Biliyorum, biliyorum. Ben kötü bir amcayım."

Parmaklarımı az önce şakacı bir şekilde saldırdığım derinin üzerinde gezdiriyorum. Görünüşe göre elim kendine engel olamıyor. "Onları ne sıklıkla görüyorsun?"

"Tam olarak onların kapısına gitmiyorum. Ethan ve ben artık birbirimizi daha sık görüyoruz ama bunun nedeni birlikte çalışıyor olmamız."

"Bu iyi." Yanından geçip yatağının başucunda yarı unutulmuş duran

şarap kadehlerimize uzanıyorum. Yatak gerinmemi gerektirecek kadar geniş. "Bu arada aklıma gelmişken, annemlere senden bahsettim."

"Ne yaptın?"

Yanına oturdum, yatak başlığına yaslandım. "Onlara tüm korkunç hikayeyi anlatmadım."

"İyi bir şey, yoksa Bay ve Bayan Webb şu anda bu daireye zorla giriyor olacaklardı."

"Bilseler bile böyle bir şey yapmazlar."

Liam bir kaşını kaldırıyor. "Bundan emin misin? Çünkü sen onların gözbebeğisin."

"Eminim."

"Kalplerinin muzı," diye devam ediyor, eli çıplak uyluğunda gezinirken. "Kulaklarının armudu."

Şarap kadehini titremesini önlemek için iki elimle tutarak gülüyorum. Liam'ın aptal tarafını görmeyeli yıllar oldu ve Albert Walker'la avlanmak için ormana giden adamdan kilometrelerce uzakta.

"Ne içtin sen?"

"Seninle aynı şarap," diye bilgilendiriyor beni. "Onlara ne söyledin?"

"Birbirimize rastladığımızı. Duydukları gerçekten ilgilerini çekti."

yatırımcı olarak

çalışıyorsunuz."

"Öyle miydiler?"

"Evet, alaycı değildim." "Hmm."

"Babam biz konuşurken seni internette bile aramış." "Öyle mi yaptın?"

"Evet. Çok etkilendi ve sanırım biraz da gurur duydu."

Liam başını yatağın başucuna yaslıyor, eli kalçamın etrafında kıvrılıyor. "Şuna bakar mısın?" diyor.

"Ayrıca Carter, Park and Porter'ın ne kadar büyük miktarda yatırım yaptığı konusunda da beni bilgilendirdi."

Dudakları seğirdi. "Porter, Park ve Carter," diye düzeltti beni.

"Bu alfabetik sıra değil."

"Hayır, ama üzerinde anlaştıkları sıra bu."

"Hmm. Sanırım Carter ilk olduğunda kulağa daha hoş geliyor."

Liam şarabından bir yudum alarak, "Kardeşimin de seninle aynı fikirde olduğuna eminim," diyor. "Demek rakamları okudun, ha?"

"Evet." Kaşlarının çatıklığı yanlış yöne mi gidiyorum diye düşünmeme neden oluyor ama bu Liam. Bir zamanlar yatak odasının duvarında Terminatör posterini olan benim Liam'ım. "Dürüst olmak gerekirse Liam... bunu nasıl yapıyorsun?"

Kaşları havaya kalktı. "Neyi nasıl yapacağım?"

"Tüm bu parayı yönetmek mi? Bu şimdiye kadarki en stresli şey değil mi?"

"Stresli," diyor, sanki kelimenin tadına bakıyormuş gibi. "Evet, öyle olabilir."

"Yani, yanlış bir yatırım yaparsan para kaybedersin, değil mi? Şirket için?"

Başını sallıyor. "Evet ama iyi bir yatırım *yaparsam* şirkete para *kazandırırım*."

"Ama bu durumda, söz konusu olan herhangi bir şirket değil, üç kişi. Ve servetlerini size emanet ettiler."

Dudakları bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Servetlerinin kesirleri, Maddie. Neredeyse buzdağının üstündeki talaşlardan başka bir şey değil."

Zihnini bu şaşırtıcı gerçeği gerçekten kavrayamıyor, bu yüzden geçip gidiyorum. "Bazen çok fazla gelmiyor mu? Sorumluluk?"

Liam omuz silkiyor. "Nadiren."

"Hadi ama, seni tanıyorum. Saplantılı ve rekabetçi biri olduğunu biliyorum. Bunun seni etkilemediğine inanmayı reddediyorum."

"Tabii ki üzerinde duracağın gerçek bu." Kaşlarını bana doğru salladı. "Etkilendin mi?"

Beni kızdırmaya çalışıyor ve bir parçam sadece dalga geçmek için hayır cevabını vermek istiyor. Ama onun yerine gerçek ortaya çıkıyor.

"Evet," diyorum. "Bir misafirin yemeğini pişirme sorumluluğunu her zaman taşıyamayacağımı biliyorum ve hayal kırıklığına uğratabileceğim tek bir kişi var, o da sadece bir yemek."

Liam şarabının son damlasını da içip bardağı yatağının başucundaki masaya geri koyuyor. "Bazen oldukça kıllı oluyor," diye itiraf ediyor.

"Tahmin edebiliyorum."

"Bu... ipte yürümek gibi bir şey. Yüksek riskli bir oyun ve her an takla atıp düşebilirsiniz. Kaç tane güvenlik ağı koyduğumun da bir önemi yok, çünkü hepsi de başarısız olabilir."

Elleri hareket etmeye başlar. Sırtları geniş, parmakları uzun. "Sayıları sevdiğimi biliyorsun. Ve hepsi hesaplama. Yüzdelere. Olasılıklar. İhtimaller."

Matematik ödevime yardım ettiği zamanları düşünerek başımı sallıyorum. Kendisi sadece bir konuda sorun yaşamıştı: Çalışmalarını göstermemek.

"Bu da aynı şey ama hepsi gerçek dünya. Gerçek şirketler. Şimdiye kadar oynadığım en iyi oyun."

Dudaklarımı ıslattım. "Ama bu bir oyun değil."

"Hayatta her şey bir oyundur Maddie. Ve her şey kazanılabilir."
Yorganını kaptığım gibi üzerime örtüyorum, sıcağa rağmen titriyorum.

Hareketimi takip ediyor ve bir kolunu omzuma doluyor. "Ama ne yapıyorsun? Bu beni gerçekten sinirlendirir." "Ne yaptığım mı?"

"Evet. Yanlışlıkla bir şeyi az pişirdim diye bir misafirin şikayet etmesi." Şiddetli bir sahte ürperti veriyor. "Korkunç."

"Olabilir," diye itiraf ediyorum. "Görevli şef de bu konuda puştluk yapıyorsa daha da kötü."

Eli omzumda sıkılaşıyor. "Olabilirler mi?"

"Ah, evet." Son şarabımı bitiriyorum ve o da kadehi benden alıp kendi kadehini komodinin üzerine koyuyor. "Mutfak biraz gemiye benzer."

Liam kaşını kaldırıyor. "Şimdi ilgimi çektin. Korsanlar var mı? Yağmalanacak hazine?"

"Çok fazla korsan var. Ve eğer kötü bir kaptanınız ya da kötü mürettebatınız varsa, gemi çok hızlı gitmeyecektir. Daha da kötüsü fırtınaya yakalanırsanız."

"Pekâlâ," diyor Liam. "Bana savaş hikâyelerini anlat."

"Hazır olduğuna emin misin? Katliam içeriyor."

"Şimdi daha da meraklandım. Bu kulağa yapım aşamasında bir HBO dizisi gibi geliyor."

"On dokuz yaşındaydım ve ilk mutfağında çalışıyordum. Aynı zamanda aşçılık okuluna gittiğim için yarı zamanlı çalışıyordum. Şefimiz rutin bir ameliyat nedeniyle sekiz hafta yatak istirahatine alınmıştı... ve yerine eyalet dışından getirdikleri deli dolu bir yardımcı şef vardı. Bu adam kendini Gordon Ramsey sanıyordu ama sadece bağırıp çağırma ve küfür etme kısmını, işinde gerçekten iyi olma kısmını değil."

"Kahretsin."

"Evet. İşe gelip görevimin ne olduğunu sorardım ve o da bana hazırlık olduğunu, her zaman hazırlık olduğunu ve aptal mıyım ben?" diye bağırırdı.

Liam'ın gözleri kısılır. "Lanet olsun. Bunu yapabilir mi?"

"Oh, bu sadece normal bir Salı günüydü! Mutfakta bana çok daha kötülerini söylendi." Başımı sallıyorum. "Ertesi gün sormuyorum, sonra da hazırladığım ve önce ona sormadığım için bana bağırıyor."

"Bu adamı memnun etmek imkansız."

"İmkânsız," diye kabul ediyorum. "Her neyse, Cuma gecesi servisimiz çok kötüydü. Kenarları pişiriyorum ve şimdiden çok gerginim,

Çünkü henüz o kadar tecrübeli değilim."

"Elbette," diye kabul ediyor Liam. "Ve bu göt herif ensende soluyor."

"Aynen öyle. Bulaşıkçımız yanlışlıkla birkaç tabak düşürüyor ve adam ona öyle bir küfrediyor ki kadın ağlayarak dışarı kaçıyor. Oracıkta işi bırakıyor."

"Vay anasını," diyor Liam. "Onu tahtada yürüttü."

"Yani şu anda bir kişi eksiziz. Ve eğer bulaşık makinesi olmadan mutfakta çalışmayı denediyseniz... bu gerçekleşmeyi bekleyen bir felakettir. Sonra pizza fırınında çalışan adam hastalandı. Şimdi iki kişi eksiziz."

"Fareler gemiyi terk ediyor," diyor Liam.

Homurdanıyorum. "Bu metafordan gerçekten çok fazla yararlanıyoruz, değil mi?"

"Biz böyle tutumlu insanlarız. Peki sonra ne oldu?"

"Boşluğu doldurmam için bana bağııyor. Şimdi iki istasyonda çalışıyorum ve ikisini de pek iyi yapamıyorum. Siparişler gelmeye devam ediyor ve Şef kendini kaybediyor. Adam içeride kar yağsa bile soğukkanlılığını koruyamaz."

"Güvertede," diye düzeltiyor Liam.

"Güvertede," diye kabul ediyorum. "Neyse, sonra elime bir kemik bıçağı geçirmeyi başardım."

"Ne yaptın?"

"Tam burada," diyorum ellerimden birini kaldırarak. "Bu iki tendonun arasında. Doğruca diğer taraftaki kesme tahtasının içine girdi."

Liam teninin bronzluğunun altında beyazlaşıyor ama elimi kavrayan parmakları sabit. Yara izi silik ve beyaz, artık dikkat çekmiyor. "Siktir, Maddie."

"Ona üzgün olduğumu söyledim Şef, ama gerçekten hastaneye gitmem gerektiğini düşünüyorum. Bu sadece küçük bir kesik değil."

Liam'ın parmakları benimkilerin etrafında sıkılaşıyor. "Sakın bana seni çalışmaya devam etmeye zorladığını söyleme."

"Tabii ki söyledi. Bana korkak olduğumu ve bunu sineye çekmemi söyledi. Aslında elime yapıştırıcı sürdük ve ilk yardım çantasından aldığımız gazlı bezle sardık."

"Siktiğimin piçi."

"Siktiğimin *korsanı*," diye takılıyorum parmaklarımı onunkilere dolayarak. "Vardiyayı o şekilde bitirdim ve sıra maaşımı almaya geldiğinde -evet, bu el altından yapılmış bir şey olabilir- bana sadece yarısını verdi."

"O *ne*?"

"Söylediği gibi sadece tek elle çalıştığımı düşünürsek." Homurdanıyorum. "Gerçek bir korsan gibi."

Liam'ın gözleri ölümcül. "Bana bunu uydurduğunu söyle."

"Hayal gücüm iyidir ama *o kadar* da *iyi* değildir." Omuz silktim. "Ertesi gün hastaneye gittim. Meğer tek ihtiyacım olan dezenfektan ve daha fazla gazlı bezmiş, dikişe bile gerek yokmuş. Ama süper yapıştırıcı olayına kaşlarını çattılar."

"İnsan nedenini merak ediyor," diye mırıldanıyor Liam. "Tanrım, Maddie."

"O restorana bir daha asla gitmedim. Referans bile almadım." Elleri benimkilerin etrafında sıkılaşıyor. "Bu sık rastlanan bir durum değil, değil mi?"

Bu

mu "Pislik şefler mi? Yoksa elinizi doğrayanlar mı?"

?" "İkisi de. İkisi de."

"Her ikisi de yaygındır," diyorum. "İşimi sevmemin nedenlerinden biri de bu

Marco'nun yerinde. Mutfağı sorunsuz yağlanmış bir motor gibi çalışıyor." Liam yüzünü buruşturuyor.

"Denizlerdeydik."

"Oh, özür dilerim. Orada derin sulara giriyordum."

"Çok daha iyi," diyor. "Karışık metaforlar yüzünden başım dönüyordu."

Ellerim omuzlarına dolanıyor ve onu yatağa geri itiyor. Gülümseyerek çarşaflara yaslanıyor. "Sana bineceğim."

Gülümsemesi genişliyor. "Şimdi öyle misin?"

"Evet." Ona sarıldım, teni benimkine karşı sıcaktı. "Bu da demek oluyor ki iki seçeneğin var. Savaş ya da teslim ol, ama her iki durumda da ödülünü yağmalayacağım."

"Bekle bir saniye." Uzanıp bir elini sol gözümün üzerine koyuyor ve beni tek gözlü yapıyor. "İşte," dedi. "Şimdi daha inandırıcı oldun."

"Benim de bir kılıcım olmalı," diyorum. "Belki bir kılıç?"

Liam'ın gülümsemesi çarpıklaşıyor, kalçaları benimkilerin altında sallanıyor. "Sanırım bu senaryoda kılıç bende."

Beni öpmek için aşağı çekiyor ve kendimi onun içinde kaybederek metaforların, hikayelerin ve eski yaraların izini kaybediyorum.

Tekrar konuşana kadar bir süre geçiyor ama konuştuğunda da bir şeyler mırıldanıyor. "Benimle gelersen yeğenimin doğum günü partisi çok daha katlanılabilir olur."

"Ama o zaman kardeşin bu küçük maskaralığı öğrenir."

"Şu anda," diyor Liam, elleriyle kalçalarını kavrayarak, "bu o kadar da kötü bir şey gibi görünmüyor."

Tırnaklarımı göğsünde gezdiriyorum. "Her halükarda yapamam." "Ateşli bir randevun var mı?"

"Evet," diyorum, sadece yüz ifadesini, yükselen kaşlarını ve kararan bakışlarını görmek için.

"Maddie..."

"Kırk sekizinci caddedeki yiyecek barınağıyla sıcak bir randevu." İnliyor. "Hayır."

"Evet."

"Bu kadar iyi olmayı bırakabilir misin? Eğer bir vicdanım olsaydı, şu anda sızlardı."

Bizi ters çevirip bacaklarımın arasına yerleştğinde ve başını meme ucuma doğru eğdiğinde çığlık atıyorum. Parmaklarım saçlarının arasından kayıyor. "İyi ki yapmıyorsun o zaman."

Kahkahası sert ve sonra konuşmayı tamamen kesiyoruz, ikimiz de bir his okyanusunda kayboluyoruz.

LIAM

Kardeşimin Greenwood Hills'teki evi, özenle kesilmiş çitleri ve yüksek ferforje çitleriyle genellikle tek bir şey ifade eder. Evcilliği.

Bugün, kapıya bağlanan pembe balonlar farklı bir hikâye anlatıyor.

Evie dört yaşına giriyor ve cadde boyunca park etmiş arabalara bakılırsa, kardeşim her şeyi göze almış.

Telefonum bir mesajla elimde titriyor.

Madison: Neye karar verdiniz?

Ona çok büyük bir pelüş tek boynuzlu at aldım.

Madison: Gerçekten büyük tanımlayın.

Liam: Şu anda tüm arka koltuğumu işgal ediyor.

Madison: Vay canına.

Liam: Çıkarılabilir eyeri ve dizgini bile var. Soru: Tek boynuzlu atlara biniyor musun? Bu kutsala saygısızlık değil mi?

Madison: İyi noktaya değindin. Ama gerçek olmadıklarını düşünürsek, kimsenin alınacağını sanmıyorum. Tek boynuzlu atın alınmayacağı kesin.

Liam: Ona başka bir şey de aldım. Tilt makinesinde oynamak için şehrin bir ucundan diğer ucuna yarıştığımız zamanı hatırlıyor musun?

Madison: Oh, hatırladım. Her zaman odamı çalardın.

Ben asla böyle bir şey yapmam.

Madison: Tabii ki almazsın. Yani ona tilt makinesi mi aldın?

Minyatür bir tane. Oyuncakçıda görmüştüm.

Anılar ve Maddie'nin kafamda gülümseyen, gözleri meydan okumayla ışıldayan görüntüsüyle bir anlık bir satın alma olmuştu.

Madison: Eminim bayılacaktır. Tepkisinin ne olduğunu bana söylemelisin.

Telefonumu bırakmalıyım. İçeri girmeliyim, parlak renkli keklere, küçük kız kucaklaşmalarına ve kardeşimle stoklar hakkında tartışmalara. Ama parmaklarım izin vermiyor, telefona ve üstünde onun adının yazılı olduğu konuşmaya yapışıp kalıyorum.

Liam: Vardiyan başladı mı?

Madison: Yani, yemek yaparken sana mesaj mı atıyorum? Hayır, atmıyorum, o yüzden atmadım.

Oh, iğneleyici. Bana karşı alıngan olman hoşuma gidiyor.

Madison: Biliyorum. Belki de bu yüzden yapıyorum.

Beni etkilemeye çalışmandan da hoşlandığımı biliyorsun.

Cevap vermeden önce bir duraksama oluyor ve telefonuma bakıp sırtıtıyorum. Dün, bana şimdiye kadar yaptığım en iyi saksoyu yapmak istediğini söylemişti.

her zaman denemek istediği teknikler olduğunu söyledi.

Hadi bakalım demiştim.

Hangisi beni daha çok memnun etti bilmiyorum, ağzının aletimin etrafındaki hissi mi yoksa her zaman istediği şeyleri keşfedecek kadar rahat olması mı?

Madison: Harika. şimdi cildim yanıyor ve beş dakika içinde mutfağa gitmem gerekiyor.

Liam: Ağzınızla bu kadar yetenekli olduğunuz ve modern bir Rahibe Teresa gibi yaşadığınız için size hizmet ediyor. Nasıl bir bütünsün sen?

Madison: Ayda bir kez barınakta yemek pişirmek rekor kırmak sayılmaz.

Ama yine de çok etkileyiciydi. Ayrıca zaten bildiğim bir şeyi, yani Maddie'nin benden çok daha iyi bir insan olduğunu açıkça ortaya koydu.

Nasıl istersen, Gandhi.

Madison: Gitmem gerek. Partinin tadını çıkar, benim için bir kek ye ve lütfen yeğeninin hediyelere tepkisini çek. Sonra görmek istiyorum.

Metni iki kez okuyorum, göğsümde bir şeyler tatlı kelimelerle sıkışıyor. Yanıtlar parmak uçlarıma kadar yükseliyor. Onun için de benzer dilekler, sonra görüşürüz ve kendine iyi bak. Ama sonunda basit ama etkili bir şeyle yetiniyorum.

Kalpden gelen bir şey.

Liam: Lütfen bıçaklara dikkat edin.

şurada.

Sırtarak dev tek boynuzlu atı arabamdan çıkarıyorum. Pek uslu durmuyor, sarkık bacakları koltukların arasına sıkışıyor ve boynuzu yan tarafımı dürtüyor.

"Kes şunu," diyorum. "Sorunla empati kurabilirim ama kendine gel dostum."

Tek boynuzlu at cevap vermiyor. Bir kolumun altındaki dev beyaz pelüşü ve diğer kolumun altındaki sarılı tilt makinesini omuzlayarak, ölümcül bir zombi sürüsüyle yüzleşmeye hazırlanan bir kahraman gibi çocukların inine doğru ilerliyorum.

Ama içeri girdiğimde ev tuhaf bir şekilde sakin, oturma odası boş ve arka bahçeye açılan kapılar ardına kadar açık.

Beni ilk gören kardeşimin hizmetçisi oldu. Tek boynuzlu atı gördüğünde bana geniş bir gülümseme veriyor.

"Kaçırmadım, değil mi?"

Maria başını sallar. "Herkes dışarıda." "Başka bir şişme kale mi?"

"Bu sefer iki tane."

Mutfak tezgahına yaslanarak başımı sallıyorum. "Kardeşimin o kızlarla arasında gerçekten sınır yok."

Maria'nın gülümsemesi hoşgörüyü dönüşür. "Onlar iyi kızlar, Bay Carter. Ve Evie o atı gördüğünde kendinden geçecek, sadece bekleyin."

"Ethan olmayabilir," diyorum. "Bu onun odasının yarısını kaplayacak."

"Onun yeri var," diyor Maria.

Sanırım bu doğru. Ethan'ın çocukları bizim büyüdüğümüzden çok farklı bir şekilde, üçümüz arasında paylaşılan bir banyosu olan iki katlı bir evde büyüyorlar.

Bu üzerinde düşündüğü bir şey mi?

"Hayır, Clover! Dur!" Cocker spaniel cinsi bir köpek koşarak mutfağa giriyor, tanıdık bir kız da hemen peşinde.

Köpek ayaklarımın dibinde zıplayıp duruyor, kuyruğunu sallıyor. "Merhaba," diyorum. "Üzgünüm, şu anda seni sevemem. Ellerim meşgul."

Clover'ın umurunda değil gibi görünüyor, Haven da öyle, kollarını bacaklarıma doluyor. "Liam Amca!"

"Hey, ufaklık. İyi miydin?"

"Gerçekten iyiyim."

"Ama *çok* iyi değil, değil mi?"

"Hayır." Topuklarının üzerinde geriye doğru sallanıyor ve bana geniş, aralık dişli bir gülümseme veriyor. "Musluğun altına bant koyarak bana gösterdiğin şeyi denedim. Babamın gömleği su içinde kaldı."

Sırıttıyorum. "Mükemmel iş, evlat. Çak bir beşlik."

Minik avucunu benimkine değdiriyor. "Siz ikiniz küçükken bunu ona çok yaptığını söyledi."

"Yaptık." Bu ve çok daha kötüsü, ama o şakaları büyüdüğü zamana saklıyorum. "Kardeşlerin nerede?"

"Bella yukarıda Lucas'la birlikte, çünkü çok bağıırıyordu. Babam Evie'yle dışarıda. Hadi, pasta var!"

Onu, yarısı zıplama kalesinden zıplama kalesine koşan parlak renkli tişörtlü çocuklarla dolu bahçeye kadar takip ediyorum.

Clover uzun kulaklarını sallayarak bahçede bir tur atmak için hemen yanımdan ayrılıyor. Bu köpek inanılmayacak kadar şımarık.

Evie beni fark ediyor ve saç örgüleri uçuşarak yanıma geliyor. Hediyeleri bırakıp onu kucağıma aldım ve etrafında döndürdüm.

"Tanrım, evlat. Gittikçe büyüyorsun."

"Dört," diye bilgi verdi bana. "Dört yaş büyüğüm." "Evet, kesinlikle öylesin."

"Tek boynuzlu at!"

"Bu senin için." Onu yere bırakıyorum ve kendini pelüşün üzerine atıyor. Muhtemelen bundan sonra birkaç güzel çim lekesi olacak. "Mutlu yıllar."

Kardeşim beliriyor ve bana limonataya benzeyen bir bardak uzatıyor. "Başardın," diyor.

"Tabii ki yaptım. Bu serserinin dönüm noktasını kaçırmak istemezdim." Uzanıp Evie'nin saç örgülerinden birini çekiştiriyorum ve o da bana sırtıyor. "Ona ne isim vereceksin?"

Yüzü kararlı bir konsantrasyonla allak bullak oluyor. "Hanımefendi," diye mırıldanıyor. "Leydi Sparkle."

Ethan da ben de buna kıkırdıyoruz. "Bu çok iyi bir isim," diyorum. Evie arkasını dönüyor ve incelemek için birkaç arkadaşını yanına çağırıyor.

Tilt makinesini bacağıma yaslıyorum. "İki zıplayan kale mi?"

Ethan, "Geçen yılın üstüne çıkmalıydı," diyor. İkimiz de Clover'ın çenesinin arasında bir sosisli sandviçle, ızgaradan kaçan bir hırsız gibi yanımdan hızla geçişini izliyoruz.

"Lanet köpek," diye mırıldandı Ethan. "Onu eğitmek için yarım saat harcıyorum ama Evie ona yemek masasından bir köfte fırlattığında her şey mahvoluyor."

Kıkırdıyorum. "Ayrıca kulübedeki en zeki köpek de değil."

"Hayır, kesinlikle değil." Ama Ethan'ın sesinde, tıpkı çocuklarından, karısından ve evinden bahsederken her zaman olduğu gibi, alttan alta bir sevgi akımı var. Bu konuda onunla ne kadar dalga geçsem de, ondan rahatlatıcı bir kolonya gibi yayılan sessiz hoşnutluktan şaşmak mümkün değil.

"Walker anlaşmasını birkaç gün önce tamamladık. İmzalandı ve tamamlandı."

"Bunu başardığına hâlâ inanamıyorum," diyor Ethan. "Nick bu fikri ortaya attığında, ona yaşlı adamın bizi yatırımcı olarak kabul etmesinin mümkün olmadığını söyledim - sen aday olsan bile."

Dudaklarım çarpık bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Yanıldığını kanıtladım."

"Kesinlikle öyle. Yine de resmiyet kazandığında haberin bazı çevrelerde bomba gibi patlayacağını tahmin ediyorum."

"Bizden önce geri çevirdiği tüm yatırımcılar mı?"

"Tam da onlar," diye onaylıyor Ethan. Boğazını temizliyor ve yan yana durmamız için dönüyor. Sesi alçalıyor. "Kulağıma bir şeyler çalındı."

"Ah," dedim. "Ben de seninle bu konuda konuşmak istiyordum." Kısa bir duraklama. "Yani bu gerçekten *doğru mu?*"

"Bazı açılardan evet, bazı açılardan hayır."

"Şunu açıklığa kavuşturalım, nişanlanmanızdan mı bahsediyoruz? *Evlenmek* için mi?"

"İşte böyle bir nişanlılıktan bahsediyoruz, evet." Parmaklarım limonata bardağının etrafında sıkılaşıyor. Biraz ilahiyat ödünç alıp şaraba dönüştürmek için iyi bir zaman olabilirdi. "Ama bu kısa süreli bir anlaşma. Albert Walker bankacılara, özellikle de bana güvenmediğini açıkça belirtti. Sanırım playboy kelimesini kullanmıştı."

Ethan'ın sesi ölçülüydü. "Yani sahte bir kız arkadaşı oynayacak birini mi buldun?"

"Nişanlım, evet."

"Ve bu onun senin *bir* şekilde güvenilir mi?"

Bir elimi çenemde gezdiriyorum ve oynayan çocuk denizine bakıyorum. "Planda bazı hatalar olduğunu kabul etmekten gurur duymuyorum."

"Aman Tanrım, Liam, aklını kaçırmışsın. Bunu nasıl yapabildin?"

"Üçünüz bana Walker Steel'i istediğinizi söylediniz ve bir sonraki nefeste bana bunun imkansız olduğunu söyledi," diye mırıldandım. "Nasıl tepki vermemi bekliyordun?"

Başını sallar. "Beni istemeden de olsa bu işe ortak etmen hoşuma gitmiyor."

"Eğer her şey mahvolursa, bunun suçunu ben üstlenirim," diyorum. Tıpkı ters gitsin ya da gitmesin tüm yatırımlarda yaptığım gibi. Yürüdüğüm ip hafifçe sallanıyor.

"Dua edelim de asla öğrenmesin."

"Merak etmeyin," diyorum. "Nişanlím ve benim aramda yakında dostane bir ayrılık olacak, zarar yok, faul yok."

"Ah, tabii ki," diyor Ethan. Sesinde yoğun bir alaycılık vardır. "Peki bu planı kabul etmesi için hangi kadına para ödüyorsun?"

"Aslına bakarsanız-"

"Liam Amca! Bu da ne? Benim için de mi? Ben görmedim!" Evie ayaklarımın dibinde zıplıyor, saç örgüleri uçuşuyor, sanki bana en iyi Clover taklidini yapıyor.

"Evet, bu da senin için." Ona sarılı minyatür langırt makinesini uzatıyorum. "İçini açmak isteyebilirsin. Ya da açmayabilirsin. Burada yırtıp açmak da işe yarar."

Ethan homurdanıyor ve kurdeleleri taşımasına yardım etmek için eğiliyor. Paketi açarken gözleri fal taşı gibi açılıyor.

"Bu da ne?"

Boynumu ovuyorum. "Baban ve ben çocukken bunları çok oynardık. Biraz daha büyüdüğünüzde belki Haven'la sen de aynısını yaparsınız diye düşündüm."

"Ya Lucas?"

"Ve Lucas," diye onaylıyorum. "Ama ikinize yetişmesi için ona birkaç yıl vermeniz gerekecek."

Elleri sert plastik kutuyu okşarken bilgece başını sallıyor. Ethan bana bakıyor. "Tilt makinesi mi?"

Omuz silktim. "Güzel bir fikir gibi geldi."

"Hayır, öyle," diyor ve ona geri dönüyor. "Burayı görüyor musun Evie? Ellerini iki yanına koy ve topun yuvarlanmasını engellemek için bastır. Liam Amca ve ben sana daha sonra gösterebiliriz."

Verdiğim sözü hatırlayarak, Maddie'ye daha sonra göstermek üzere ikisinin hızlı bir fotoğrafını çekiyorum. Evie bunu görüyor ve bana kocaman bir gülümseme veriyor.

Ben de ona sırtıtıyorum. "*Sana* da birkaç eşek şakası gösterme zamanı gelene kadar bekle." "Ne?" diyor Ethan.

"Yaşasın!" diyor Evie.

"Gidip anneme merhaba diyeceğim," diyorum. Bu riskli durumdan sağ salım kurtulup, partide o tanıdık şekillendirilmiş saçları arıyorum. Onu yüz boyalarının olduğu bir masanın yanındaki şezlongda otururken buluyorum, elinde kokteyl bardağında bir limonata.

"Liam!"

"Merhaba anne." Yanağından öperim. "Bütün bu çocuklara resmini mi gösteriyorsun?"

"Birkaç tane. Yüzünde kelebek olan bir kız gördünüz mü? Ya da Örümcek Adam maskeli bir çocuk?"

"Yapmadım, hayır."

Yanındaki sandalyeyi okşayarak iç geçiriyor. "Bir kıza biraz *Yıldızlı Gece*'den ya da belki Monet'den esinlenen bir şey isteyip istemediğini sordum ama o bir yıldız seçti."

"Van Gogh'u taklit etmen için yeterince uzun süre oturamazdı." Bileğimi dizimin üzerinden geçiriyorum. "Ama denediğin için aferin sana."

"Teşekkür ederim," diyor annem. "Dışarı çıkıp biraz dolaştığın için de aferin sana."

"Her zaman dışarıdayım."

Bir kaşını kaldırıyor. "Gördün mü, sanki sana inanmamı bekliyormuşsun gibi söylüyorsun. Ne kadar sıkı çalıştığını biliyorum. Sen ve Ethan küçüklüğünüzden beri hep çok çalıştınız. Bunu kimden aldığın hakkında hiçbir fikrim yok."

Ona sırtıyorum. "Kendini yansıttığını görmüyor musun?"

O da bana sırtıyor ve eklenmiş birkaç çizgi ve kırıksıklığa rağmen, yirmi yıl önce akşam yemeği için kahvaltı ve yıldızların altında uyumayı önerdiği zamanki eğlenceyi seven, ne yapacağı belli olmayan annesinin her santimi gibi. "Hayır."

Elindeki içkiye başımla işaret ediyorum. "Limonatadan biraz daha sert bir şey bulabildin mi?"

"Tabii ki hayır. Bu bir çocuk partisi." Kaşlarını çatarak bardağına bakıyor. "Haven bana bunu teklif etti, süslü bir insanın bardağı olduğunu söyledi."

"Ve sen de süslü bir insansın. Bu bir iltifat anne."

"Sanırım. Ama seninle ve iş-yaşam dengesini kurmakla ilgili konuşmamız henüz bitmedi."

İnledim. "Konferans mı? Dört yaşındaki bir çocuğun doğum günü partisinde mi?" "Ders vermek için asla kötü bir zaman değildir."

"Aklıma pek çok uygunsuz zaman geliyor."

Annem elini bacağıma koydu. "Bak Liam. Tek söylediğim Ethan'ın doğru olanı yaptığı. Çalışıyor ama eve dönmesi gereken bir ailesi var. Eve dönmesi gereken bir karısı. Senin için de aynı şey geçerli olmak zorunda değil ama *bir* tür denge olmalı. Kapatma düğmenizi bulun."

"Biliyorum," diyorum, etrafımdaki renkli flamalara ve kızların meşe ağacından sarkan hâlâ parçalanmamış piñata'ya bakarak. Ağaç ev balonlarla süslenmiş.

Ethan yine mükemmele ulaşıyor.

"Bulacaksın," diyor annem. "Ve bulduğunda, tıpkı senin gibi eşsiz olacağından hiç şüphem yok."

Dersi moral konuşmasına çevirme konusunda anneme güven. Haven bize katıldığında cevap vermek için ağzımı açmışım. "Artık karar verdim," diyor anneme.

"Öyle mi?"

"Bir kelebek lütfen." Yanağını, boyalarına uzanan anneme çeviriyor.

"Hemen geliyorum."

Haven bana sırtlıyor. "Liam Amca?"

"Evet, ufaklık?"

"Kuzenleri ne zaman alıyoruz?"

Ona göz kırpmıyorum. "Ne?"

Annemin sesinde bir gülümseme var. "Kızların kuzenleri olan arkadaşları var. Bana daha önce neden hiç kuzenleri olmadığını sordular. Onlara bunu değiştirme gücünün tamamen sizin elinizde olduğunu açıkladım."

Sadece ona bakıyorum.

"Şey," diye düzeltiyor, "teknik olarak senin *elinde* değil, ama bunu biliyorsun." Haven bana bal sarısı bir melek gibi göz kırpmıyor. "Yani?" diye soruyor.

"Kuzenler, lütfen?"

Limonatamın son suyunu da içiyorum, tatlı tadı dengemi sağlamak için hiçbir şey yapmıyor.

"Yakın zamanda değil," diye idare ediyorum. "Üzgünüm, ufaklık."

Gerçekten de kapatma düğmemi buldum. Ve belki de buldum, en azından geçici olarak, çünkü o akşam Greenwood Hills'teki dev evden çıktığımda, güneş yeni batmaya başlamıştı, direksiyondaki ellerim beni şu anda evim dediğim yüksek binaya geri götürmüyor.

Bunun yerine beni şehrin dışında orta katlı bir binaya götürdüler. Ve dahili telefona bastığımda, tanıdık ses bir dalga gibi üzerime geliyor.

"Alo?"

"Benim," dedim. "Yukarı gelebilir miyim?"

MADISON

Zihnimin kendini neden uyandırdığını bilmiyorum ama gecenin yarısında uyandırıyor. Yatak odam gölgeler içinde ve yanımdaki yatak boş.

Battaniyeleri karıştırıyorum ama Liam yok. Kumaşa dokunduğumda hâlâ sıcaktı.

Yataktan kayarak çıkıyorum ve bornozuma uzanıp belime sıkıca sarıyorum. Gitti mi?

Neden yapsın ki?

Yeğenin doğum günü partisinden sonra gelip açlıktan ölmek üzere olan bir adamı doyurmak isteyip istemediğimi sormuştu ve adam birden fazla açıdan açlıktan ölmek üzereydi.

Onu kanepemde buluyorum, şekli dizüstü bilgisayar ekranından gelen ışığa karşı siluet oluşturuyor. Üzerinde sadece boxer var ve gür saçları hala ellerimden dolayı dağınık.

"Uyuyamadın mı?"

Bana doğru baktı. "Uyandırdım mı seni?"

"Hayır." Kanepeye tırmanıyorum, onun ve minderlerin arkasına kayıyorum.

Teni bana karşı sıcak. "Çalışıyor musun?"

"Pek sayılmaz," diyor. Sol eli bileğimi kavırıyor ve sıkıca kendine doğru çekiyor. "Sadece piyasaları izlemek istedim."

"Bunu sık sık yapar mısın?" Parmaklarım sırtında, deriyle kaplı kasların üzerinde bir yol izliyor. "Geceleri yani."

Hemen cevap vermiyor. "Çoğu gece, evet."

Kürek kemiklerini izliyorum ve dokunuşumun altında titriyor. Başım uyku ve zevkten ağırlaşıyor, vücudumda hala yoğun bir memnuniyet var.

saatler önce.

Bir erkeğin güçlü bedenini tek başıma hissetmeyeli yıllar olmuş gibi geliyor, aramızdaki hava rahatlıkla ağırlaşıyor ve ellerim serbestçe dolaşıyor.

Yanlarını okşadığımda inliyor. "Bu gıdıklıyor."

"Özür dilerim."

"Durma, Tanrım. Sadece dokunuşunu daha sert yap."

Sırtarak görevime geri dönüyorum, karnının çizgilerini izliyorum ve dokunuşumun altında sıkılaştığını hissediyorum. Tek ses nefes alışverişlerimiz ve ara sıra klavyesine dokunuşlarımız.

"Peki piyasalar nasıl görünüyor?"

"İstikrarlı," diyor. "Amerikan piyasaları kapalı ama İngiliz ve Japon piyasaları açık."

Ellerimi kollarında gezdiriyorum, başımı omzuna yaslıyorum. Ekranı bir filminden fırlamış gibi görünüyor - tüm küçük sayılar ve oklar, sayısal değerlerin satırları ve satırları.

"Bu benim başımı ağrıttı," diye mırıldandım. "O ekrana bir dakikadan fazla bakmak."

Sesinde bir gülümseme var. "Okulda matematiği hiç sevmezdin."

Titriyormuş gibi yapıyorum. "Hatırlatma bana."

Eli benimkini kaplıyor, uzun parmakları kıvrılıyor. "Bir dakika içinde yatağa dönebiliriz."

"Tamam." Başımı sırtına yaslıyorum ve kalbinin sabit, sakın atışını hissediyorum. "Neden bu kadar çok çalıştığını merak ediyorum."

Homurtusu içimde yankılanıyor. "Bugün bana bunu soran ilk kişi sen değilsin."

"Ethan?"

"Tanrım, hayır. Annem."

Bana gösterdiği, Ethan'ın dört yaşındaki küçük bir doğum günü kızının yanında oturduğu, kocaman sırttığı ve önünde bir langırt makinesi olduğu fotoğrafı düşünüyorum. Ethan ve Liam'ın aynı yeşil gözlere sahip minyatür bir versiyonu.

"Ben senin kadar çok çalışmıyorum," diyor. "Her gün eline bir bıçak saplanması riskini alan sensin."

"Sana bu hikayeyi anlattığıma pişman olacak mıyım?" "Eğer dikkatli olacağına söz verirsen hayır."

"Artık on dokuz yaşında ve eğitimsiz değilim," diyorum ona. "Ve bir günde milyonlarca dolar kaybetmektense küçük bir kesinti yapmayı tercih ederim."

Diğer bileğimi de onun etrafına sarıyor, vücudum şimdi bir sırt çantası gibi ona bağlı. Sürtünmeden dolayı meme uçlarım sırtına doğru sertleşiyor.

Gözlerimi kapatıyorum. Onun sıcaklığı, mutfak kardeşliği finali, yemekler, tarifler hakkında endişelendiğim günlerden sonra bir soluklanma oluyor.

Burada, karanlıkta, sadece ikimiz varız.

"Hadi," dedi sonunda. "Bekle."

Ayağa kalkıp beni de kendisiyle birlikte yukarı çekerken uzuvlarımı tam zamanında sıkıyorum. Ayak bileklerim beline dolanıyor.

"Woah."

Homurdanarak yatak odama doğru ilerliyor. "Seni sırtıma almayalı uzun zaman oldu."

"Hiç yaptın mı?"

"Bir noktada yapmış olmalıyım."

"Belki." Oturuyor ve ben de yatağa doğru kayıyorum. "Ortaokuldan sonra takılmayı bıraktık."

Liam başını sallar. "O benim hatamdı." "Öyle miydi?"

Elleri bornozumun üzerinde geziniyor, hızlı elleriyle kravattı çözüyor. Bir kenara fırlatıyor. Tenime dokunma şekli bana daha önce söylediklerini doğruluyor. *Vücudun inanılmaz, Maddie. Her zaman bana sarılmanı istiyorum.*

"Evet. Aptalın tekiydim." Beni kendine çekiyor, bedenlerimiz birbirine değiyor. "Video oyunlarına ve okula uyum sağlamaya kafayı takmıştım. Ethan'a karşı bir şeyler hissettiğinden bahsetmiyorum bile."

"Ne?" Dirseğimin üzerinde yükseliyorum. "Hepsi o öpücük yüzünden mi?"

Bir elini kalın saçlarının arasından geçiriyor. "Evet. Dediğim gibi, aptalın tekiydim."

"Öyleydin," diye katılıyorum. "Ama dürüst olmak gerekirse, ortaokulun kız-erkek arkadaşlıkları için kolay olduğunu sanmıyorum."

"Hayır," diyor, "öyle değil."

İnsanlar bana pek çok kez Liam'la birlikte olup olmadığımızı sordular. O da aynı soruları almış olmalı... ve sonunda sabahları okula birlikte yürümek daha kolay hale geldi.

Eli sırtımı yumuşatıyor, yumuşak darbeler tenimi parlatılmış ipek gibi hissettiriyor.

"Walker Steel ile birkaç gün önce sözleşme imzaladık," diyor. "Resmiyet kazanır kazanmaz gazetelerde yer alacak."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Pek çok insan Porter, Park ve Carter'ın yatırım yapmasına izin verilirken diğerlerinin neden izin verilmediğini merak edecektir."

"Ve bu senin yüzünden," diyorum.

Derin bir nefes alırken göğsü elimin altında yükseliyor. "Ve sen. Gazetelerde yer alamayacağın için üzgünüm."

Homurdanıyorum. "Kredi istemiyorum."

"Hayır, bilmediğini biliyorum. Muhtemelen bu yüzden bunu çoğu kişiden daha çok hak ediyorsun."

Aklıma bir düşünce geldi. "Bunun bir kısmı... Ethan'la mı ilgili?" "Ne demek istiyorsun?"

"Neden bu kadar çok çalışıyorsun, demek istiyorum. Bir şeyleri kanıtlamak zorunda hissettiğin için mi?"

Liam hemen cevap vermiyor. Karanlıkta yüz ifadesini seçemiyorum, bu yüzden sadece sessiz nefes alışını dinliyorum.

"Rekabet edebilmemin tek yolu bu," diyor sonunda. Dudaklarımı ıslatıyorum. "Yine de bir yarışma var mı?"

"Her zaman vardı. En eski anılarım koştuğum ve benden çok ileride olan ona yetişmeye çalıştığım zamanlardı."

"O hiç-"

"Beni rekabet etmek *zorundaymışım* gibi mi hissettirdi? Tabii ki hissettirmede. Ethan'ın tarzı bu değil." Liam kısık bir kahkaha atıyor ama sesi eğleniyormuş gibi çıkmıyor. "O pek çok açıdan mükemmel. İdeal bir oğul ve kardeş, cesur bir girişimci ve ilham verici bir patron."

"O mükemmel değil."

"Öyle olmadığını biliyorum. O da öyle olmadığını biliyor. Görünüşe göre diğer herkes bilmiyor." Liam'ın sesi sakın ve ölçülü. Sanki bu evrenin doğal kanunlarından biriymiş gibi.

Avucumu göğüs kemiğine bastırıyorum, derisinin altına sertçe. Kalbine ulaşmaya çalışıyorum. "Hayatını birine tepki *olarak* yaşayamazsın. Birisi *için* yaşamalısın."

Uzun parmaklar benimkileri sarıyor. "Peki sen hayatını kimin için yaşıyorsun?"

"Kendim," diye mırıldandım. "Ailem. Benim topluluğum. Belki bir gün bir başkası için."

"Bir adam mı?"

"Belki, ama bilmiyorum." Başımı boynuna yaslıyorum, dudaklarım tenine değiyor. "Sanırım artık hayatımı

bir erkek arkadaşın emirleri."

Liam'ın eli belimde sıkılaşıyor. "Elbette öylesin. Zaten hiçbir zaman dikte edilmek için yaratılmadın."

Omzunu öpüyorum, elimi gergin karnında gezdiriyorum. "Demek Walker anlaşmasını imzaladın."

"Evet."

"Bu sahte nişanlı olarak iş yapamayacağım anlamına mı geliyor?"

"Ben-oh. Mmmm." Elim daha aşağıda, elimin altında büyüyen etle alay ediyor. "Ben de sana bunu soracaktım."

"Öyle miydin?"

"Perşembe günü Cole'un evinde bir parti var." "Biliyorum," dedim. "Marco's yemek servisi için kiralandı." Liam'ın sesi nefes nefese. "Anlaşıldı."

Kavrayışımı sıkılaştırıyorum, pürüzsüz, sert uzunluğu elimin içinde kaygan bir şekilde hareket ediyor. Bundan hiç bıkmayacağımdan şüpheliyim.

"Aşçılık enstitüsü finallerinden önceki gece," diyorum.

Sesi boğuk çıkıyor. "Farkındayım. Çok şey istiyorum, bu yüzden sormayacağım." "Neyi sormayacaksın?"

"Partide bana eşlik etmeni." "Albert Walker da orada olacak mı?"

"Olabilir, ama henüz onaylanmadı." Yüzünü bana çeviriyor, kalçaları hafifçe sallanıyor. "Tanrım, bu konuda nasıl bu kadar iyisin?"

"Bana nelerden hoşlandığını öğrettin." Demek istediğimi vurgulamak için şişmiş kafaya ulaştığımda elimi büküyorum. Liam yanağıma küfrederek beni gülümsetiyor. "Yani benden randevun olarak gitmemi mi istiyorsun?"

Nefes alış verişi hızlanıyor. "Taşaklarım tam anlamıyla elindeyken bana ne olduğumuzu mu tanımlatacaksın?"

"Her zamanki gibi iyi bir zaman gibi görünüyor," diye takılıyorum.

Karanlığın içinde dönüyor ama gitmesine izin vermiyorum. Bacaklarımı aralıyor ve aralarındaki boşluğa diz çöküyor.

"Evet," diyor, elleri kalçalarımnda sıkılaşıyor. "Randevum olarak bana eşlik etmeni istiyorum. Ama sadece sen istersen ve sadece ertesi günkü sınavına engel olmayacaksa."

Karanlıkta yüzü gölgeler içinde, kaslı göğsü sadece bir erkek duvarı. Ama sesi net ve içten.

"Gideceğim," diye mırıldanıyorum, kollarımı boynuna dolamak için uzanıyorum. "Elbette gideceğim, Liam."

Öpücüğü derin, araştırmacı, sanki sözlerimin onaylanması yeterli değilmiş gibi. Parmaklarım sanki eve dönüyormuş gibi saçlarına dolanıyor ve onu üzerime çekiyor.

Misyonerliği ilgi çekici bulmayabilirdi ama onun vücudunun benimkinin üstünde olmasından, beni yatağa yatırmasından daha çok istediğim bir şey yok.

Görünüşe göre Liam da aynı şekilde hissediyor, çünkü varlığımın liflerini çekiştiren bir iniltiyle çıplak bir şekilde içime itiyor. Bu gece ikinci kez seks yapıyoruz ve daha önce olduğu gibi ikincisi de daha yavaş.

Ellerini başlığıma dayıyor ve kalçalarını döndürüyor. Derin, dünyayı sarsan itişler beni dolduruyor. Düzgün görmemi zorlaştırıyor.

Omuzlarını kavıyorum ve onunla okşaya okşaya buluşuyorum, ikimiz de birbirimize meydan okuyor ve aynı anda buna karşılık veriyoruz. *Flörtüm olarak git.* Kelimeler kafamda çınlıyor - sahte bir nişanlı ya da sahte bir kız arkadaş olarak değil.

Sahte bir şey değil.

Ve kollarımda titrediğinde, iniltisi sanki ruhunun derinliklerinden geliyordu, bunun şimdiye kadar bildiğim en doğru şey olduğunu anladım.

LIAM

Seksten sonra hep iyi hissederim. Sadece dakikalar sonra değil, saatler, hatta günler sonra bile. Bu tam olarak roket bilimi değil. Hormonlar, salınım, cinsel zevk
-Hepsi orada.

Bu yüzden o sabah erkenden Maddie'nin dairesinden eve dönerken yüzümdeki devasa sırtışı sorgulamıyorum. Kaynağına kadar izini sürmek bir gizem değil. Ellerim hala onun teninin sıcaklığını, gülümsemesinin tatlılığını, göğüslerinin mükemmel yuvarlak şeklini taşıyor. Yani evet.

Sırtıyorum.

Ve eğer trafik ışıklarında durup yanımdaki arabada oturan adama -ki o benim kadar iyi bir gece geçirmiş olamaz- bakıp sırtırıyorsam, öyle olsun.

Ama sırtışıam hiç *kaybolmuyor*. Hatta daha önce hiç yapmadığım bir şey yaparak binamdaki tezgâhın arkasında çalışan adama gülümsüyor ve başımı sallıyorum.

Daha da kötüsü, nihayet masama oturduğumda rakamlara odaklanamıyorum.

Ve her zaman, her zaman rakamlarıma odaklanabildim. Pek çok kişi yaptığım işin elle tutulur bir şey olmadığını söyleyecektir. Ama ben ekranımdaki her bir rakamın gerçek dolarları ve gerçek şirketleri temsil ettiğini bir kez bile unutmadım.

Gelen kutumda Dennis Walker'dan bir e-posta var ve onun kuru kışkı sözlerini ve babasının kararına katılmadığını üstü kapalı bir şekilde ima ettiğini okuduğumda bile sırtıyorum. Onların katı normları ve kuralları ve benim koca çenem olmasaydı, bu sahte nişanlı olayını bulamazdım.

Bu da teknik olarak Albert Walker'a borçlu olduğum anlamına geliyor.
Marco'yu işe aldığı için Cole'dan bahsetmiyorum bile, yoksa Maddie ile tekrar karşılaşmazdım.

Kahretsin, ama iyi hissediyorum.

Öğle yemeği vakti geldiğinde, Maddie'nin bana hazırladığı ve çantama koyduğu sandviçi almak için buzdolabına uzanıyorum.

O sabah, nasıl olsa kendisi için de bir tane yapacağını söyleyerek omuz silmişti. Tadı harika.

Ona söylemeliyim.

Liam: Umarım hayallerinizdeki restoranı tamamen sandviç temalı yapmayı planlıyorsunuzdur.

Madison: Sanırım öğle yemeğinizi beğendiniz?

Keyif almak çok hafif bir kelime. Beni öğle yemeğinde hamburger ya da biftek gibi iç burkan bir seçimden kurtardın.

Madison: Mağara adamı gibi yiyorsun.

Evet. Bunu düzeltebilirsin, biliyorsun. Çıplak vücudundan suşi ya da ceviche yemeye her zaman hazırım.

Madison: Şimdi wasabi'nin asla gitmemesi gereken yerlerde wasabi hayal ediyorum.

Seni korurdum.

Madison: Benim de yeni bir favori şeyim var. Sabah seksi.

Liam: Şaşırtıcı derecede küçümseniyor.

Madison: Şu andan itibaren, bir daha asla kötülemeyeceğim. Hatta ilk üç listeme bile girebilir.

Liam: Diğer en iyi yerleştirmeler hangileri?

Sana sonra göstermeme ne dersin?

Siktir. şimdi çalışmam gerekirken sertleştim.

Madison: Piyasalar kimseyi beklemez.

Liam: Biri kapandığında, diğeri açılır. Paranın iyi tarafı da bu.
-Asla uyumaz.

Madison: Tanrım, bu çok klişe. Gordon Gecko filmlerinden birinin yıldızı olmalısın.

Liam: İtiraf: Bir keresinde duvarımda onun bir posterı vardı.

Madison: Yalan söylüyorsun.

Keşke olsaydım. Katta çalışırken iş arkadaşlarımdan birinin yaptığı bir şakaydı ve sonra onu asmadan edemedim, bilirsiniz.

Madison: Kendini şakaya adamıştın. Anlıyorum. Saygı duyuyorum.

Liam: Teşekkür ederim. Vardiyan ne zaman başlıyor?

Madison: On beşten az kaldı. Bana şans dile.

Liam: İhtiyacın var mı?

Ancak bundan sonra yanıt gelmiyor ve sonunda gözlerimi telefonumun küçük ekranından bilgisayarımın daha büyük ekranına çeviriyorum. Ekranlar, ekranlar, her gün, her gün.

Telefonumda adı tekrar yanıp söndüğünde saat neredeyse akşamın altısıydı, beklediğimden çok daha erken.

"Maddie?"

"Hey." Sesi gergin. "Seni bu şekilde aradığım için üzgünüm."

"Ne oldu?"

Bir iç çekiş. "Bunu itiraf etmek çok utanç verici." "Eminim değildir."

"Aslında bugün işte kendimi kestim." "Ne?"

"Fena değil," diye ekliyor. "Ama acil servisteyim. Sadece hızlı bir kontrol, birkaç dikişten fazlasına ihtiyacım yok."

"*Dikiş atılması mı gerekiyordu?*"

"Sadece üç."

Masamdan kalkıp ceketime uzanıyorum. "Hangi hastanedesin?"

"Gelmek zorunda değilsin."

"Hangi hastane?"

Tekrar iç çekerek bana şöyle dedi. "Özür dilerim, hepsi bu. Tariflerimi uygulamak için işten sonra sizde yemek pişirebilir miyim diye sorduğumu biliyorum ama artık boşum."

"Cidden bundan sonra *çalışmayı* mı planlıyorsun?"

"Aşçılık enstitüsü finalleri beş gün sonra!"

"Ama sen yaralısın," diyorum ona, sanki yeğenlerimle konuşuyormuşum gibi. Çoktan asansöre binmiş, aşağı iniyordum.

"Neredeyse hiç acımıyor."

"O zaman neden sesin kızgın geliyor?"

Bir duraklama. "Buraya geldiğinizde açıklayacağım."

Hastaneye gitmek hiç zamanımı almıyor ama artık diğer sürücülere talihsizce gülümsemiyorum.

Dikiş atılması gerekiyordu.

Koridorda beni karşılayan arkadaşı, iş arkadaşlarıyla gittiğim içkilerden belli belirsiz tanıdık gelen bir yüz. Alma, sanırım adı.

"Hey," dedi bana. "Maddie bekleme odasında, reçetesini tamamlıyorlar. Benim işe dönmem gerek."

"Onu yukarı çıkardığın için teşekkürler."

"Elbette." Alma bana spekülatif bir bakış atıyor ve bu bakış kaşlarını çatarak gülümsemesine dönüşüyor. "Ben sizi yalnız bırakayım."

Maddie'nin sağ elinin yan tarafı gazlı bezle sarılmış, neredeyse normal boyutunun iki katına çıkmış. Beni gördüğünde gülümsüyor ama biraz utangaç bir gülümseme.

"Geldin mi?"

"Yapacağımı söyledim. Acıyor mu?"

"Pek sayılmaz." Koyu renk saçları profesyonel bir örgüyle arkadan bağlanmış, birkaç tutamı yüzünün etrafında kıvrılmak için kaçıyor. "Bana ağrı kesici verdiler."

"Ne oldu?" Ve dayanamadığım için. "Sana bıçaklara dikkat etmeni söylediğimi s a n ı y o r d u m ."

Sinirli bir şekilde nefes alıp veriyor. "Dikkatliydim. Ben *her zaman dikkatliyimdir*." "Bıçak mesajı almamış."

"Belli ki değil." Maddie yaralı eline sanki onu çok incitmiş gibi bakıyor. "Finallere kadar bir haftadan az zamanım var. Bir *haftadan az!*"

"Hala yarışabilir misin?"

Bana attığı bakış, sorduğum için aptal olduğumu açıkça ortaya koyuyor. "Sadece bir çizik. Sadece sıkıca sarmam gerekecek."

Omuzları gergin, tıpkı ağzının çizgisi gibi. Kolumu omuzlarına doluyorum. "Ama sen iyi misin?"

"Evet, ben iyiyim." Yan tarafıma yaslanarak rahatlıyor. Saçları mis gibi kokuyor; sabun, şampuan ve mutfaktan gelen bitki benzeri bir şey gibi. "Bugün tam bir karmaşaydı."

"Öyle miydi?"

"Başından sonuna kadar."

"Başından beri değil," diyorum. "Sabah çok keyifliydi."

Hafifçe homurdanıyor, yaralanmamış eli kalçamın üzerinde duruyor. "Sabah çok keyifliydi," diye kabul ediyor. "Yani sözümü geri alıyorum. İşe geldikten *sonraki* her şey berbattı."

Bir hemşire bekleme odasının köşesinden dönüyor ve bizi görünce duruyor. Gülümsüyor. "İşte reçeteniz, Bayan Bell."

"Teşekkür ederim," diyor Maddie. "Peki bunları ben mi alacağım...?"

"Dozaj şişenin üzerinde yazıyor." Hemşire ellerini ceplerine sokarak ikimize de başıyla selam verdi. "Sizi eve götürecek birinin hazır olduğunu görmek harika. Şimdi dikkatli olun ve doktorun emirlerine uyun."

"Yapacağım," diyor Maddie.

Koridorda ilerliyoruz, kolum hâlâ onun boynunda. "Az önce kayıtlı bir hemşireye yalan mı söyledin?"

"Neden böyle düşündün ki?"

"Sanırım doktorun emirleri önümüzdeki günlerde çalışmayı içermiyor ve ben de bunu planladığınızı varsayıyorum."

"Varsaymamalısın," diyor Maddie küstahça. "Bu seni ve beni aptal durumuna düşürür."

Kıkırdıyorum. "Bunu en son duyduğumdan beri yıllar geçti."

"İşe geri dönmeyi planlamıyorum... en azından bugün."

"Maddie."

"Biliyor musun, bu kadar gazlı bez yarayı olduğundan daha kötü gösteriyor. Bir ayı tarafından saldırıya uğramışım gibi görünüyor."

"Görünüşe göre kendini tek elli yapmaya çalışmışsın," diyorum. "Bak, korsan şakalarına olan bağlılığına hayranım ama seni kancalar olmadan daha çok seviyorum."

Gülümsemesi yüzünü ısıtıyor, bir anda sinirli ve hırçın halden ısıltılı bir hale dönüştürüyor. Birinin gülümsemesinin bu kadar büyüleyici olması adil değil. Ehliyeti olmadan o şeyi kullanmasına izin verilmemeli. Pervasızca patlatarak neden olabileceği tüm trafik olaylarını düşünün.

"Saçmalıyorsun," diyor bana.

Karşı koyamayarak burnumu saçlarına yaslıyorum. "Ve gecenin geri kalanında evde kalacaksın. Değişiklik olsun diye yemek yapmama izin vermeye ne dersin?"

Dramatik bir ürperti veriyor. "Kulağa tehlikeli geliyor."

"Şu anda ne yaptığımı görüyor musun?" Süslü şef bıçağını sallayarak ve bir domatesi dilimlemeye çalışarak söylüyorum. "Bunları jülyen doğrayacağım."

Maddie mutfak sandalyelerinden birine otururken kaşları havaya kalkıyor. "Jülyen dilimi biliyor musun?"

"Ah evet." Elimdeki bıçağı çevirmeye çalışıyorum. Sadece orta derecede başarılı. "En iyi okullarda eğitim aldım. İsviçre, Japonya, Nikaragua... Her yere gittim."

"Mhm." Başını sağ elinin arasına alıp sırtıyor. "Devam et o zaman, Usta Şef. Bana nasıl yapıldığını göster."

Bir dakika sonra, ince dilimlenmiş bir domatesle birlikte doğrama tahtamı onun incelemesi için kaldırıyorum. "Bir sonraki kısmı yaparken saklanmak isteyebilirsin."

"Siper almak mı?"

"Evet. Yağ genellikle biraz sıçrar."

"Ne kadar profesyonelce."

Ona dil çıkarıyorum ve sıcak tavaya geri dönüyorum. Michelin restoranında yemek yapan bir şef için yapabildiğim tek şeyi - bolonez makarna - yapmak mı? Hakkımda başka bir şey söylenemeyecekse, taşaklı olduğum bilinsin.

"Şimdi söyleyecek misin?" Tencereyi spagettinin üzerine kaldırarak sordum. Maddie birkaç kez müdahale etmeye çalışmıştı ama ona parlama sırasının bende olduğunu söyledim.

"Sana ne söyleyeyim?"

"Bugün ne oldu?"

İnliyor ve dönüp baktığımda başını masaya yaslamıştı.

"O kadar kötü mü?" Yemeği kendi haline bırakarak yanına bir sandalye çektim.

Masaya bir şeyler mırıldanıyor.

"Özür dilerim," dedim. "Meşe ağacından yapılmadığım için bunu fark edemedim."

Maddie bana bakabilmek için dönüyor, başı kolunun üzerinde duruyor. Koyu renk saçlarından bir tutam yanağında kendine yer edinmiş. Uzanıp onu düzeltiyorum.

"Jason'a aşçılık bursu için finalist olduğumu söyledim."

Elim yanıma düşüyor, eski sevgilisinden bahsedince içimde bir kıskançlık alevleniyor. "Sen mi yaptın?"

"Hat üzerinde yan yana çalışırken." Sözleri bunun hatanın en vahim şekli olduğunu açıkça ortaya koymaktadır.

Arkama yaslanıyorum. "Bu kötü mü?"

"Tepkisini tahmin edebilmem gerektiğini düşünürsek, evet, bu kötü. Hat, iyi yağlanmış bir makine gibidir. Her birimiz bir yemeğin birkaç yönünü hazırlıyoruz. Zamanlama önemli. Ekip çalışması da öyle."

"Ve Jason da finalistlerden biri," diye mırıldandım, hatırlayarak. "Evet, tabii ki öyle."

Elim sıkışıyor. "Bıçağını eline saplamadı, değil mi?" Dudakları seğiriyor. "Yarışmayı sabote etmek için mi?"

"Evet."

"Hayır, yapmadı. Yine de duyarlılığını takdir ediyorum." İç çekiyor. "Sinirlendi. Kendimin ve jürinin zamanını boşa harcadığımı, hazır olana kadar beklemem gerektiğini söyledi. Hep bunu söylerdi, henüz hazır olmadığımı. Başvurmak için değil, kendi restoranım için değil..."

Dişlerim dilimi ısıyor. "Bu tam bir saçmalık."

Gözleri benimkilere kayıyor. "Artık ben de öyle düşünüyorum. Her zaman değil."

"Sen tanıdığım en iyi şefsin. En çalışkan insan olduğundan bahsetmiyorum bile. Lanet olsun Maddie, yıllar önce bir restoranın olabilirdi."

Gülümsemesi genişler. "Teşekkür ederim. Ama genç ve tecrübesiz bir şefi destekleyecek yatırımcı bulmak kolay değil."

"Boş ver onu. Bir sürü yatırımcı tanıyorum, ben de bir yatırımcıyım. Herkes sizi desteklemekten mutluluk duyacaktır."

Yaralanmamış eli benimkini kavırıyor, gözleri parmaklarıma kayıyor. "Ben de sinirlendim. Doğramak ve kızgın olmak birbirine karışmaz."

"Olmayacağını tahmin edebiliyorum."

"Ergo, Olay." Yaralı elini kaldırıp suçlayıcı bir ifadeyle bakıyor. "Ve bu kötü çocuğun bana burs şansımı kaybettirmesine asla izin vermeyeceğim."

"Neden olmadığını anlıyorum," diyorum ve her zerrem aynı fikirde mırıldanıyor. Ona hazır olmadığını söylemeye nasıl cüret eder? Onu yarışmaktan vazgeçirmeye çalışmaya?

"Evet. Makarna kaynamak üzere."

"Kahretsin." Tam zamanında yapıyorum, sıcaklığı düşürüyorum ve bolonez sosa geçiyorum. Bana bakıyor, ilgisiz ve sade, tıpkı şimdiye kadar yapabildiğim tüm yemekler gibi.

Soru kemiklerimi kemiriyor, cevaplarının olasılıkları yüzünden omuzlarım geriliyor. "Bana söyleyecek misin?"

"Sana ne söyleyeyim?"

"Jason'la neden ayrıldınız?" diyorum. "Neden en başta onunla çıktın?"

Sesimdeki yakıcı merakı duyabiliyor mu?

O kadar uzun bir sessizlik oluyor ki arkama baktığımda Maddie'nin bana baktığını görüyorum. Gözleri bulanıktı.

Bolonezi karıştırmayı bırakıyorum. "Çok mu kişisel?"

Dudakları kıvrılıyor. "Şimdiden birbirimize karşı oldukça kişiselleştik."

"Öyleyiz," diye kabul ediyorum.

"Bu hoş bir hikaye değil."

Jason'dan hoşlanmamam bir derece daha arttı. "Oh?"

"Hayır." Gözleri pencereye kayıyor, komşu binalara bakıyor. Pencerelerde ışık titriyor. "Bir süredir şüpheleniyordum. Ufak tefek şeyler işte. Ama sonra bir akşam... Bir catering işinden sonra restorana dönüyordum. Bazı şeyleri bırakmak için. Birden

Her yer kilitliydi ama tamamen karanlık değildi. Barda bir ılık yanıyordu."

Dehşet midemin dibine çöküyor. "Ne gördün?"

Başını ellerinin arasına alır. "Tanrım, bunu sana neden anlatıyorum? Bu çok..."

"Sorun yok, Maddie."

"Garson kızlardan biriyle birlikteydi. Kız barın yanındaki tezgahın üzerine eğilmişti ve adam da... şey. Eminim gözünüzde canlandırabilirsiniz."

Yapabilirim.

Piç kurusu.

"Lanet olsun," diyorum, makarnayı ve sosu kendi hallerine bırakıp yanına oturuyorum. Artık herkes kendi başının çaresine bakacak, çocuklar.

Maddie'nin gözlerinde çelişki var. "Birkaç ay oldu. Onu özlemiyorum, artık sevmiyorum. Ama üstesinden gelemediğim tek şey utancım."

"*Utanç mı?*"

"O garson kızla -adı Sally- birkaç gün önce konuşmuştum. Gözlerimin içine bakıp gülümsemişti ve *biliyordu*. Personelden başka kim biliyordu? Şimdi bile kim biliyor?" Maddie başını sallıyor, hızla çözülen örgüsü daha da yıpranıyor. "Sonraki haftalar boyunca işe gitmek utanç vericiydi."

Bu düşünceyle kalbim göğsümde tekliyor. Kahretsin, ama o benim o pozisyonda olabileceğimden daha güçlü.

"İstifa etmediğine inanamıyorum."

Tercümesi: O herifle her gün çalıştığına inanamıyorum.

"Yapamadım." Elini yumruk yapıp aramızdaki masanın üzerine koydu. "Marco'da işe alınmak için en az Jason kadar çok çalışmıştım. Ayrılmamın imkanı yoktu, hele ki hatalı olan *o* iken."

"Aynen öyle," diyorum ona. "Bu etkileyici, Maddie."

Dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Sanırım bu da bir bakış açısı."

"Daha da etkileyici olan şey, bir bıçağı elini bir kez bile tutmadı."

Sandalyede arkasına yaslanır ve iç çeker. Yaralanmamış eliyle uzanıp saçlarını açıyor, siyah, ipeksi teller yüzünün etrafına dalga dalga dökülüyor. "Bunu düşündüm."

"Eminim öyledir," diyorum. "Keşke daha önce bilseydim. Onu hafifçe kıskandırmak yeterince aşağılık bir ceza değil."

Maddie'nin gözleri benimkileri buluyor. "Sana söylemek istemedim. Belki bu seni... Bilmiyorum." Derin bir nefes alıyor. "O hikâyede olduğum kişiden hoşlanmıyorum. Haksızlığa uğramış kurban olmaktan hoşlanmıyorum ve bir zamanlar ona değer verdiğimden de hoşlanmıyorum. Ve kendimi saf hissetmekten gerçekten ama gerçekten nefret ediyorum."

Yavaşça başımı sallıyorum. "Tekrar ziyaret etmek istemeyeceğin bir anlatı."

"Aynen öyle." Eli masanın üzerinde benimkine yaklaşıyor, gözleri mizahla parlıyor. "Hayır, sahte nişanlılardan oluşan karmaşık olmayan bir düzende bir çocukluk arkadaşıyla yatmak çok daha güvenli."

Kıkırdıyorum, parmaklarımı onunkilere doluyorum. "Tamamen karmaşık değil," diye katılıyorum. "Ne yanlış gidebilir ki?"

"Muhtemelen her şey." Gözleri benimkilerin üzerinde dans ediyor. "Sos yanıyor."

"Oh, kahretsın."

MADISON

"Gördün mü?" Elimi kaldırıp küçük yaranın etrafına sardığım şık lila rengi gazlı bezi gösteriyorum. "Canın yansın ama bunu moda haline getir."

Liam bir kaşını kaldırıyor ve bakışlarını benimkinden vücudumun üzerinde gezdiriyor. "Elbiseyi giyiyorsun."

"Öyleyim." Yaralanmamış elimle havadar, mor kumaşı kavrayarak küçük bir dönüş yapıyorum. "İhtiyacım olduğunda giyinebilirim."

Gömleğinin üst düğmesini çekiştiriyor. Takım elbise ceketini omuzlarına doğru uzanıyor, koyu rengi sanki özel dikilmiş gibi üzerine yapıyor. Muhtemelen öyleydi - bugünlerde Liam'la aramızdaki farkların bir başka ince hatırlatıcısı.

Ağabeyinin elden düşme, kolları çok kısa ceketini giydiği günler geride kaldı.

"Hatırlatma bana," diyor. "O kırmızı elbisenin içindeki görüntünü aklımdan çıkarmakta hâlâ güçlük çekiyorum."

"Peki, yapmak zorunda mısın? O görüntüyü aklımdan çıkarmak için yani? Orada yaşamaktan oldukça hoşlanıyorum."

Liam'ın gülümsemesi parlıyor, en çok sevdiğim geniş, çarpık gülümseme. "Bana işkence etmek hoşuna mı gidiyor?"

"İşkence görmekten hoşlanıyorsun," diye düzeltiyorum. "Son birkaç haftada bunu öğrendim."

Elime uzanıyor ve kolunun kıvrımına sıkıştırıyor. Bu hareket sıradan, sanki partilerde hep onun kolundaymışım gibi.

"Hazır mısın?"

Başımı sallıyorum, onun yanından geçip ilerideki devasa, tanıdık eve bakıyorum. "Son bir hurra."

Liam'ın sırtışı alaycı. "Son bir hurra."

Cole ve Skye Porter'ın evine ön kapıdan topuklu ayakkabılar ve bir elbiseyle girmek, kendimi çimdiklemeyi düşünecek kadar gerçeküstü bir deneyim. Onların devasa mutfağında şef gömleği içinde olmak çok daha kolay geliyor.

Meraklı gözler benimkilerle buluşuyor, sanki kim olduğumu merak ediyorlarmış gibi Liam'dan bana doğru süzülüyorlar. Neden merak etmesinler ki? Ben bu insanlar için hiç kimseyim, sadece somonlu pufların anonim dolgusuyum.

Liam kulağıma eğildi. "Bir saatten fazla kalmayacağız."

"Daha uzun kalabiliriz."

"Hayır, yarın çok önemli." Kolu benimkinin altında geriliyor. "Jason'ın bu dostluğu kazanmasına izin veremeyiz."

Şaşkın bir kahkaha atıyorum. *Biz mi?* Bir yanımda rahatladı. Jason'ın onu aldattığını söylemek utanç vericiydi. Ve şimdi, o... iyi. Biz bir takımız.

"Merak etme," diye mırıldanıyorum. "Tabaklarım *mükemmel*."

"Öyle olduklarını biliyorum. Hepsinin tadına baktım."

"Teşekkür ederim." Sesimi alçaltarak yaklaşıyorum. "Fikrine güvendiğimden değil ama. Burger ya da BLT olmayan her şey için minnettarsın."

"*Sizin* tarafınızdan pişirilen her şey" diye düzeltiyor.

Göğsümde, alaycı sözlerle ya da yarınki final düşüncesiyle hiçbir ilgisi olmayan bir sıcaklık filizleniyor. "Bu hiç adil değil."

"Neymiş o?"

"Çalışmalarınız için size iltifat edemem."

Liam'ın sırtışı genişler. "Tabii ki yapabilirsin. Bakman için sana bazı tablolar göndereceğim."

"Bu senin için yeterli mi?" Ona kirpiklerimi kırıştırıyorum. "Hiç kimsenin bu kadar detaylı tablolar hazırladığını görmemiştim. Çok fazla *veri* topluyor olmalısınız."

Liam titriyormuş gibi yapıyor. "Tanrım, ama bu beni sertleştirdi."

Gülüyorum, etrafıma bakıyorum. Kimse duyacak kadar yakınımda değil. "Saçmalıyorsun."

"En iyisinden öğrendim." Elimi daha sıkı tutuyor ve beni zengin bir şekilde dekore edilmiş odalardan geçirerek verandaya doğru çekiyor. Erken saatlerde

Yaz havası soğuk ve sıcak arasında gidip geliyor, sanki kararını tam olarak verememiş gibi.

Liam tanımadığım birkaç kişiye başıyla selam veriyor ama o barı bulana kadar hareket etmeyi bırakmıyoruz.

Bana uzattığı şampanya kadehine gülümsüyorum. "Acele ettiğimiz yer burası mıydı?"

"Elinde kadeh olmadan asla ortama karışma," diye öğüt veriyor bana. "Ben bunu zor yoldan öğrendim."

Elinde bir kadehle kendini çok rahat hissettiğini de öğrendim, gözlerinin kalabalığı taramasını izlerken bunu belirtmiyorum. Yatırımcı Liam, tüccar Liam, playboy Liam.

Gözlerim kalabalığı aynı şekilde tarıyor. "Albert Walker'ı hiçbir yerde göremiyorum."

"O burada bir yerde." Liam şampanyasından bir yudum alır. "İşte Nick. Gidip merhaba demeliyiz."

"Nick?" Bir tepsi bruschetta getiren garsona teşekkür ederek başımı sallıyorum - Marco'nun tarifini milyonlarca kez yaptığım bruschetta.

"Porter, Park ve Carter'ın sahiplerinden biri. Bu teknik olarak onun düğün kutlaması."

"Onun neyi?" Yanından ayrılmamak için acele ediyorum. "Bu bir düğün partisi mi?"

"Kelimenin en gevşek anlamıyla," diyor Liam. Benzer boylarda, koyu renk kırpılmış saçları ve çarpıcı olarak tanımlanabilecek gözleri olan bir adamın yanında durdu. Belki de bizden birkaç yaş büyüktü.

"Liam," diyor adam. "Kendini ekranlardan koparmayı başardın mı?"

Liam kaşlarını kaldırarak, "Bu kutlamayı kaçıramazdım," diye cevap veriyor. "Anladığım kadarıyla bu senin fikrin değildi?"

Adam -Nicholas Park olmalı- gülüyor. "Hayır, karımın da değildi, ne kadar şaşırmış olsanız da. Cole parti vermek için bir bahanesi olduğunda durdurulamaz."

Liam homurdanıyor. "Sence onda *Muhteşem Gatsby* kompleksi mi var?" Nick'in gülümsemesi tamamen dişlerden oluşuyor.

"Seni işe almanın iyi bir hamle olduğunu biliyordum."

"Memnuniyetle." Liam'ın eli sırtımın alt kısmına, eli orada olmadığına giderek daha boş hissettiren noktaya kayıyor. "Madison, bu Nick, Nick, Madison."

Önümdeki adama elimi uzatıyorum. "Sizinle tanışmak bir zevk." "Ben de." Elini sıkarken sertti, gözlerindeki parıltı merak uyandırıcıydı. "Yani bu... hakkında çok şey duyduğum *düzenleme* mi?"

"Ethan'dan mı?"

"Ve Cole," diyor Nick, zarif bir omuz silkme hareketiyle omzunu kaldırarak. "Tek bir kelime bile sitemim yok. Sen yapman gerekeni yap."

Sitem mi?

Demek ki Ethan küçük oyunumuza iyi tepki vermemişti. Liam'la bu konuyu son konuştuğumuzda hissettiğim suçluluk duygusu mideme hücum etti.

Liam kadehini Nick'inkine doğru kaldırarak, "Ben de aynen öyle düşünüyorum," diyor. Bakışları yarı şeytan, yarı kurt gibi. Kâr ve iş hedefinde birleşmişler.

Boğazımdaki kuruluğa rağmen yutkunuyorum. Mutfakta çalışmak stresli. Uzun saatler sonra sırtımı ve ayaklarımı ağrıtıyor. Ama ahlaki açıdan çok kolay ve aniden iyi ürünlerin ve hizmet edilecek insanların basitliğini özleyorum.

Son bir hurrah.

"İşte karım da geldi," diyor Nick, çimenlikteki insan kalabalığına başıyla işaret ederek. "İki hafta oldu ve ben hâlâ bu kelimeye alışamadım."

"Kalabalığı kendine çekiyor," diye yorum yapıyor Liam. Gözlerim gümüş elbiseli sarışına takılıyor, etrafındakilerle hararetle bir şekilde konuşurken elleri hareket ediyor.

Onu daha önce görmüştüm, Cole'un moda sektöründe çalışan kız kardeşi Blair. Alma bana bir keresinde giydiği bir kıyafeti göstermiş ve benzer görünümlü bir ceket almayı düşündüğünü söylemişti.

Elim şampanya flütünün üzerinde sıkışıyor. Evet, mutfakta bıçaklar ve ısı olabilir ama çok daha güvenli.

"Sizinle tanışmak bir zevkti." Nick bana başıyla selam verip uzaklaşıyor, sadece tepsiden bir somon puf almak için duraklıyor.

Liam'ın sesi gerginleşiyor. "Beş, dört, üç içinde geliyor..."

Başımı tam zamanında çevirdiğimde, kare çenesi ve yüksek elmacık kemikleriyle tanıdık bir yüz görüyorum; yanında durduğum adamın daha yaşlı bir versiyonu. "Ethan?"

Bana bakarken gözleri kısılıyor, delici bir yeşil. Sonra gözlerinden tanıma selleri akıyor. "Maddie?"

"Benim. Tanrım, yıllar oldu. Nasılsın?"

"Mükemmelim." Bakışları üstümdeki kardeşine kayıyor ve işte o zaman Liam'ın ona sahte nişanlısının ben olduğumu hiç söylemediğini fark ediyorum. "Ben değildim."

bu gece burada olacağını biliyordum."

"Hayal kırıklığına uğramış gibi görünme," diyor Liam.

Ethan kaşlarını çatıyor ama benimkilere dönen gözler hatırladığım gibi. Kontrollü, sıcak, kararlı. Liam'inkilerle aynı renkte olabilirler ama onunkiler gibi parlayıp derinleştiklerini hiç görmemiştim.

"Seni tekrar görmek çok güzel Maddie. Ailen nasıl? Hâlâ Fairfield'da mı yaşıyorlar?"

"Harikalar. Bu arada senden gerçekten etkilendiler. Gazetelerde ne zaman bir şey okusalar bana bundan bahsediyorlar."

Gülümsemesi çarpık, gözleri tekrar kardeşine kayarken bile gerçek bir sevgi var. "Onlara selamımı söyler misin?"

"Kesinlikle yapacağım."

"Kardeşim seni bu aptalca planının içine çektiği için özür dilerim." Liam homurdandı. "Aptalca mı? İşe yaradı, değil mi?"

"Her eylem sonucuna göre değerlendirilemez."

"Bir Jedi gibi konuşuyorsun," diyor Liam. "Ya da bir motivasyon atasözleri kitabı."

"Albert Walker burada, tam da bu partide ve sen bunun kaderi bir kez daha kışkırtmak için iyi bir zaman olduğuna *mi* karar verdin?"

"Evet, bunun mükemmel bir fırsat olduğunu düşündüm. Barışçıl bir şekilde ayrılmadan önce bizi son kez görecek. Belki araya küçük bir aşk kavgası bile sıkıştırırız." Liam'ın sesi derinleşiyor. "Ve neye ihtiyacım yok biliyor musun? Senin, artık on iki yaşında olmadığımı unutman ve bir dersle gözümü korkutman."

Ethan'ın yüzü sinirlenerek kızarır ve sesi bir oktav yükselir. "Çocukluk arkadaşını sahte bir nişan için kullanmayı bırakırsan ben de bırakabilirim!"

Elim Liam'ın kolunda sıkılaşıyor. *Sakin ol.* "Kullanılmıyorum," diyorum. "O da benim için numara yapıyor."

Ethan'ın gözleri benimkilere kayıyor. Ağzını açıyor ama söylemek üzere olduğu şey solumuzdan gelen tok bir sesle kesiliyor.

"Pekala," diyor Albert Walker. "Bu çok aydınlatıcı oldu."

Cole Porter onun yanında duruyor, yüzü fırtına bulutu gibi. Sohbeta katılmak için yaklaşmış olmalılar, ancak kardeşleri fark edemeyecek kadar dalmış buldular.

"Bay Walker," diyor Liam. Sesi kaygan kayaların üzerindeki su gibi anında sakinleşiyor. "Sizi tekrar görmek güzel."

Yaşlı adam sanki bir şey doğrulanmış gibi başını sallıyor. Elim Liam'ın elinden düşüyor.

Yerin dibine batmak istiyorum.

"Evet," diyor. "Öyle olduğunu hayal ediyorum."

Sonra hepimizi arkasında bırakarak dönüyor. Liam onu takip etmeye başladı ama Cole'un kaldırdığı bir el onu durdurdu. "Bırakın beni."

"Hayır, açıklamam gerek."

"Bunu duymak istemeyecektir."

İkisi bahçedeki gölgeli patikada, bize kulübesini açan adamı takip ederek gözden kayboluyorlar. Suçluluk duygusuyla kollarımı kendime dolamak istiyorum. Onun masasında yemek yedim ve karısıyla birlikte yemek pişirdim.

"Bunların hiçbiri senin suçun değil," diye mırıldanıyor Ethan. "Hepsi Liam'ın. Ne oldu? aklından ne geçiyordu?"

Düşünmeden kelimelerim ağzımdan kayıp gidiyor. "Siz üçünüzü on yılın en büyük yatırım anlaşmasına sokmak istiyordu."

"Elbette, ama bunun da bir sınırı var." Ethan başını sallıyor. "Seni bu işe bulaştırdığı için çok üzgünüm. Bu konuda her zaman iyiydi, seni kendi icat ettiği oyuna sürükledi ve sonunda parmağın kırıldı."

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Ben de bir sürü oyun icat ettim."

"Sen yaptın." Ethan'ın dudakları isteksiz bir gülümsemeyle kıvrılıyor, sanki Fairfield'daki o günleri hatırlıyormuş gibi, iki evimiz arasındaki çitin arasında iyi yürünmüş bir yol vardı. Anıların onun bakış açısından nasıl görüldüğünü merak ediyorum. "Onun üzerinde her zaman iyi bir etkiniz oldu."

"Bunu ben de kabul ettim. Tüm bu sahte nişanı." Gözlerim parmağımdaki pırlantaya, gülünç derecede pahalı yüzüğe takılıyor.

Liam'ın yüzüğü.

"Bu konuda. Neden yaptın?"

Bir sürü cevap var. *Yeni bir ilişkiyi eski sevgilimin yüzüne vurmanın beni daha iyi hissettireceğini düşündüm.*

Ama hayır. Olmadı ve bu yüzden devam etmedim.

"Çünkü o istedi," diyorum basitçe. "Ve eğlenceli olduğu için, buna gerçekten ihtiyacım olduğu bir zamanda."

"Bunu anlayabiliyorum. Sanırım senin bildiğinden daha fazla." Bir an için birbirimize gülümsüyoruz. "Ne olursa olsun," diye ekliyor, "sahte evlenme teklif etmek için daha iyi bir kadın seçemezdi."

Şaşkın kahkaham gerginliği bozuyor. Liam köşeyi dönüyor, yüzünde bir çatıklık var.

"İkinizi biraz yalnız bırakayım." Ethan kenara çekilip insan kalabalığının arasına karışıyor ama kardeşine uyarıcı bir bakış atmadan önce değil.

Liam'ın onun ağırlığı altında ezildiğini görebiliyorum. "Onunla konuştun mu?"

Başını sallıyor. "Walker çoktan arabasına gitmişti. Yarın onunla konuşacağım ve isterse sözleşmeden çekilebileceğini açıkça belirteceğim."

"Bunu yapar mısın?"

"Tabii ki yaparım." Omzumun üzerinden şöyle bir bakıyor, sonra eli fırlayıp bileğime yapışıyor. Beni evin etrafında, mutfak kapısının yanındaki تنها alana doğru çekiyor.

Kelimelerim döküldü. "Öğrendiği için üzgünüm. Anlaşman için üzgünüm."

Liam sıkıca başını sallıyor ve adım atmak için kolumu bırakıyor. Yüzünde sessiz bir öfke var. "Senin suçun değil."

"Hâlâ üzgünüm. Bunun senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum." Elleri iki yanında kenetlendi.

"Evet."

"Ama bu sadece *bir* anlaşma. Başkaları da olacak, değil mi? Ve sen hâlâ Batı Yakası'ndaki en iyi yatırımcılardan birisin. *Ve* muhtemelen Doğu Yakası'nın da."

Liam homurdanıyor, kısa, alaycı bir ses. "Hiçbir zaman parayla ilgili olmadı." "Ben her zaman parayla ilgili olduğunu sanırdım."

Bir elini saçlarında gezdiriyor, hareketi sarsıntılı. "Son on yılın en prestijli anlaşması ve bu sadece... *Siktir*."

"Neden bu kadar kızgınsın?"

"*Kızgın mı?* Kızgın olmak bir şey ifade etmez. Hayır, ben... Ben ne olduğumu bile bilmiyorum." Başını sallıyor, gözleri çok çok uzaklarda bir yere sabitlenmiş. "Daha iyi olmak zorundayım. Daha *iyi* olduğumu kanıtlamalıyım..."

"Ethan'dan daha mı iyi?"

"Evet," diye homurdanıyor. "Nick ve Cole sicilimden dolayı sermayelerini yönetmem için bana güvenebilirler ama çoğu kişi bunun sadece soyadımdan kaynaklandığını düşünüyor."

Dudaklarımı ıslattım. "Ve bu anlaşma kanıtlanmış olacaktı...?"

"Başkalarının bulamadığı yatırım fırsatlarını ben bulabiliyorum."

"Bunların hepsi Ethan'a dayanıyor." Liam'a bakarak başımı sallıyorum. "Çok eskiye."

"Hayatım boyunca onun ne kadar yetenekli olduğunu duydum. Ne kadar yetenekli, ne kadar zeki. Teknoloji icat edemem ama para kazanabilirim,

ben de bunu yapıyorum."

"Sana neye mal olursa olsun mu?" Mideme batan bir şüphe yerleşiyor.
"Albert'a ne diyeceksin?"

Ellerini alçak bir taş duvara dayıyor. "Henüz bilmiyorum. Bir yolunu bulup onun ses tonuyla oynamam gerekecek."

"Hâlâ onun şirketine yatırım yapmak istiyorsun."

Çelik gibi yeşil gözler benimkilerle buluşuyor. "Tabii ki biliyorum.

Hiçbir şey değişmedi." "Bugün beni buraya Albert'ın hatırı için mi getirdin? Yoksa bana hava atmak için mi?

Ethan'ın önünde?"

Gözleri kısıldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Ona sahte nişanlın olduğumu söylememiştin." Tüm bunlar çocukluğumdaki o aptal öpücüğe mi dayanıyor? Bana unutamadığını söylediği öpücüğe mi? Bu çok çocukça olurdu.

Liam'ın göğsü nefesiyle birlikte yükseliyor. Bir kez, iki kez. Gözlerimiz kilitli kalıyor ve onun gözlerinde cevap sonsuz yeşilin üzerinde yazılı.

"Sebepler bu değildi," diye itiraf ediyor, "ama onu şok etmek aklımdan geçti."

Evin duvarına yaslanıyorum. Şampanya kadehim çoktan boşaldı ama yine de ona bakıyorum. Elle üflenmiş flütle yüzleşmek, önemsemeye başladığım adamla yüzleşmekten daha kolay. "Senin dünyanın karmaşık Liam," diye nefes alıyorum. "Benim için fazla karmaşık."

Birkaç saniye sonra uzun parmakları çenemin etrafında kıvrılıyor. Yüzünde kararlılık vardı.

"Nick, Cole ve Ethan ile hızlıca bir tur atıp hasar kontrolü yapmama izin verin. Sonra seni eve bırakırım."

"Tamam."

Şakağıma değen dudakları üstünkörü, sonra gitti ve ben Cole Porter'ın evinin yanında yalnız kaldım. Mutfaktan gelen sesler belli belirsiz ama net, yarı çatlak bir pencereden bana ulaşıyor.

Taş basamaklara çöküyorum ve başımı ellerimin arasına alıyorum. Çok fazla şey hissediyorum, hepsi aynı anda ve duygularımı ayrıştırmak hiçbir zaman özellikle iyi olduğum bir şey değil.

Yarından sonra ne olacağı hakkında hiç konuşmadık. Son kez erkek arkadaşımı oynadıktan sonra, oyunumuz bittikten sonra.

Parmağımdaki platin banda bakıyorum. Bir süs eşyası.
Bir lanet.

Sahte değil ama öyle de olabilir.

Açılan bir kapının sesi beni düşüncelerimden koparıyor. Biri merdivenlerde yanımdan geçip gidiyor. Siyah pantolon, şef ceketi ve botları takip ediyorum.

Hayır, bu da değil, bu gece değil. Zaten yıpranmış olan otokontrolüm kırılıyor, sesi neredeyse kulaklarım tarafından duyuluyor.

Jason'ın gözleri büyür. "Madison mı?" "Evet."

Dudakları ince bir çizgi halinde geriliyor. "Misafir olarak mı buradasınız?" "Evet, öyleyim."

"Demek bu yüzden bu gece çalışmadın." Hiç de eğlenmiş benzemeyen bir kahkaha attı. "Tanrım, bugünlerde seni zar zor tanıyorum."

Mor elbisemin eteğini fırçalayarak ayağa kalkıyorum. "Ben de senin için aynısını söyleyebilirim."

Taşıdığı buz kutusunu diğer koluna geçirerek başını sallıyor. "Bu takım elbiseli hıyarlardan biriyle çıkıyorsun, tek elle yarışarak burs şansını mahvediyorsun." Başını tekrar sallıyor, bu sefer acımaya benzeyen bir ifadeyle. "Maddie, sen harika bir şefsin. Gerçek bir potansiyelin var. Bunu yarın, kariyerinin geri kalanı boyunca hatırlayacak şeflerin önünde heba etme."

Bir zamanlar onun dünyanın en büyük adamı olduğunu düşünmem ne tuhaftı. Her şeyi nasıl da başarabiliyordu; bıçak kullanmasından sosyal becerilerine kadar uzanan bir parıltı.

Şimdi küçük görünüyor, önümde duruyor ve o kadar şeffaf ki neredeyse içinden çalılıkları seçebiliyorum.

"Boşa harcadığım tek şey zaman, onu da senin için harcadım," diyorum ona. "Boşa harcadığım tek şey potansiyelim. O yüzden yarın elinden gelenin en iyisini yapsan iyi olur Jason, çünkü ben de yapacağım ve ben çok iyi bir şefim. "Ve başka neyle işim bitti biliyor musun? Seninle. Seni istemiyorum.

Hayatım, işim, kiminle çıktığım hakkında fikirler. Garsonu becerdiğinde bu hakkını kaybettin."

Jason'ın ağzı açılır. Kapanır. Tekrar açılır. "Bu aylar önceydi Maddie. Yapabileceğimizi düşünmüştüm-"

"Yanlıı düşünmüıün." Liam'ın oyun kitabından fırlamış bir hareketle, elbisemin kolundaki bir parça tüyü temizliyormuş gibi yapıyorum. "Yarın için iyi şanslar, Jason. Buna ihtiyacın olacak."

Arkama bakmadan -bir daha asla bakmadan- Cole Porter'ın araba yoluna, haftalar önce yürüdüğüm aynı yola doğru ilerliyorum. Taksiyi aradığımda ve Liam'a beni eve bırakmak zorunda olmadığını bildiren bir mesaj attığımda hissettiğim tek şey baş döndürücü bir rahatlama oluyor.

Sonunda, geriye sadece yemek yapmak kaldı.

MADISON

Görevliyi büyük eğitim mutfağına kadar takip ederken sinirlerim tepeme çıkıyor. Gözlerim sıra sıra dizilmiş yemek pişirme istasyonlarından üzerinde adımın yazılı olduğu bir tanesini arıyor.

İşte, *Madison Webb*. Ve tabii ki benim pişirme istasyonum ön tarafta, jüri masasına en yakın olan. Yemeklerimizi yemeleri yeterli değil, çalışırken bizi de yargılıyorlar.

Yine matematik ödevi ve yanındaki küçük not. *Çalışmanı göster*.

O zamanlar bu konuda başarısız olmuştum.

Ama bugün başarısız olmamın imkanı yok.

Saçlarımın hala sıkıca düğümlenip düğümlenmediğini iki kez kontrol etmemek için ellerimi arkamda kenetlemek zorunda kalıyorum.

Jüri üyelerinin ötesindeki dağınık sandalyeleri tarıyorum. Mutfak eleştirmenleri, gazeteciler, aile üyeleri, birkaç ortak, yarışmacıların arkadaşları; hepsi de altımızın Batı Yakası'nın en iyi damak tadına hitap edecek yemekleri hazırlamasını izlemeye hazır.

Liam'ı hiçbir yerde göremiyorum.

Bu sabah ona ayrıntılı talimatlar içeren bir mesaj attım ve o da başparmağıyla onaylayarak cevap verdi. Ama o delici yeşil gözleri kalabalığın arasında yoktu.

Alma bana el sallıyor, gözleri kocaman. Ben de ona el sallıyorum ve ellerimi önlüğümün üzerinde düzeltiyorum. O burada. Ben de buradayım. Malzemelerim burada.

Önemli olan tek şey bu.

Arkamdan tanıdık bir ses mırıldanıyor, çünkü bu benim şansım. Tabii ki Jason arkamdaki yemek pişirme istasyonuna atanmıştı.

Ona dönüp bakmıyorum. Gözlerimi onun yerine teker teker içeri giren jüri üyelerine dikiyorum. Onları tanıdıkça sinirlerim yükseliyor - hem sert yemek eleştirmenleri hem de ünlü şefler.

Ama Marco odaya girdiğinde sinirlerimi tavan yaptıran sonuncusu oldu. Marco jüri üyelerinden biri mi? Bunu neden bilmiyordum?

Yargılama panelinin başına oturuyor, ince ellerini önünde masanın üzerinde kavuşturmuş. Belki de bakışlarımı görüyor, çünkü dudaklarının köşesi kıvrılıyor, gür bir kaşı onaylarcasına kalkıyor.

Hem Jason hem de ben yemek yapıyoruz ve ikimiz de onun çalışanıyız. Ensemde gergin bir ter boşalıyor. Jason'ın et konusundaki becerilerini hep övmüştür.

Ben bittim.

Hayır, Maddie. Şu anda yemek yapmaktan başka yapabileceğim bir şey yok. Kafamdaki mantrayı tekrarlıyorum, yemek yapmaktan başka yapacak bir şey yok. Ve önümüzdeki saatler boyunca yemek yapıyorum. Etrafımdaki şefler önemsizleşiyor, hatta flambe ters gittiğinde birinin küfrettiğini ya da kaynayan suyun fokurdayan sıcaklığında tısladığını duyuyorum.

Gazlı bezle sıkıca sarılmış olan elim beni yavaşlatmıyor -üzerine uyguladığım baskıdan dolayı acımaya başlasa bile.

Lanet olası gözlerim zaman zaman seyirci sandalyelerine bakmaktan kendini alamıyor ama Liam bunu belli etmiyor.

Hayal kırıklığını bir kenara itiyorum.

"Otuz dakika kaldı!" diye sesleniyor bir yargıç. Havadaki enerji hararetli bir şekilde yükseliyor, gerilim neredeyse oksijenle yarışıyor.

Etrafımda şefler yemeklerini tamamlamak için yarışıyor.

Kesmekte olduğum ördek göğsüne bakıyorum. *Daha önce hiç bu kadar yumuşak ördek yememiştim*, Liam'ın sesi aklımdan geçiyor. *Ona boyun eğdirmek için dövdün mü?* Dudaklarında çarpık bir gülümseme. *Yoksa seni görünce teslim mi oldu?*

Ördeği bıçağımın emin darbeleriyle kesiyorum ve onun açıklanamayan yokluğunun bir ihanet, bir tokat gibi canımı acıtmasını görmezden geliyorum.

Tekrar baktığımda Alma ceketini çekiştiriyordu.

Bana bir başparmak işareti yaptı ve "*Bunu sen halledersin*" dedi. Ben de ona sıırttım. *Teşekkürler, dedim* ve gitmesi için el salladım. Restoranda hazırlık vardiyası var.

Ondan sonra her şey yokuş aşağı gidiyor.

Ben tapenadı bitirmekle meşgulken balık yanıyor. Raviolilerimden üçü tencerede çözülüyor. Saate bir göz attım ve yanlışlıkla püreye çok fazla tuz döktüm.

Sırtımdan ter damlıyor ve bacaklarım ayakta durmaktan, gerginlikten ağrıyor.

"Devam et," diye mırıldanıyorum kendi kendime, elimdeki acıya karşı savaşıyor. "Hadi, şu tabakları çıkar."

Ve biliyorum.

Bunu nasıl başardığımı Tanrı bilir, ama saat dolana kadar istasyonumda beş tabak yemek hazırlanmış oluyor.

İstasyondan uzaklaşıyorum ve nefes alıyorum, göğsüm çabayla kabarıyor. Ördek mükemmel bir şekilde tabaklanmamıştı. Soslarımdan birinin doğru şekilde emülsiyon haline gelmediğini biliyorum. Ama ben yaptım.

Yine de zaferim kısa sürdü, çünkü jüri üyeleri turlarını yapmaya başladı.

Önlüğü yırtıyorum ve gereğinden fazla bir güçle çantama tıktırıyorum. Etrafımdaki başvuranlar da aynı şeyi yapıyor ama onlara aldırmiyorum.

Jüri üyeleri olumsuz bir şey söylemediler ama *olumlu* bir şey de söylemediler. Sadece not defterlerine bir şeyler karaladılar ve her yemeğimin tadına baktıktan sonra sanki bir sorun olduğunu anlamaya çalışıyormuş gibi kaşlarını çatılar.

Marco tarafsızlığın timsali olmuştu. Beni tanıdığını bile kabul etmedi.

Odada olumlu yorum alan tek kişi kim? Jason, tabii ki. Jüri üyelerinden birinden *mükemmel bir biftek* aldı.

Şefler ve izleyiciler arasında oluşan sessizlikte iğne atsanız yere düşmezdi.

Ve bana *hiçbir şey* söylemediler.

Ve balığının fazla pişmiş olduğunu biliyordum.

Ve neden ördek için portakal sosu yerine balzamik sos tercih etmiştim ki?

Boğazımdaki ani yumruya karşı savaşıyor çantamı karıştırıyorum. Çünkü en kötüsü, Liam bunun ne kadar önemli olduğunu biliyordu ve

O gelmemişti.

Arkamda patronluk taslayan bir ses. "Aslında oldukça iyiydin Maddie. Tabaklarını gördüm."

"Canın cehenneme." Daha fazla olursa, kendimi kaybederim.

şaşırmış bir sessizlik. "Gerek yok-oh." Jason'ın sesi kısılır. "Biraz geç kaldın."

Ardından gelen soğuk ses de bir o kadar tanıdık ve kalbimin sızlamasına neden oluyor. "Fikrini almak istersem, sorarım."

Çantamın fermuarını çekerken ellerim titriyor. Onu karşılayacak enerjiyi bulamıyorum. Liam da beni selamlamıyor, uzun bir gölge kanatlarda bekliyor, bir fırtınanın yaklaştığını biliyor.

"Nasıl geçti?"

Çantamı omuzluyorum. Bu konuşmanın burada gerçekleşmesine imkân yok. Ben çıkışa doğru yürürken o da yanımda sıraya giriyor, uzun adımları benimkilerle kolayca eşleşiyor.

"Bilmiyorum."

"Eminim harika iş çıkarmışsındır."

"Ben değilim. Balığı fazla pişirdim, pürem tuzluydu ve makarna sosunda çok fazla tarhun vardı." Yanağımdan öfkeli bir gözyaşı süzölüyor ve onu siliyorum.

"Ama çok fazla tarhun otu diye bir şey yoktur." Liam'ın sesi sanki patlamayı bekliyormuş gibi temkinli. "Sonuçları ne zaman alacaksın?"

"Bir hafta içinde. Neredeydin?"

Nefesini üflüyor, aramızdaki sessizlik uzuyor. Enstitünün kapısını açık tutuyor ve güneşli sokağa çıkıyoruz, insanlar sanki sıradan bir günmüş gibi geçip gidiyor. Sanki az önce hayatımın en zor mutfak mücadelesini vermemiştim.

"Albert Walker'ın kulübesine gittim," diye itiraf ediyor.

Ayaklarım yere çakılmış gibi kaldırımda duruyor. "Ne yaptın?"

Meydan okuyan yeşil gözleri benimkilerle buluşuyor. "Görünüşe göre dün gece arabayla gelmiş.

Telefonlarıma cevap vermiyordu. Ben de onu takip etmek için arabaya bindim."

Boğazımda yükselen acıya karşı yutkunuyorum. Yine de çıkıyor, kelimelerime karışıyor. "Ve? Başarılı oldun mu?"

Liam başını sallar. "İkna edilecek havada değildi."

"şok edici." Parmaklarım çantamın sapını sıkıca kavırıyor. "Ne dedi o?"

Çenesi çalışıyor. "Çok fazla. Çoğu da hoş değil."

İçimden kaçan kahkaha hiç de mutlu değil. Yorgunluk kol ve bacaklarımı sarıyor, ellerim gerginlikten titriyor. "Dört haftadır bu sınava hazırlanıyorum," diyorum ona. "Bunun benim için ne anlama geldiğini biliyordun ve bana haber vermek için mesaj bile atamadın mı?"

Yeşil gözleri benimkilerle buluşuyor. "Biliyorum. Burada olamadığım için özür dilerim."

"Ama gerçekten öyle değilsin, değil mi? Çünkü aynı kararı gözünü kırpmadan tekrar verirsin."

"Bu benim işim, Maddie."

Ondan ve açılık enstitüsünden uzaklaşıyorum. Muhtemelen arabamı park ettiğim yerden yanlış yöne doğru yürüyorum ama gitmem gerek. Bana öyle bakmasından uzaklaşmalıyım.

Sanki ondan farklı davranmasını beklediğim için aptalmışım gibi.

Tanıdık bir aşağılanma duygusu midemde patlıyor, çünkü yine yaptım. Son birkaç hafta içinde bir ara rahatlamıştım. *Hiçbir şey* olmadığımızı, bir zamanlar arkadaş olduğumuzu ama tekrar arkadaş olacağımızın belli olmadığını unuttum.

Sebeplere karşı umutlanmama izin ver... bunun olabileceğini... yapabileceğimizi...

İlişkiler bana göre değil. Jason bunu göstermişti, Liam da doğruladı. Tekrar incinmeme izin vermem mümkün değil.

"Maddie."

"Sorun değil."

"*Maddie.*"

"Ne?"

Liam'ın kolumdaki eli düşüyor, bakışları yüzümü tarıyor. "Kızgınsın."

"Kızgın değilim."

"Söyleyemeyeceğimi mi sanıyorsun? Seni altı yaşımızdan beri tanıyorum."

"Evet, beni hiç tanımadığın on yıldan fazla bir süre vardı." Gözlerinin yoğunluğundan gözlerimi kaçırıyorum. "*Seni* hiç tanımadığım bir on yıl."

Aramızdaki farklar esniyor, bana haftalardır olduğundan daha açık geliyor. Cole Porter'ın mutfağına geri döndüm, önümde yarı hatırladığım bir yabancı, marinara sosuna bulanmış.

Belki de bugün gerçekte kim olduğumuza değil, bir zamanlar ne olduğumuza tutunuyoruz. Ben ekrandaki rakamlara göre ikinci planda kalmaya hazır biri değilim.

Benim hırsım onunkinden daha az önemli değil.

Liam geri adım atıyor. "Tamam. Tamam. Burada değildim ve bu konuda kızgın olmak senin hakkın."

"Aynen öyle."

"En azından seni eve bırakayım. Bagajımda kutlamak için bir şişe şampanya var."

"Kutlamak için bir neden yok. Henüz bursu almadım." Alt dudağını ısıyor, gözleri kısılıyor. "İyi o zaman."

"Tamam." Kotumun cebine uzandım ve nişan yüzüğümü çıkardım. Bugün takmak çok riskli gelmişti ama iyi şans getirsin diye yanımda tutmuştum. "Dün partiden ayrılırken bunu sana vermeyi unuttum."

Liam birkaç dakika boyunca açık avucumdaki ısıltılı yüzüğe bakıyor. Göğsü inip kalkıyor ve yüzüğü elimden tamamen almayı düşündüğü gibi saçma bir fikre kapılıyorum.

Ama sonra kabul ediyor, eli yüzüğün etrafında yumruk şeklinde kıvrılıyor. "Teşekkürler."

"Bu akşam doğruca Fairfield'a gidiyorum. Ailemin yanına."

Bir kez başını sallar. Yüzü ifadesiz, güçlü hatları anlaşılmaz. "Hafta sonunu orada mı geçireceksin?"

"Evet. Pazartesi dönüyorum."

"Seni gelecek hafta arayabilir miyim? Belki de artık kızgın olmadığın bir zamanda?"

İngiliz dilinde yirmi yedi harf ve bir milyon olası kelime var, ancak doğru hissettiren bir kombinasyon yok.

"Elbette," diyorum ve arkamı dönüyorum. "Görüşürüz, Carter."

LIAM

Viski genellikle yardımcı olur. Bazen şampanya da olur ama benim ihtiyaçlarım için asla yeterince koyu olmaz. Cin ve tonik - içmesi son derece kolay. Aşağı inerken yakan bir şeye ihtiyacım var.

Boğazımı bir orman yangını gibi kasıp kavuran suçluluk duygusundan kurtulmamın tek yolu bu.

Her yönde, her ilişkide suçluluk duygusu. Albert'in ötesinde, son kırk sekiz saat içinde hayal kırıklığına uğratmadığım, yakından tanıdığım tek bir kişi bile düşünemiyorum.

Zihnim onları zahmetsizce sıralıyor. Cole. Nick. Ethan.

Maddie.

Viski, gözlerindeki küçümseyici bakışı yok etmeye yetmiyor.

Öfkeye hazırlıklıydım. Sinirlenmeye. Yaltaklanmaya.

Havalı bir kopuş değil.

Hafta sonu ortadan kaybolacağını duyurmak için de değil.

Kehribar rengi sıvıyı seyrederek bardağı döndürüyorum. Ekrandaki sayılara bakmaktan daha kolay.

İçmek ve yatırım yapmak.

Bu benim yaşam tarzım olalı yıllar oldu ama yine buradayım.

"Sadece sen ve ben, eski dostum." Kadehimi bilgisayarıma ve üç ekrana doğru kaldırıyorum. Artık nadiren günlük işlem yapıyorum ama her ihtimale karşı oradalar.

Cevap vermiyorlar.

Ve bir daha dönmek üzere geride bıraktığımı sandığım bir şehrin ortasındaki bu devasa apartmanda, kiraladığım bu devasa yüksek binada o kadar sessiz ki.

Buzdolabımda öğle yemeği için hiçbir şey yok. Telefonumdaki yemek siparişi uygulamasına baktığımda, *Yine mi sipariş vereyim?* başlığı altında listelenen iki tanıdık seçenek kişisel bir saldırı gibi geliyor.

Böylece kendimi geri döndüğümde aldığım ve aslında hiç kullanmadığım gösterişli arabanın anahtarlarını kaparken buluyorum. Greenwood Hills'e doğru yola çıkıyorum, tanıdık kapılardan geçerken güvenlik görevlisine el sallıyorum.

Ethan evde, çünkü tabii ki evde, altı aylık bir bebek, yeni bir köpek yavrusu ve iki küçük kızla birlikte. Adam o kadar evcilleşti ki tasmayı takması gereken kişi o olmalı.

Bella'nın sesi dahili telefondan geliyor. "Liam?"

"Bedenen," diye onaylıyorum. "Ailece vakit geçirmeye geldim." "Sen ailedensin, şapşal."

Kapı benim için açılıyor ve burada olduğuma, bunu yaptığımı, kardeşimle ne kadar kötü batırdığımı konuşmak için içeri girdiğime inanamıyorum. Suçluluk duygusunu daha fazla suçluluk duygusuyla yatıştırmak kesinlikle gidilecek yol. İki olumsuzluk birbirini yok ediyor.

"İçeri gel, içeri gel." Parlak gözlü Bella gülümseyerek kapıyı açar.

Kahverengi saçlarını dağınık bir şekilde topuz yapmış, kollarında kıpır kıpır bir beden var. "Lucas?"

"Uykusundan yeni uyandı. Bakın kim gelmiş! Amcan!"

Uzanıp parmaklarımı yeğenimin sırtında gezdiriyorum. O kadar küçük ki, ablalarının bu yaşta olduğundan daha küçük olduğunu hatırlıyorum. Belki de New York'ta yaşadığım ve Ethan'ın eski karısından nefret ettiğim için o zamanlar fark etmemiştim.

"Oh, öyle mi? Teşekkürler." Bella bohçayı kollarıma itiyor ve ben de omzumla boynunu kavrayarak onu beceriksizce tutuyorum. İri yeşil gözler sadece küçük bir çocuğun yapabileceği yoğun bir merakla bana bakıyor.

"Merhaba," diye fısıldıyorum.

"Ethan arka bahçede," diye sesleniyor Bella omzunun üzerinden.

"Hemen döneceğim, köpeğin beslenmesi gerekiyor!"

Sırtarak ön kapıyı arkamdan kapatıyorum. Personelin olmadığı nadir hafta sonlarından birine denk gelmeyi başarmışım, hem temizlikçi hem de hizmetli izinli.

Kardeşimi çimlerin üzerinde yüzüstü yatarken buluyorum, kızları da iki yanında. Haven sırtına bir ayak koyuyor ve homurdanıyor.

Kıkırdayarak onun üzerine çıkıyor ve kollarını iki yana açarak dengede duruyor. "Siz tam olarak ne yapıyorsunuz?"

Haven, Ethan'ın üzerinden atlar.

"Liam!" "Hey, evlat."

"Babama masaj yapıyoruz!" Ethan bir dirseğinin üzerinde debelenirken Evie onun sırtına tırmanıyor.

"Liam?"

"Kurtarılmaya ihtiyacın var mı? Öyle görünüyorsun."

Haven gömleğini kavıyor ve parmak uçlarında durarak çekiştiriyor.

"Onu görmeme izin ver."

Lucas'ı indiriyorum ve onun yüzüne bakıyor. Gözleri de ablasına baktığı kadar meraklı.

"Günaydın," diyor parlak bir sesle ve alnına bir öpücük konduruyor. Bebek gözlerini kocaman açarak kıpırdanıyor.

Ethan ayağa kalkıyor. "Televizyonda bir adamın üzerine basarak masaj yaptırdığı bir şey görmüşler." Yüzündeki utanç mı?

"Ve sen de denek olarak gönüllü oldun." Başımı salladım. "Mantıklı. Bir keresinde ne demiştin? Babalar için haysiyet yoktur."

"Aynen öyle." Sanki onu benden almak isteyecekmiş gibi benden Lucas'a bakıyor. Parmaklarım küçük bohçanın etrafında sıkışıyor.

"Liam Amca?"

"Evet, Haven?"

"Kuzenlerimiz üzerinde çalışmaya başladınız mı?"

Ethan gülüyor ve ben de kendimi tutamayıp sırıtıyorum. "Pek sayılmaz. Üzgünüm, evlat."

"Kuzenlerinden biri gelirse o da en az senin kadar şaşırır." Ethan onun saçlarını karıştırır. "Bir gün, belki."

Haven, "Her şey *bir gün*," diye yakınıyor.

Ethan elini uzatıp verandadaki sandalyelerden birine oturuyor ve bacaklarımı uzatıyorum. "Bugün seni beklemiyordum Liam."

"Burada olmayı beklemiyordum."

Boğazını temizliyor, bakışları ayak parmaklarıma kadar hissedebileceğim bir ağırlıkla üzerimde duruyor. Ben de aynı ciddiyetle karşılıyorum.

"Kızlar," diyor Ethan. "Gidip biraz ağaç evde oynamaya ne dersiniz?"

"Ama Liam Amca daha yeni geldi!"

"Yakında seninle oynayacağım," diyorum. "Sadece babanla konuşmam gerek."

Evie iç geçiriyor ama kabul ediyor ve uzaktaki ağaç eve doğru zıplıyor. Haven yolda babasına uğrar.

"Bize kuzenlerini versin," diye fısıldıyor sadece altı yaşındaki bir çocuğun yapabileceği komik sertlikteki sesiyle.

Ethan yalnız kaldığımızda başını sallıyor. "Kafayı takmışlar."

"Umarım beklentilerini düşük tutmak için elinden geleni yapıyordursundur."

Omuz silkerek bir omzunu kaldırıyor. "Belki de en iyisi değil. Bu konuda başının etini yemeyebilirim ama çocuklarımın kuzenleri olması benim için de sorun olmaz."

Başımı sandalyeye yaslayarak inliyorum. "Sen de mi?"

"Ben de," diye onaylıyor Ethan. Öne doğru eğilir, kollarını dizlerinin üzerine koyar. "Dün nasıl geçti? Bana bir şeyler anlatmıştın."

"Albert'ın kulübesine gittim," diyorum ondan hâlâ kollarımda olan Lucas'a bakarak. Yeğenim yumruğunun tamamını ağzına sığdırmaya çalışmakla meşguldü. "Kısa bir süre konuştuk. Bu hileden pek etkilenmedi."

"Şok edici."

"Bu hafta içinde beni tekrar arayacak ama yatırımın sona erdiğini varsaymanın güvenli olduğunu düşünüyorum."

"Evrakları çoktan hazırladık sanıyordum."

"Ona dilerse yırtıp atmakta özgür olduğunu söyledim; onu buna zorlamayacağız."

Ethan'ın gözleri böyle bir taviz vermemi beklemiyormuş gibi irileşiyor. "Güzel."

"Cole ve Nick'in hayal kırıklığına uğramasını bekliyorum ama bir sonraki toplantımızda sunacağım yeni bir stratejim olacak. Şimdiden önümüzdeki yıllarda olağanüstü sonuçlar vereceğine inandığım birkaç şirket var..."

"Kastettiğim bu değildi, biliyorsun. Dün nasıl geçti diye sorduğumda."

Çenem gerildi. "Doğru."

"Maddie dün yemek yarışmasına katılmamış mıydı?" Ah.

İşte suçluluk duygusu geliyor.

Sandalyede arkama yaslanıp Lucas'ı kendime yaklaşıtıyorum. "Albert Walker fiyaskosu hakkında söyleyeceğin tek şey bu muydu? *Sana söylemiştim diye bir şey duyacağıma emindim.*"

Ethan bir kaşını kaldırır. "Konuşmamız henüz bitmedi, değil mi? Hâlâ zamanımız var."

Alay ediyorum.

"Yeterince adil." "Yani?"

Maddie?"

"Evet, dün aşçılık enstitüsünün jürisi için yemek pişirdi." "Nasıl geçti?"

"İyi olmadığını söylüyor, ama eminim başarmıştır. Yediğim en güzel yemekleri o yapıyor." Kundaktan kurtulmuş çoraplı minik bir ayağa bakıyorum. Lucas onu bir akrobatı kıskançlıktan yeşertecek bir esneklikle havaya kaldırıyor. "Onu izlemek ya da neşelendirmek için orada değildim. Olacağıma söz vermiştim."

"Çünkü onun yerine Albert Walker ile konuşmaya gittiniz." Sözlerinde ağır bir yargı var.

"Evet."

"Madison Webb," diyor Ethan sessizce. "Onu yine nerede buldun? Onu bu işin bir parçası olmaya nasıl ikna ettiniz?"

"Porters'da yemek servisi yapıyordu." "Onunla bu şekilde mi karşılaştınız?"

"Evet."

Homurdanıyor. "Lanet olsun, ne şans ama."

Ondan uzakta mutlu bir şekilde oynayan kızlara bakıyorum. Ethan'ın ailesiyle birlikteyken küfür ettiği zamanlar nadirdir. Tüm bunlar hakkında rol yaptığı kadar sakın olamaz.

"Ve?" diye sorar. "Geçtiğimiz haftalarda neler oldu?" "Ne demek istiyorsun?"

"İkiniz sadece platonik olarak çıkmıyorsunuz, değil mi? Geçen gece senin hakkında nasıl konuştuğunu duydum. Hatta yüzünde gördüm."

Lanet olsun.

"Hayır, sadece platonik değildi."

"Biliyor musun, başka bir durumda senin için çok heyecanlanırdım. Siz ikiniz gençken her şeyi yeterince berbat ettiniz ve bu ikinci bir şans elde etmek gibi bir şey."

Elim yeğenimin yumuşak kalçasına dolanıyor ve onu kendime doğru çekiyorum.

Yumuşak bir homurtu çıkarıyor. "Her şeyi berbat mı ettik?"

"Annem ve ben hep bir gün eve gelip çift olduğunuzu açıklayacağınızı düşündük."

"Ve bu beklentiler tam da bu şeyin olmasını engelledi," diyorum. "Senin ve diğer herkesin."

Ethan, "Karmaşık değil," diye karşı çıkıyor.

"Evet, karışık. Adın Ethan Carter olmayınca her şey karmaşık oluyor." Diğer elimi saçlarımda gezdiriyorum, suçluluk duygusu topuklarıma yapışıyor, öfkem yükseliyor. "Onu neden öptün?"

"Onu öpmek mi? Ne, çocukken mi?"

"Evet. Onun benim dünyadaki en iyi arkadaşı olduğunu biliyordun. Onu neden öptün?"

Bu soruyu o zamanlar ona sormamıştım ama şimdi içimden zar zor gizlediğim bir kinle dökülüyor. Ethan bana sadece göz kırpmıyor.

"Bu yüzden mi haftalarca bana kızgındın?" "Ne düşünüyorsun?"

Başını arkaya atıp gülüyor, sesi hem eğleniyor hem de irkiliyor.

İçimdeki öfke keskinleşiyor. "Sizi ağırlamaktan mutluluk duyarım."

"Bir hataydı, kabul ediyorum. Ben... Tanrım, bunu bana neden daha önce hiç sormadın?"

Bunun bir cevabı yok, aklıma gelen hiçbir cevap yok.

"Çocuktum, öpüşmekten bahsediyorduk ve ikimiz de bunu yapmamıştık. Pek de iyi düşünülmüş bir şey değildi." Ethan benden oğluna bakıyor, hala kollarımın arasında yeni yetme bir yüzücü gibi mutlu bir şekilde bacaklarını çırpıyor. "Özür dilerim. Bunu sana söylediğimi hiç sanmıyorum ama öyleydin. Ondan hoşlandığını biliyordum."

"Neden bunu hiç söyleyemedin?"

"Hadi, Liam." Ethan'ın gülümsemesi çarpıklaşıyor. "Büyürken çok rekabetçiydik. Yoksa unuttun mu?"

Unutulmuş

mu?

Büyüyor

musun?

Hayatım boyunca sana karşı yarıştım.

Devam ediyor. "Dün sana kızgındı, anladığım kadarıyla."

"Kabul etmedi ama evet. Öfkeliydi."

"Özür diledin, değil

mi?" "Bir çeşit."

Ethan inliyor. "Dostum, nasıl özür dileyeceğini ve b u n d a ciddi olduğunu öğrenmen gerek. Sana bu şansın tekrar verildiğine ve bunu berbat ettiğine inanmıyorum."

Kulağa çok basit, çok anlaşılır geliyor. Sanki... Sanki olması gerekenden daha karmaşık hale getiren **b e n m i ş i m** gibi.

Senin dünyan çok karmaşık.

"Dün yanlış karar verdin," diyor.

"Evet. Bunu kendi kendime fark ettim sayılır." "Onunla birlikte olmak istiyor musun?"

Gözlerim kapanıyor, çünkü sorusunun çağrıştırdığı görüntüler göz kapaklarımın ardında dans ederken kardeşime bakamıyorum. Maddie'nin alayları

sırıtışını, elini elime koyuşunu. Kırmızı elbisenin içinde nasıl göründüğünü. Karanlıkta yumuşak sözleri, ipek gibi sesi.

"Yıllardır saatte bir milyon mil hızla hareket ettim ve onunlayken... değilim."

Gözlerimi açtığımda Ethan bana her şeyi bilen bir gülümsemeyle bakıyor. "Bu oldukça iyi bir işaret."

"Bu hafta sonu Fairfield'da. Ona biraz zaman vermeyi planlıyordum ama..." Lucas'a bakıyorum ve onu kollarımda hafifçe zıplatıyorum. "Belki de eve dönmeyeli çok uzun zaman olmuştur."

"Git o zaman," diye mırıldanıyor Ethan. "Çocuklarıma kuzenlerini ver." "Canın cehenneme," diyorum ona ama ikimiz de sırıtıyoruz.

MADISON

Kitabımdan yanımdaki telefona bakıyorum. Hâlâ bir şey yok. E-posta yok, mesaj yok, arama yok. Başımı sallayarak sayfayı çeviriyorum ve hikâyenin akışına geri dönmeye çalışıyorum. Okumak için hiç vaktim olmuyor, bu yüzden bu hafta sonu bir nimet olmalı.

Telefonuma bir kez daha baktım.

Sinirli bir şekilde nefesimi üfleyerek kitabı tamamen bıraktım. Geçirdiğim son birkaç günden sonra konsantre olmamın imkânı yok.

Peki ben kimin aramasını bekliyorum? Enstitünün mü?

Yoksa Liam'ın mı?

Zihnim son birkaç gündeki olayları durmaksızın tekrarlıyor. Cole Porter'da Jason'la yüzleşmem, Liam'la dünkü tartışmam, emülsiyon haline gelmeyen sos. Hepsi canımı yakıyor ama en kötüsü onun gelmemesi. Bana önceden mesaj atmaması.

Umduğum gibi biri olmadığımızı fark ettim.

Kitabımı kolumun altına sıkıştırarak ailemin bahçesindeki banktan uzaklaşıyorum. Belki de bunun yerine koşuya çıkarım, kafamı boşaltırım ve sıkıntılarımdan uzaklaşırım.

Ailemin evinin önündeki sokakta bir araba motoru gürlüyor. Kaşlarımı çatarak çitlerin üzerinden bakıyorum. Ailemin evi çıkmaz sokakta ve Fairfield'da kimse hızlı araba kullanmaz. Evimizin önüne siyah bir spor araba park ediyor, şık şekli tanıdık geliyor.

Hayır. *Hayır. Hayır.*

Ama evet, çünkü işte burada, arabadan iniyor ve boyuna kadar uzanıyor. Gri düğmeli bir bluz vücuduna yapışmış, kolları vücuduna kadar kıvrılmış.

Dirsekler. Liam arabayı arkasından kilitliyor ve bir elini saçlarında gezdiriyor.

Dergilerden fırlamış gibi görünüyor.

Yarı sabit bacaklarımla kaldırıma doğru koşuyorum. "Liam? Burada ne işin var?"

Beni görünce dudakları titriyor ve ellerini ceplerine sokuyor. "Son konuşmamızın öylece kalmasına izin veremezdim."

"Ama neden *burası*? Annemle babam içeride!" "O zaman gidip merhaba diyelim."

Ona öylece bakıyorum. "Tabii ki hayır. Ne yaptığımızı tam olarak bilmiyorlar." Kolundan tutup onu kaldırımdan aşağı çekiyorum. "Hadi gel."

"Yürüyüşe karşı değilim," diyor. "Egzersiz önemlidir."

"Saçmalıyorsun."

"Hayır, öylesin. Ama tekrar gözüne girmek istiyorum, o yüzden bunu belirtmekten kaçınacağım."

"Az önce yaptın."

"Doğru. Şu andan itibaren en iyi davranışımı sergileyeceğim."

Omzumun üzerinden bakıyorum. Annemle babam arabayı araştırmak için dışarı çıkmadılar -hâlâ arka verandada cumartesi bulmacası ve okyanus manzarasıyla oturduklarına şüphe yok.

"Buraya kadar arabayla mı geldin?"

"Evet. Ayrıldığımdan beri Fairfield'a geri dönmediğimi biliyor musun?"

"Evet, biliyorum. Annemle babam senin şehre geldiğini duydukları anda bana haber verirlerdi."

Şaşırmış yeşil gözleri benimkilerle buluşuyor, ama tek söylediği *hmm*. Ve sonra ona yetişmek zorunda kalan ben oluyorum, o iki evin arasındaki çimenli patikadan ilerleyip kayalıkların ötesine geçerken acele ediyorum. Okyanus esintisi üzerimizden geçerken kazağımı vücuduma sıkıca sarıyorum. Pasifik'e bu kadar yakın olmak her zaman soğuktur.

Liam'ın sesi memnun. "Burada geçirdiğimiz onca zamanı hatırlıyor musun?" "Elbette hatırlıyorum."

"Bir keresinde bu kayalıklardan balık tutmaya çalışmıştık. Baban bize işe yaramayacağını söyledi."

"O haklıydı." Başımı sallayıp ona bakıyorum. "Liam, neden buradasın?"

Bana hesaplanmış bir çekicilik ya da kurnazlıktan yoksun çarpık bir gülümseme veriyor. Kendini küçümseyen bir gülümseme. "Geçen gün yanlış bir karar verdim. Geçen gün yanlış bir arama yaptım."

İkinci kez arabaya bindim ama artık çok geç olduğunu hissettim. Bir yangını söndürmenin hiç söndürmemekten daha iyi olduğunu düşündüm."

Yutkunuyorum. "Beni arayıp haber vermedin."

"Bunu düşündüm." Liam ellerini ceplerine sokuyor, rüzgâr gür saçlarını karıştırıyor. "Ama ben... şey, korkuyordum."

"Korkuyor musun?"

"Bana yanlış karar verdiğimi söyleyeceğini biliyorum."

"Buna karar vermek bana düşmez."

"Hayır," dedi gülümseyerek, "ama yine de bunu açıkça belirtmiş olurdunuz."

Ondan uzağa, ötesindeki mavi okyanusa bakıyorum. Sakin, içimdeki fırtınaya hiç benzemiyor. "Neyiz biz?"

"Biz arkadaşız," diyor Liam. "Biz her zaman arkadaştık. Birbirimizi on yıldır görmemek bunu değiştirmede - benim için değiştirmede."

"Ve birlikte yatmak?"

"Pek dost canlısı değiliz," diye itiraf ediyor. "Yine de çok eğlenceliydi."

Küçük, soluksuz bir kahkaha atıyorum. "İşte benim için karmaşık olan da bu. Her şeyi birbirinden ayırabileceğimi, sadece eğlenebileceğimi düşünmüştüm... ama ben öyle biri değilim."

"Biliyorum, Maddie."

"Ve dün yanlış bir karar verdiği için bir arkadaşımı kolayca affedebilirim. Elbette affedebilirim."

Omuzlarında bir şey gevşiyor, yeşil gözleri benimkilere ısınıyor. Sonraki kelimeleri söylemeye zorluyorum. "Ama birlikte olduğum birinin bunu yapmasını affedebilir miyim bilmiyorum. Böyle bir şeyin tekrar olmasına izin veremem." Sözlerim çılgınca bir tona bürünüyor, ama durduramıyorum, parmaklarımla kazağımı yumruklamasına engel olamıyorum. "Tekrar incinemem."

"Biliyorum Maddie, biliyorum. Ve seni inciten kişi olmak istemiyorum. Olmayacağım - eğer orada olacağımı söylersem, olurum."

"Buna söz veremezsin."

"Seni asla incitmeyeceğimi mi? Hayır, sanırım yapamam." Çenesi çalışıyor, sanki yapamayacağı gerçeğine kızmış gibi. "Ama bunun asla kasıtlı olmayacağına söz veriyorum. Eğer yaparsam bunu telafi edeceğim."

Gözlerindeki ateşten uzağa bakıyorum. Midem öyle bir sıkılıyor ki, yarın kaslarım ağrıyacak. "Ne öneriyorsun?"

Liam yaklaşıyor, sıcak bir el koluma dolanıyor. "Güldüğümüz tüm o sıradan şeyleri istiyorum. Günümü seninle mesajlaşarak geçirmek *istiyorum*."

Misyoner seks yapmak istiyorum. Randevulara çıkmak, bana gülmeni, hatalar yapmak ve bunlar için özür dilemeni istiyorum."

O kadar yakın, o kadar mevcut ki, okyanusun ötesindeki uçsuz bucaksızlığı bile bastırıyor. Nefesim kesiliyor. "Liam..."

"Jason'ın bir *pislik* olduğunu ve seni incittiğini biliyorum. Ama yapmayacağım." Elimi göğsüne götürüp sıcaklığına bastırıyor. "Seninle vakit geçirdiğimde her zaman en mutlu ben oldum. Bu yirmi yıl önce de böyleydi, son birkaç haftadır da böyle. Buradan taşındıktan sonra bunu nasıl unuttum bilmiyorum."

Dudaklarımı ıslatıyorum. Düşünceleri şekillendirmek zor geliyor - kelimeleri şekillendirmek daha da zor. "Hedeflerinin peşinden koşun," diye mırıldanıyorum.

"Prestij peşinde koştum," diyor. "Bunu şimdi anlıyorum. Ethan ve ben rekabetçiydik ve bunda yanlış bir şey yok. Ama şimdi, ikimiz de yetişkin olduğumuzda ve görünüşe göre hala yarışmada olan tek kişi ben olduğumda yarışmak... bu biraz acınası bir durum."

Şaşkın bir kahkaha atıyorum. "Sadece hafifçe."

"Teşekkür ederim." Eli benimkini tamamen kaplıyor, sıcak ve kuru. "Bana karşı her zaman hak ettiğimden daha nazik oldun."

Onunkinin altından çıkan parmaklarıma bakıyorum. Benim tırnaklarım yuvarlak, onunkiler kare. Benim parmaklarım kısayken onunkiler uzun. "Düşünmek için zamana ihtiyacın varsa, sana bunu verebilirim," diyor. "Belki bir ya da iki dakika. Belki beş dakika bile."

Homurdanıyorum. "Sen hep sabırsızdın."

"En kötüsü," diyor ve sesinde bir şey var... Tanıdık yeşil gözlerle karşılaşıyorum, hayatımın on yılı boyunca bir şekilde yokluğunu hissettiğim gözlerle.

"Neden ben?"

Gözleri büyür. "Bunu az önce açıklamadım mı? Çocukluk arkadaşları, mükemmel sohbet, nezaket... komiksin, beni tanıyorsun, seninleyken kendimi hissediyorum."

Bu sözler tenime bir merhem gibi iniyor ama korkumun yüzeye çıkmasını engelleyemiyor. "Liam, seni yeniden tanıdığım kısa süre içinde, ilişki yaşadığın *iki* kadınla tanıştım bile. Sahte bir nişanlıya ihtiyacın vardı. Kadınlara o kadar çok hediye aldığın için kuyumcular seni ismen tanıyordu! O hayat bana göre değil. O yaşam tarzı. Ve ben... Liam, bunun beni neden korkuttuğunu anlıyor musun?"

Yüzü kararlı çizgilerle belirlenmiştir. "İstiyorum. Gerçekten istiyorum. Ama ben Jason değilim. Bir kez olsun kimseyi aldatmadım ve eğer aldatmaya başlarsam lanetleneceğim.

Şimdi. Maddie-hey, Maddie, bana bak. Kuyumcuların beni neden ismimle tanıdığını biliyor musun?"

"Neden?"

"Çünkü annemin hediyelerini oradan alıyorum. Anneler Günü, doğum günü ve Noel. Yıllardır alıyorum. Yüzük ölçüsü ve renk tercihleri dosyada var." Yumuşakça gülümsüyor, eli yanağını okşamak için kalkıyor. "Mücevher aldığım tek kadın... yani sen."

"Ben mi?"

"Yüzüğün," diye mırıldandı. "Birlikte seçtiğimiz yüzük."

Boğazımdaki ani yumruya karşı sertçe yutkunuyorum. "Gerçekten bir ilişki yaşamak istiyor musun?"

"Seninle, evet."

Diğer elim göğsündeki elimle birleşiyor ve ellerimin altındaki sert hissini içine çekiyor. "Çok çalışıyorum."

"Ben de öyle," diyor.

"Kendi restoranımı açmak istiyorum."

"Ve Amerika'daki en başarılı hedge fonu yönetmek istiyorum. Bu arada burada ne yaptığımızı bilmiyorum ama ben varım."

Gülmemek için alt dudağımı ısıırıyorum. "Ciddi bir tartışma yaparken şakalarla dikkatimi dağıtmayı bırak."

"Elimde değil," diyor. "Söylememen için dua ettiğim şeyi söylemeni ne kadar uzun süre engelleyebilirim o kadar iyi."

"Seni geri çevireceğimi mi düşünüyorsun?"

Dudaklarındaki gülümseme gözleriyle buluşmuyor. "Ama sen değil misin?"

"Hayır. Hayır, Liam, ben..." Başımı sallayarak parmak uçlarımda duruyorum ve dudaklarımı onunkilere bastırıyorum. Benimkilerin altında şaşkınlıktan donup kaldılar.

Ama sonra o da beni öyle tatlı öpüyor ki içim acıyor, elleri belimi sıkıyor. "Seni geri çevirmeyeceğim," diye mırıldandım. "Dün gelmediğin için sana hâlâ kızgın olsam bile."

Gülümsemesi gerçek bir rahatlamaydı. "Tabii ki. Kefaret olarak bana bir hafta boyunca her gün öğle yemeği pişirmene izin vereceğim."

Gülerek göğsünü itiyorum. Yüzünde en ufak bir acı belirtisi olmadan sendeleyerek geri çekildi.

"Bu ceza değil!"

"O zaman beni tutsağın yap," diye alay ediyor, elleri bileklerimi kelepçe gibi sarıyor. "Bana ne istersen yap."

"Bu senin hoşlanmayacağın bir şeye benzemiyor." Göğsüm hafif, havadar ve yankılı hissediyor. "Bu korkutucu, Liam."

"Benimle olmak mı?"

"Herhangi biriyle birlikte olmak. Jason'dan sonra buna yemin etmiştim, kendime izin vermiyordum... Kimseye bağlanmayacağıma söz vermiştim ama işte buradayım."

Uzun parmaklar çenemin altından kayarak başımı geriye doğru eğiyor. Tüylerim diken diken oluyor. "Bana bağlı mısın?"

"Korkunç bir şekilde," diyorum. "Nasıl duracağımı bilmiyorum."

"Umarım hiç yapmazsın, çünkü Maddie, sanırım ben de sana çok bağlıyım."

Ona daha da yaklaşarak sahte bir ürperti veriyorum. "Bu konuda ne yapacağız?"

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyor, ılık nefesi dudaklarımda geziniyor. "Dikkatsiz davrandık."

"En kötüsü."

"Tıpkı çocukluğumuzdaki gibi."

"En azından bu sefer kırık kemik yok."

"Sadece kazığa oturtulmuş bir el." Parmakları benimkilerin arasından kayarak gazlı bezin kenarını sıyrıyor. "Yaran nasıl?"

"Beni tekrar öpecek misin?"

"Şimdi kim sabırsız?" diye mırıldanıyor ama gülümseyerek yüzünü benimkine yaklaştırıyor. Nazıkçe başlıyor, ama aramızda sık sık olduğu gibi, öpücük kısa sürede ısınıyor. Saçları parmaklarımdan yumuşacık geçiyor ve vücudu benimkine dayanıyor. Tanıdığım çocuktan bir mil uzakta - ve ben de aynı kız değilim - ve yine de hatırladığım her şey o. İstedğim her şey.

Burada, bir zamanlar uçurumun kenarına yaklaşmak için birbirimize meydan okuduğumuz kayalıklarda.

Hâlâ birbirimize meydan okuyoruz, sadece sınırimız birbirimiz.

Bu şimdiye kadar yaptığım en korkutucu şey. Ancak bu haftalarda öğrendiğim üzere, en korkutucu şeyler genellikle bizim için en iyi şeylerdir; eski sevgiliyle yüzleşmek, bir hayalin peşinden gitmek ya da bir erkeğin jokerini kabul etmek gibi.

Liam nihayet başını kaldırdığında dudaklarım şişmişti. Gözleri zorlukla kontrol edilen bir arzuyla parlıyor, yankıları bacaklarımı güçsüzleştiriyor. Eli aşağıya, yaralı olmayan elime kayıyor. "Hadi," diye mırıldanıyor. "Gidip ailenle konuşalım."

"Ailem mi?"

"Buraya görmeye geldiğim tek kişinin sen olduğunu düşünmedin, değil mi?"

Oh, sen yaptın. Ne kadar utanç verici."

Gülerek onu tekrar itiyorum. Bir santim bile kıınıldamıyor. "Senin kadar zeki bir adamın, onu az önce affeden kadına karşı daha nazik olacağını düşünürdün."

"Öyle olmalıym, değil mi? Sanırım rahatladım. Başımı döndürüyor." Kolu belime uzanıyor ve beni yanına çekiyor. "Burada olmanı özledim."

"Kolunuzun kıvrımında mı?" "Evet."

Saçmalıyor ama yine de gülümsemem bir tablo gibi yüzüme yapışmış durumda. "Bunu hatırlıyor musun?" Yanımızdaki evin önünde bizi durdururken ona soruyorum. Evin panjurları yenilenmiş ama onun yaşadığı zamanki haliyle hemen hemen aynı görünüyor.

"Tabii ki biliyorum," diyor sessizce. "Yatak odamın penceresini bile görebiliyorum." "Şu anda orada yaşlı bir çift yaşıyor. Yatak odanızın penceresinin bir-" "S ö y l e m e . " "-

Örgü atölyesi."

Nefes veriyor. "Daha kötüsü de olabilirdi sanırım. Seks zindanı olarak da kullanılabilirdi."

"Belki de hâlâ öyledir," diye öneriyorum. "Örgü örmek seksle mi buluşuyor? Eminim orada sapıkça bir şeyler vardır."

Alçak sesle gülmesi tüylerimi diken diken ediyor. "Bu bana keşfedecek çok şeyimiz olduğunu hatırlattı."

"Umarım örgü şişleriyle bir şey yapmıyorsunuzdur?"

"Hiçbir şeyi zamanından önce göz ardı edemeyiz," diyor. "Ya-oh."

Annem verandada duruyor, ön kapı arkasından açık. "Sana yeni yapılmış limonata olduğunu söylemeye geliyordum, bir de ne göreyim?" diye soruyor, yüz hatlarında şaşkınlık ve sevinç açıkça görülüyor. "Liam Carter mı?"

Yanımdan ayrılıp elini uzatarak ilerledi. "Benim. Seni tekrar görmek çok güzel Lucilla."

Annemin gülümsemesi ben geldiğimde olduğundan daha genişti. "Şu haline bak! Büyümüşsün ve çok da yakışıklı olmuşsun. Ama yüz hatlarının büyüyeceğini hep biliyordum."

İkisi de gülüyor, hiç utanmadan. Ben mi? Görünüşe göre annen otuz yaşında bile seni utandırabiliyor.

"John!" Annem sesleniyor. "Buraya gelmelisin! Ziyaret için kimin uğradığına inanamayacaksın!"

Bunu, annemle babamın gülümseyerek birbirlerine selam vermeleri ve yorum yapmaları izliyor. Liam her şeyi bir profesyonel gibi idare ediyor ama yüzünde hafif bir şaşkınlık var, sanki karşılamamanın sıcaklığına şaşırmış gibi.

Unutmuş muydu? Ailem bir zamanlar onu yarı yarıya kendilerinin saymıştı. "Seattle'dan Maddie'yi görmeye mi geldin?" Annem sordu.

"Özür diledim. Geçen gün bir hata yaptım ve yüz yüze özür dilemem gerekiyordu." Bana bakarak sırtıyor. "Sanırım beni affetti."

Annem yaralı tarafmış gibi elini *onun* koluna koyuyor. "Tabii ki öyle. Siz ikiniz arkadaşsınız."

"Öyleyiz," diye kabul ediyor.

Bunun üzerine elimi onunkinin içinden geçirdim ve seyircilerimizi görmezden geldim. Parmakları kabullenerek benimkilerin etrafında sıklaşıyor.

Ve ailem bu jeste hiç tepki vermiyor.

"Araban çok güzelmiş," diyor babam, sokağa park edilmiş şık aracı başıyla işaret ederek.

"Bu çok saçma," diye itiraz ediyor Liam. "Ben hiç kullanmadım."

Annem ikimizi de evin içine çekti ve babamın dilinde dolaşan soruyu elinin tersiyle itti. "Hadi, siz ikiniz. Liam'ı turbo sürücülerle ilgili sorularla rahatsız etmeden önce yiyecek bir şeyler alalım."

Benimkini saran büyük el sıkıyor ve ben de onu sıkıyorum.

MADISON

Liam'ın eli kalçamda geziniyor, parmakları tenimde yumuşacık. "Düşünsene," diye mırıldanıyor. "Geldin ve görünürde bir örgü iğnesi bile yoktu."

Gülerek yastıklarından birini kapıyorum ve yüzümü örtüyorum. Hassas cildimin üzerindeki becerikli parmakların dokunuşundan beni korumak için hiçbir şey yapmıyor.

"Bu şimdiye kadar oynadığımız en iyi oyun olabilir," diye yorumluyor.

"Demek bunların hepsi senin için bir oyun," diye takılıyorum yastığı fırlatıp atarken. "Er ya da geç yanlış konuşacağını biliyordum."

"Ve sen de benim yapmamı mı bekliyorsun?" Liam kalça kemiğimi öpüyor, saat beş yönündeki gölgesi tenimi pürüzlendiriyor.

Ellerimi saçlarında gezdiriyorum. "Mhm. Ama sana bir sır vereceğim."

"Lütfen söyle."

"Umarım yapmazsın."

Liam sırtıtarak sırt üstü dönüyor ve beni de kendisiyle birlikte çekiyor. Elim sert göğsüne, altındaki belli belirsiz saçlarına değiyor. "Bunu tekrar mahvetmek gibi bir planım yok. Senden çok hoşlanıyorum."

Kelimeler göğsümde sıcak bir dalga gibi yayıldı ve geçen hafta öğrendiğim şeyler listesine katıldı. Mesela yatak başlığına yaslanıp ben kucağındayken seks yapmayı seviyor, böylece konuşabiliyoruz. Bana ne yaptığını, ne hissettirdiğini anlatırsam kontrolünü tamamen kaybediyor ve beni sersemleten derin, ürpertici nefeslerle patlıyor. Onu işten uzaklaştırmanın en iyi yolunun yemek ya da benimle ilgili vaatler vermek olduğunu öğrendim, tercihen ikisi bir arada.

Ama en önemlisi, birine tekrar güvenmeye çalışmanın korkutucu olduğunu, ama bu anların buna değdiğini öğrendim - kalbi altında güçlü bir şekilde attığında

parmaklarım ve sessizlik rahatlıkla hafifliyor.

Parmaklarımı üzerimde duran güçlü çeneye doğru gezdiriyorum. "Ben de senden hoşlanıyorum," diye itiraf ediyorum. "Çocukluk aşkımın steroidlere dönüşmüş hali gibi."

Kıkırdıyor. "Bunu Hallmark kartlarına koymalılar."

"Belki de zaten biliyorlardır." Bedeninin gücüne daha da sokuluyorum ve duvardaki saate bakmayı reddediyorum. Sadece biraz daha.

"Bir şey duydun mu?"

Gözlerimi kapalı tutuyorum. "Sence olsaydı bu konuda sessiz kalabilir miydin?"

Parmaklarını saçlarımda gezdiriyor ve eğer bir kedi olsaydım mırıldanıyor olurdu. "Hayır. Bu senin güçlü yönün değil. Umarım komşuların bu hafta attığın çıgıllıklara aldırmamıştır."

"O kadar gürültü yapmadık," diye itiraz ediyorum. "Gürültü yapmadık, hayır. Siz yaptınız."

İnleyerek başımı göğsüne gömüyorum ve kahkahasının gümbürtüsünü hissediyorum. "Ve sakın bunun için özür dilemeye kalkma, dilemeyeceğim de. Adımı haykırdığını duymak hayatımda duyduğum en güzel şey olabilir."

Anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıyorum.

"Evet, harika bir fikir," diye devam ediyor Liam. "Bir dahaki sefere kaydedip zil sesim yapacağım."

"Kesinlikle saçmalıyorsun."

"Evet. Bana yaptığın birçok şeyden sadece biri."

Bir dirseğimin üzerinde yükselip yeşil gözlerini kendi gözlerimle buluşturuyorum. "Buzdolabında öğle yemeği için salata var ve mutfak enstitüsünden bir şey duyar duymaz sana söyleyeceğimi biliyorsun."

"Bu bir vedanın başlangıcına benziyor."

"Evet, biliyorsun ki ben-"

Bir öpücükle kesiliyorum ve bir süre teslim oluyorum, ten tene, dudaklar dudaklara. Sonunda geri çekildiğimde zor nefes alıyorum. "Hemen gitmezsem vardiyama geç kalacağım."

"Hafta sonları çalışmak zorunda mısınız?" Yatakta doğrulduğumda Liam inleyerek, "Hafta sonları çalışmak zorunda mısınız?" diye soruyor. "Yani benim de çalışmaktan başka bahanem yok."

"Oh, ama çalışmayı seviyorsun."

"Evet, ama seninle vakit geçirmeyi daha çok seviyorum. Belki Marco'ya gelir ve çalışırım."

Dolabımın kapısını açıyorum ve iç çamaşırı bulmak için çekmeceyi

karıştırıyorum. "Sakın cüret etme. Burada dizüstü bilgisayarlara karşı katı bir politika var.

restoran."

Liam bir kolunu başının arkasına atarak, "Benim için kıracaklar," diyor. Gülümsemesi çarpık. "Ama merak etme, ben orada olmayacağım." "Yine kardeşine mi gidiyorsun?"

"Evet. Görünüşe göre çocuklarla ilgili desteğe ihtiyacı varmış-Bella bugün ailesiyle birlikte."

Gülümsüyorum, kot pantolonumun düğmelerini ilikliyorum. "O kızlar ikinizi de küçük parmaklarına dolamış olmalı."

"Öyle. Bu çok saçma."

Başıma bir kazak geçiriyorum. "Bu bana şunu hatırlattı aslında. Eğer bir mektup yazarsam, Albert Walker'a ulaştırmanın bir yolu var mı? Adresi sende var mı?"

Liam'ın gözleri ciddileşir. "İstiyorum, evet. Ama yapmak zorunda değilsin. Ben-"

"Ben de istiyorum. Ben de taraftım. Beni kulübelerine davet ettikleri ve bana gösterdikleri nezaket için ona ve karısına yazıp teşekkür etmek istiyorum."

Kaşlarını çatıyor ve ben saçlarımı tararken beni izliyor. "Ben seni hak etmiyorum."

"Biz birbirimizi hak ediyoruz," diyorum. "Ve aynı hatayı bir daha yapmayacağız. Geçen hafta görüştüğünüzden beri onunla konuştunuz mu?"

Liam başını sallar. "Sanırım bunu yapmam biraz zaman alacak. En azından ona, yaptıklarımın Cole'un tamamen bilgisi dışında olduğunu açıkça belirttim. Umarım bu onların iş ilişkilerini etkilemez."

Yatağın kenarına oturup alnına dökülen saçlarını düzeltiyorum. Geçtiğimiz hafta pek çok açıdan mutluluk vericiydi ama Liam'ın suçluluk duygusunun ve şüphelerinin çoğunu benden sakladığını biliyorum. Ben de aynısını ona yaptım. "Bunu düzelteceksin," diye mırıldanıyorum. "Düzelteceğini biliyorum. Zaman alabilir ama sorun değil."

"Sanırım öyle." Bir iniltiyle yatakta doğruluyor ve güçlü kolunu belime doluyor. "Bu gece vardiyandan sonra seni dışarı çıkarayım."

"Beni dışarı mı çıkaracaksın?"

"Evet. Düzgün bir randevu, sadece sen ve ben. Restoranı senin seçmene izin vereceğim." "Altıda işim bitiyor."

"Dışarıda olacağım."

Marco'nun yerine vardığımda vardiyam başlamadan önce şef ceketimi giyecek kadar zamanım vardı. Jason bugün çalışmıyor, bu da zaten iyi olan bir günü beş kat daha iyi yapıyor.

Hazırlık sırasında ona katıldığım da Alma bana bilmiş bir gülümseme fırlatıyor.

"Senin gözüne tekrar girmeyi başardı, değil mi?"

Gülümseyerek kendi kesme tahtama uzanıyorum. "Liam gerektiğinde çok ikna edici olabiliyor."

"Oh, bu kesin." Alma başını sallıyor, bıçağı kör edici bir hızla çalışıyor. "Jason'ın geçen gün Enrique'ye sen ve yatırımcın hakkında bir şey duyup duymadığını sorduğunu duydum."

"Huh," diyorum, gülümsemem hala yerinde. "Bir şey mi biliyorsun?" "Ne?"

"Sanırım Jason'ın neyi bilip bilmediğini, kıskanç olup olmadığını düşünmekten bıktım."

Alma'nın sırtışı benimkiyle eşleşiyor. "Sonunda," diyor. "Adam tam bir pislik."

Homurdanıyorum. "Öyle... ve ayrıca, daha uzun süre birlikte çalışacağımızı sanmıyorum."

"Oh? Hiç teklif aldın mı?"

"Hayır, ama onun iyiliği için ödün vermekten bıktım. İkimizden biri gidiyor, çünkü onun hayatımdan sonsuza dek çıkmasını istiyorum."

"Sahte nişanlanmanın sana bu kadar iyi geleceğini kim bilebilirdi?"

Gülümsememek için dudağımı ısıriyorum ve omzumun üzerinden Marco'nun ofisinde çalıştığı yere bakıyorum. "Tedavi olarak çok daha sık reçete edilmeli," diyorum.

Neredeyse bir saat sonra Marco kapı aralığına yaslanarak adımı sesleniyor. "Maddie?"

"Evet, Şef?"

"Sizinle ofisimde biraz görüşebilir miyiz?"

"Elbette, Şef." Marco'nun ofisine girmeden önce Alma ve ben meraklı bakışlar paylaşıyoruz. Geçen hafta aşçılık enstitüsü finalleri hakkında tek kelime etmedi ve tarafsızlığına saygı duyduğum için ben de onlardan bahsetmedim.

"Otursana," diyor ve masasının önündeki sandalyeyi işaret ediyor. Ben de içine gömüldüm. "Her şey yolunda mı?"

"Evet, daha iyi olamazdı." Ellerini masasının üzerinde birleştiriyor. "Biraz sohbet etmemiz için mükemmel bir zaman olduğunu düşündüm."

Bacaklarımı çaprazlayarak yetkin bir rahatlık sergilemeye çalışıyorum.

"Bana uyar." "Gördüğünüz gibi, personelin çoğunun inandığının aksine, ben cahil değilim.

restoranımda neler olup bittiği hakkında." Doğru.

Tamam o zaman.

"Tabii ki değilsin."

Dudakları titriyor. "Hem sen hem de Jason iyi şeflersiniz. İkinizin de burs için başvurduğunu görmekten memnun oldum."

Ellerim terliyor. "Teşekkür ederim, Şef."

"Bursla birlikte gelen takdir, yardım ve açıkçası mali destek, gelişmekte olan kariyerlerinizde büyük bir fark yaratabilir."

Yavaşça başımı salladım. "Ben de öyle düşündüm, evet."

Sandalyesinde arkasına yaslanmış, gözleriyle değerlendiriyor. "İkinizle birlikte çalışan biri olarak, yargılamada tarafsız olmam gerektiğini anladığınızdan eminim."

Bu sözleri duyunca midem bulandı. Beni nazikçe bırakmasını ya da genellikle emir yağdıran bir suratta nezaket görmeyi kaldıracabileceğimi sanmıyorum.

"Evet, Şef. Kolay bir pozisyon olmasa gerek."

"İşte mesele de bu. Siz ikiniz tarafsız olmayı son derece kolaylaştırdınız." Ellerim ceketimin kolunda kıpırdanıyor. "Öyle mi?"

"Bir aşçı ile bir şefi birbirinden ayırmakta zorluk çekmiyorum. Biri emirleri uygular, diğeri yaratır. Biri uygular, diğeri vizyon sahibidir. Bu sensin, Madison."

Söyleyecek söz yok.

Belki de bunu görüyor, çünkü Marco bana beklenmedik, nadir bir sırtıma veriyor. Saatine baktı. "Umalım da kendi taraflarında zamanlamayı doğru yapmış olsunlar... Bence hemen e-postalarını kontrol etmelisin."

"Şu anda mı, Şef?"

"Evet. Telefonunuzu bazen arka cebinizde tuttuğunuzu biliyorum." Mürettebatın görev sırasında telefon kullanmama kuralını sık sık ihlal ettiğini bildiğini açıkça belirtirken bile gülümsüyor.

Yutkunarak telefonu çıkardım ve titreyen parmaklarımla kilidini açtım. E-posta uygulamamda bir bildirim var.

Ondan Cheshire kedisi gibi sırttan Marco'ya bakıyorum.

Tıklayın.

Konu başlığı dünyamın dönmesi için yeterli.

Tebrikler, Bayan Webb. Sizi bilgilendirmekten mutluluk duyuyoruz ki-

Sandalyeden kalkıp kendimi masanın etrafına atarak Marco'ya sarılmadan önce görmem gereken tek şey bu. "Buna inanamıyorum!"

Şaşkınlıktan kaskatı kesildi ama sonra bir koluyla bana sarıldı. "Yemeğiniz en iyisiydi. Önyargılı bir seçmen olup olmadığım konusunda endişelenmenize gerek yok, jüri oybirliğiyle karar verdi."

"Teşekkür ederim. Yapamam... Yapamam... Tanrım." Elimi alınma götürdüm, kendimi koşmuş gibi hissediyordum. "Senden çok şey öğrendim."

Gülümsemesi geniş. "Bir gün kendi restoranınızda yemek yemeyi dört gözle bekliyorum, Şef."

"Oh. Size hizmet etmek için sabırsızlanıyorum, Şef." Sırıtişım bir metre, yüz metre genişliğinde. Jason'ın ne zaman öğreneceğini sormak için ağzımı açıyorum ama kelimeler dudaklarımda can çekişiyor. Umurumda değil. Tepkisinin ne olacağı ya da hıncını benden, restorandan çıkarıp çıkarmayacağı umurumda değil.

Washington Aşçılık Enstitüsü Bursu'nu yeni kazandım.

Ve kendi restoranımı açacağım. Belki yarın değil. Belki gelecek hafta değil. Ama er ya da geç olacak ve geçmişimin bana engel olma ihtimali yok.

Vardiyamdan sonra Liam'la restoranın dışında karşılaştığımda kendimi onun kollarına atıyorum. Kollarını belime doluyor, yüzünde sevinçli bir şaşkınlık var. "Bu da ne? Beni özledin mi?"

"Hayır." Sırıtiyorum. "Evet, yaptım. Ama bazı iyi haberlerim var." Yüzü kıpırtısızlaştı. "Ciddi değilsin."

"Öyleyim. Daha önce hiç olmadığım kadar ciddiylim."

"Bursu aldın mı?" Gözleri yanmaya başlıyor, zümrüt rengi sıcaklıkla dönüyor. "Lanet olsun Maddie, tabii ki aldın!"

Beni etrafında döndürüyor ve ben de omuzlarına tutunuyorum, kahkaha ve mutluluk vücudumda dolaşiyor. Kaldırımda insanları engellediğimizden eminim ama engelliyorsak da umurumda değil.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun." "Ne?"

Beni derin derin öpüyor. "Bunu kutlamalıyız. Hadi, gidip bir örgü dükkânı bulalım."

Gülerek elimi onunkinin içinden geçirdim. "Yolu göster, seni aptal."

EPILOG

Birkaç ay sonra

"Bu alan mükemmel değil mi? Ne çok büyük, ne de çok küçük. Ve bakın, şu köşede bir kabin kurabileceğim bir köşe var. Gerçi sadece bir kabin garip görünebilir." Maddie kaşlarını çatarak tuğla kaplı duvara bakar. "Hayır, fikrimi değiştirdim. Öyle olmayacak. Eklektik ve havalı görünecek."

Ona sırtıyorum. "Bugünlerde hala bir şeylere 'hip' diyor muyuz?"

"İyi bir noktaya değindin," diyor bitişikteki mutfığa girerken. "Burası çok eskimiş. Tüm aletleri değiştirmem ve yeni tezgahlar kurmam gerekecek."

Ahşap bir girişin altına eğildim. "Ama buranın bir cazibesi ve gerçek bir potansiyeli var Maddie."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Gülümsemesi omzunun üzerinden parlıyor. "Sizin de hoşunuza gitmeli, Bay Ortak."

"Hoşuma gitti, Bayan Ortak. Ayrıca, konum mükemmel ve değiştiremeyeceğimiz tek şey de bu. İçeride çıldırın."

Maddie gülümseyerek yaklaşıyor. "Bu hiç romantik değil. Atmosferi, havayı yorumlaman gerekirdi. Mekânın tarihi. Bir restorani gerçekten popüler yapan şey budur."

Şaşkınlık içinde kaşlarımı çatıyorum. "Yemek yüzünden olduğunu sanıyordum?" Kıkırdayarak bana doğru eğildi.

"O da var, seni aptal."

Alnına bir öpücük konduruyorum. "Bunu söylemesi gereken sensin Maddie, ama sanırım bu o olabilir."

Elimi tuttu ve beni mekâna doğru çekti. Vitrin, samimiyet duygusunu kaybetmeden yeterli sayıda insanın oturabileceği kadar büyük.

"Bu o," diye ilan ediyor. "Tanrım, bunu gerçekten yapmak üzere olduğumuza inanabiliyor musun?"

Yüzündeki gülümseme her şeydir. Son birkaç aydır tekrar tekrar ortaya çıkarmaya çalıştığım şey bu; bana günde birkaç kez özgürce bahsettiği şey bu.

O benim dayanağım ve ışığım.

"Yapabilirim, çünkü çoğunlukla sana inanıyorum."

"Burs, burası hakkında basının haber yapmasına yardımcı olacak. Mutfak eleştirmenleri açılış gecesi için masa ayırabilir." Gözleri büyüdü. "Tanrım, eleştirmenler için yemek yapmak zorunda kalacağım."

"Ve hepsini şaşırtacaksın," diyorum. "Alma size katılmaya evet dedi mi?" "O da en az benim kadar heyecanlı!"

Sırıyorum. Maddie'nin arkadaşı son aylarda gözümde büyüdü. "Güzel. Siz ikiniz iyi bir takımsınız."

"Tıpkı bizim gibi," diyor kollarını boynuma dolayarak. "Birlikte iş yapmanın iyi bir fikir olduğuna emin misin?"

"Hayır." Başparmağımla koyu renkli, ipeksi saç tellerini geriye doğru tarayarak yanağını okşuyorum. "Öyle olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok. Ama sen ve ben her zaman kötü fikirleri iyiye dönüştürmenin bir yolunu buluruz."

"Bu konuda iyiyiz."

"En iyisi," diye kabul ediyorum. "Başka bir şey bilmek ister misin?"

Başını eğiyor, o kadar güzel ki kalbimi parçalıyor. "Evet?"

"Seni seviyorum."

Gülümseyerek, arzulayacağımı hiç düşünmediğim bir tatlılıkla öpüyor beni. Artık onsuz yaşayamayacağımı biliyorum.

"Ben de seni seviyorum," diye mırıldanıyor ve lanet olsun ki bunlar bir erkeğin duyabileceği en güzel sözler değil. Bir keresinde *sana ihtiyacım* var olduğunu düşünmüştüm. Hâlâ yakın bir ikinci ama sadece ondan.

Başımı onunkinden kaldırıyorum. "Nişan yüzüğünü hatırlıyor musun?" Kaşları çatıldı. "Tabii ki hatırlıyorum."

"Başlangıçta bunun çok gösterişli olduğunu düşündüğünü hatırlıyor musun?"

Geri çekiliyor, gözlerini benimkilere dikeyor. "Evet, hatırlıyorum."

"Sonunda alıştın." Ses tonumu umursamaz hale getiriyorum, kolumu beline doluyorum. "Bu bir rol müydü, yoksa gerçek mi?"

Maddie dudaklarını ıslatır. "Burada gerçekten ne soruyorsun?"

"Yok bir şey. Sadece o yüzüğü gerçekten sevip sevmediğini ya da başka bir şey tercih edip etmeyeceğini anlamaya çalışıyorum."

"Liam..."

Omuz silkip bizi ön kapıya doğru döndürüyorum. "Sadece sohbet ediyorum Maddie."

"Elbette öylesin. Ayrıca, yüzüğü geri verdin, değil mi?"

"Öyle mi yaptım?" Kaşlarımı çatıyorum, ona kapıyı açıyorum.

"Yapmaya niyetlendiğimi söylediğimi hatırlıyorum ama yapıp yapmadığımdan emin değilim. Ben meşgul bir adamım, biliyorsun."

"Liam!" Maddie bana çarptı, geniş gülümsemesi geri geldi. Gözlerindeki sevgi beni mahvetmekle tehdit ediyor. "Benimle böyle alay edemezsin!"

"Ama en iyi yaptığım şey bu!" Kolumu omuzlarına doladım ve bizi arabaya doğru götürdüm. "Hadi, seni çiçeği burnunda restoratör. Cole's'taki öğle yemeğine geç kaldık ve paylaşacak yüzük sırrım kalmadı."

Gülüyor, yanıma yaslanıyor. Mükemmel bir uyum. "Bilgin olsun, rol yapmıyordum. Sonunda yüzüğü beğendim. Ama-"

"Bildiğim iyi oldu."

"-bu çok gösterişli olmadığı anlamına gelmez."

Homurdanıyorum. Gelecekte bir gün Maddie'ye paranın benim için artık ne kadar sorun olmadığını ve bana izin verdiğinde onun için de olmayacağını anlatmam gerekecek. Şimdi olduğundan daha kalıcı bir şekilde *biz* olduğumuzda.

Ama her seferinde bir adım.

Bunun yerine ona "Sen her şeyin en iyisini hak ediyorsun," diyorum. "Ne de olsa beni sen seçtin, değil mi?"

Gülüşü içimi ısıtıyor.

Son aylarda neredeyse haftada bir kez Greenwood Hills'e gittiğim için artık rutin bir yolculuk haline gelmişti. Cole'un araba yoluna park etmişim ki Maddie hiç de Maddie'ye yakışmayacak bir şekilde boğazını temizledi.

"Geçen hafta annen bana bir şey söyledi aslında," diyor. "Sana hemen söylemeyi unuttum."

"Bu sefer ne oldu?"

"Kuşlar ve arılar hakkında bir konuşma değil, söz veriyorum. Hayır, sen ve Ethan hakkındaydı."

Ellerim direksiyonda esniyor. "Oh?"

"İkinizin birbirine çok benzediğini söyledi. 'Benim oğlanlar hep kavga ederdi,' dedi, 'çünkü kardeşten çok ikiz gibiler.'"

Bir süre sessiz kaldım. "Hmm."

"Her neyse," diye mırıldanıyor Maddie. "Bilmek istersin diye düşündüm." Elimizi dizine koyuyorum. "Daha önce hiç bu şekilde düşünmemiştim." "Ben de öyle," diyor. "Ama duyduğumda bana doğru geldi."

Kelimeler içime yerleşiyor ve bu düşünceyi tekrar gözden geçirmem gerekeceğini biliyorum.

Belki de bu şekilde bakmak, benim düşündüğümünden daha fazlasını açıklıyor.

Porter'ların arka bahçesine gidiyoruz ve Maddie elini benimkinin içinden geçiriyor.

"Gergin mi?"

Böyle bir şeyi asla kabul etmeyecek biri olarak homurdanıyor. "Hayır." Ama sonra, "Sadece, Ethan hariç iş ortaklarınızla, tüm o... sahte nişan olayı kötüye gittiğinden beri gerçekten konuşmadım."

"Güven bana, bunu senin başına kakmazlar," diyorum. Benimkini de tutmuşlardı ama o zaman bile kısa sürmüştü. Bir daha asla böyle bir şey yapmayacağımı açıkça belirtmiştim. Onlar da buna müsamaha gösterilmeyeceğini açıkça belirtmişlerdi.

Ve sonra yolumuza devam ettik.

"Ayrıca," diye takılıyorum, "artık benimle yeterince zaman geçirdin, artık korkutucu olamazlar, değil mi?"

Maddie kıkırdar. "Ne, çok korkutucu olduğun için mi? Bence sen kendi öneminle sarhoş olmuş olabilirsin."

"Aşk beni kendimden emin yaptı," diyorum. "Bu gerçekten senin hatan."

"Oh, öyle mi?" Bana yaklaşıyor, sesi alçalıyor. "Aşkım bu kadar güçlüyse, sana başka neler yaptırabilirim acaba?"

Titriyormuş gibi yapıyorum. "Herhangi bir şey."

Ağzını açıyor ama bir çocuğun haykırışıyla kesiliyoruz. "Liam Amca! Maddie!"

Haven ve Evie bize doğru dans ediyor ve sendeleyerek bir çocuğu çimenlerin üzerinde bırakıyorlar. Skye Isaac'ın ellerini tutuyor, küçük çocuk bakışlarıyla yeğenlerimi dikkatle takip ediyor.

"Merhaba, ikinize de," diyor Skye. "Gelebilmenize sevindim."

"Geciktiğimiz için özür dileriz," diyor Maddie. "Yeni bir restoran için şehirde bir yer bakıyorduk."

"Oh, ne kadar heyecan verici!"

Onları sohbet etmeleri için bırakıyorum - ya da daha doğrusu onlar beni bırakıyor, çünkü iki küçük kızın

onlara şeker getirdim. Bu, birkaç hafta önce başladığım ama Ethan beni onlara rüşvet vermekle suçlayınca bırakmak zorunda kaldığım bir şeydi.

Hey, ben elimden gelen her yolu kullanan bir adamım.

Evie'yi kucağıma alıp Haven'ın elini tutuyorum. "Annenle baban nerede?"

"Buradalar," diyor Haven, beni yanına çekerek. "Gel, sana göstereyim."

Cole ve Nick ızgaranın yanında durmakta, Ethan ise verandadaki sandalyede oturmaktadır. Biri esmer diğeri sarışın olan Bella ve Blair de oradadır.

"Hey, dostum." Ethan bana başıyla selam verip Evie'yi kollarımdan kaldırıyor. Hemen onun üzerinden atladı.

"Lucas nerede?" diye sorar.

"Uyuyor," diye yanıtlıyor Bella, bir eli yanındaki bebek taşıyıcısının üzerinde. "*Hâlâ mı?*"

"Bebekler çok uyur."

"Bir gün daha fazla u y u m a s ı n ı dileyeceksin," diyorum Evie'ye, bal rengi buklelerini karıştırmak için uzanarak. "Seni rahatsız etmekten asla vazgeçmeyecek."

Sanki bu yeni bir kavrammış gibi gözleri açılıyor. Ama sonra ağzı geniş, ön dişsiz bir sırıtışa dönüşüyor. "Haven'la benim gibi."

"Aynen öyle."

Bizden dans ederek uzaklaşıyor, bu yeni keşfi ablasıyla paylaşmak için çimenlerin üzerinde koşuyor - bu da benim ne demek istediğimi kanıtlıyor. Köpeklerden biri yayıldığı yerden kalkıp onu takip ediyor.

Ethan benden Maddie'ye bakıyor, Skye ve Lucas hâlâ uzakta. "Her şey yolunda mı?"

Başımı salladım. "Restoran için potansiyel bir yer baktık. Hangi nişan yüzüğünü sevdiğini sordum. Her zamanki gibi, bilirsin işte."

Kardeşim sırıtıyor ve bana bir bira uzatıyor. "Ona sormaya mı hazırlanıyorsun?"

Bir yudum alıp başımı sallıyorum. "Henüz değil. İşleri ağırdan alacağız ama... çok yakında."

"Daha iyi birini seçemezdin, biliyorsun," diyor. "Komşunuzla evlenmenin işe yarayan bir yanı var."

Gözlerimi deviriyorum. "Durumlarımız uzaktan yakından benzer değil."

"Bu açıdan, öyleler." Ethan elini omzuma koyuyor ve sıkıyor, sırıtışı genişliyor. "Bu arada son yatırımda iyi iş çıkardın. Biz de tam rakamları tartışıyorduk."

Cole benimkinin yanındaki sandalyeye çöküyor, parmaklarından bir bira sarkıyor. "Enerji şirketi mi? Gerçek dışı. İki katına çıkacaklarını

nereden bildin?

değer olarak?"

"Rakamları araştırdım."

Sırıtarak başını sallıyor. "Seni işe alma konusunda haklıydım. Sana bunun benim fikrim olduğunu söylemiştim, değil mi?"

Ethan yanım da inliyor. "Kendine pay çıkarmaya çalışmayacağın bir şey var mı?"

Cole bir an düşünür. "Büyük şeyler yasak sanırım. Yerçekimi. Güneş ışığı. Antibiyotik icadı."

"Hiç utanman yok." Nick karısının yanına oturur ve bir kolunu bankın arkasına atar. Blair onun yanına daha sıkı yerleşir.

"Yine de yalan kardeşim," diye belirtiyor. "Bir keresinde beni dolunaydan senin sorumlu olduğuna ikna etmeye çalışmıştın."

"Nasıl?"

Blair gözlerini deviriyor. "Ay döngüsünü gösteren bir takvimi vardı ama *bu* küçük sırrı benimle paylaşmadı."

Cole'un sırtışı utanmazcaydı. Skye, kucağında kıpır kıpır yürümeye başlayan çocuklarıyla arkasından yaklaşıyor. "Şimdi ne yaptın?" diye soruyor kocasına. "Ve bunu oğlunuzu eğlendirirken yapabilir misiniz?"

Isaac babasının kucağına yerleşir, elleri hemen babasının altın saatini arar. Cole onu şımartır, saati çözer ve küçük, kavrayıcı ellerine koyar.

"Oyuncak konusunda iyi bir zevki var," diye yorum yapıyor.

Çemberin içine doğru ilerlerken gözlerim Maddie'ye takılıyor. Yanıma oturuyor, saçları yüzünün etrafına koyu bir şelale gibi dökülüyor.

Nasıl bu kadar şanslı olabildim?

"Merhaba çocuklar," diyor bacak bacak üstüne atarak herkese ve hiç kimseye. "Ne hakkında konuşuyoruz?"

"Benim bir konum var," diyor Cole.

Nick gözlerini devirir. "Tabii ki biliyorsun."

Oğlunu dizinde zıplatarak benden Maddie'ye ve tekrar bana bakıyor. "Geçen gün yaşlı Bay Walker'la konuştum."

Maddie'nin eli benimkini sıkıca kavradı. Aylar önce gönderdiği mektuba bir cevap beklemediğini biliyorum ama yine de bir cevap istiyordu.

"Oh?" Ben soruyorum. "Ne dedi?"

"Şey, şöyle bir şey var. İkinizin artık birlikte olduğunuzdan bahsetmiştim."

"Ne yaptın?"

Cole sırtıyor. "Bundan çok memnun oldu. Hatta ona devam etmesini ve bunun için tüm övgüleri almasını söyledim. Bundan çok keyif aldı."

Bir an için ona göz kırpıyorum. "Vay canına. Tam da artık hiçbir şeyin seni şaşırtamayacağını düşündüğün anda."

Cole'un gözleri Maddie'ye takılır. "Bana bursunuz için tebriklerini iletmemi ve bir gün kendi restoranınızda yemek yemeyi dört gözle beklediğini söyledi."

"Ah," diye mırıldanıyor Maddie, dönüp bana bakıyor. Gözlerinde rahatlama ve neşe var ve son suçluluk duygusundan da kurtulduğunu biliyorum. "Bu inanılmaz."

"Öyle," diye kabul ediyorum, elini kendi elimle sıkarak. "Açılış gecesi konuklarından biri olabilir."

Cevap vermek için ağzını açıyor ama Haven ve Evie, Strike'ın peşine takılarak toplantıya daldıklarında yüksek sesli bir çığlık sözlerini bastırıyor.

Evie kendini kucağıma atıyor, Haven ise topuklarının üzerinde sallanarak Maddie'ye bakıyor. "Düşünüyorduk," diye açıklıyor.

"Olamaz. Şimdi ne buldun?"

Yeğenlerim ancak komplocu olarak tanımlanabilecek bir bakış paylaşıyorlar. "Bu bir soru," diye ekliyor Evie.

"Tamam, çek."

Haven gözlerini kısıyor. "Artık bir kız arkadaşın olduğuna göre Liam Amca, *sonunda* kuzen mi oluyoruz?"

Diğerleri gülüyor ama ben sadece inliyor ve başımı koltuk arkasına yaslıyorum. Bu dırdırı asla kesmeyecekler. Maddie'nin eli benimkini sıkıyor ama kalbimin göğsümde sıkışmasına neden olan şey onun cevap niteliğindeki sözleri.

"Olabilirsin," diyor, "ama henüz değil. Sabırlı olmanız gerekecek."

Ben de onun parmaklarını sıkıyorum ve ilk kez kendi ailemi kurma ihtimali bana cazip geliyor. Maddie benim ilk arkadaşımdı, ilk aşkımdı, arkamı kollayacağına her zaman güvenebileceğim biriydi. Yıllar sonra, bu cephede hiçbir şey değişmedi. Hayat denen maceraya birlikte atılmayı tercih edeceğim kimse yok.

SEATTLE MİLYARDERLERİ SERİSİ

OKUMA DÜZENİ

Milyar Dolarlık Düşman
Cole ve Skye

Milyar Dolarlık Canavar
Nick ve Blair

Milyar Dolarlık Av
Ethan ve Bella

Milyar Dolarlık Nişanlı
Liam ve Maddie

OLIVIA'NIN DİĞER KİTAPLARI

STANDALONLAR

Kibirli Patron
Julian ve Emily

Bak Ama Dokunma
Grant ve Ada

Kırık Kahraman
Oliver ve Lucy

OLIVIA HAKKINDA

Olivia, milyarlar kahramanlarla hiç tanışmamış olmasına rağmen onları çok seviyor. Meseleleri kendi ellerine alarak, bunun yerine onları sayfada yaratıyor. Sert, çekici, soğuk ya da düşünceli, şimdiye kadar sevmediği (kurgusal) bir milyarlarle hiç karşılaşmadı.

Doymak bilmez bir romantizm okuru olan Olivia, birkaç yıl önce kalemi eline aldı ve ardından kendi aşk macerasından başka bir şey gelmedi. Şimdi günlerini yazdığı ateşli şakalara kıkırdarak ya da onların sonsuza dek mutlu sonlarına bayılarak geçiriyor.

Zeki ve seksi - bunlar onun ana temaları!

Güncellemeler ve bonus içerik için [haber bültenine](#) katılın.

www.oliviahayle.com. Olivia

ile bağlantı kurun

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.